

Metal işçileri kararını verdi:

İŞGAL GREV DİRENİŞİ!

CHARLIE HEBDO KATLIAMI
Emperyalist saldırganlığa ve kanlı piyonlarma karşı
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ
HALKLARIN
KARDEŞLİĞİ!

3

Metal işçisinin grevi, sınıfın ve sınıf devrimcilerinin büyük sınavı

Saflarındaki tereddütleri ve gerilikleri aşmasını bilen metal işçileri grev yolunda kararlılıkla ilerliyor. Grev için açıklanan tarih 29 Ocak. Bu tarihe kadar herhangi bir anlaşma olmazsa sayıları 15 bini bulan metal işçisi son yılların en büyük grevini gerçekleştirecek. Bu halde de sınıflar arası ilişkilerde büyük değişimlerin yolunu açacak çapta büyük bir sarsıntı yaşanacak.

Çünkü söz konusu olan ekonominin bel kemiğini oluşturan kilit önemde bir işkoludur. Dahası bu işkolundaki işçiler, işçi sınıfının mücadele tarihinde öncü bir rol oynayan sanayi proletaryasının çekirdeğini oluşturuyor. Diğer taraftan metal kapitalistlerinin MESS denilen azılı işçi düşmanı örgütü de sermaye sınıfının yönetici çekirdeğidir. Bunun için bu alandaki mücadelenin seyri ülkedeki emek ile sermaye arasındaki ilişkilerin seyrini belirlemektedir.

Bir dönemin sonu gelebilir

Ülkedeki sınıflar mücadelesinin en sert ve belirleyici kavgalarının bu işkolunda yaşanması da bundan dolayı tesadüf değildir. Kavel, 15-16 Haziran gibi sınıf mücadelesinde mihenk taşı olan büyük işçi direnişlerinde metal işçisinin adı vardır. Tersinden de sermaye iktidarının faşizmi tırmadığı anlarda MESS hep ön saftadır. Emek ile sermayenin kavgasında dengeleri sermayenin lehine değiştiren 12 Eylül darbesinin başbakanı Turgut Özal MESS'in başından bu koltuğa terfi etmiştir.

Bugün metal işçisinin grev yolunu seçmesinin gerisinde de tam da 12 Eylül darbesiyle yaratılan koyu sömürü rejimini değiştirme isteği vardır. 12 Eylül darbecilerinin darbenin ardından ilk işi, metal işkolunda aylar boyunca devam etmekte olan grevleri yasaklamak, metal işçilerinin sendikasının kapısına kilit vurmaktır. Akabinde ise Türk Metal denen satış şebekesi fabrikalara sokulmuş, metal işçisinin eli kolu bağlanmıştı. O zamandan bu zamana metal işçisi bir deli gömleği misali elini kolunu bağlayan bu zincirlerden kurtulmak için zorladıysa da başarılı olamamıştır. MESS, hükümetler ve devlet ile Türk Metal elbirliğiyle buna izin vermemiştir. Kısımlar, baskı ve zorbalıklar yoluyla metal işçisinin öfkesi bastırılmıştır. 1998 yılında yaşanan büyük metal fırtınası, bundan iki yıl önce Bosch işçilerinin ve sonrasında da Renault ve Arçelik işçilerinin çıkışları tam da bu mekanizma yoluyla bastırılmıştır.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar artık bu düzeni eskisi gibi sürdürmeleri mümkün değildir. MESS bunu bildiği için bir dönem makyaj yaparak Türk Metal'i ayakta tutmayı bir yol olarak denemiştir. Fakat imzalanan son satış sözleşmesiyle birlikte bunu başarma imkanları da kalmamıştır, çünkü deniz bitmiştir. Metal işçisine sefaletten ve daha katmerli bir kölelikten başka bir şey sunamayanlar, onun öfkesiyle yüzleşmekten kurtulamayacaklardır. İşte bu nedenle örgütsüzlüklerine ve başarısız deneyimlerine rağmen bugün hala da Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda işçiler tepkilerini gösterebiliyorlar. Son

satış sözleşmesinin ardından Trakya Döküm, Otokar ve Renault'ta yaşananlar bunun ifadesidir. Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin sendikasının yöneticilerini de önüne katarak grev yoluna çıkması, kaynayan bu kazanın taşmasından başka bir şey değildir. Eğer son engeller aşılsın da 29 Ocak'ta greve çıkılırsa bu tarihi önemde bir adım olacaktır. 12 Eylül darbesiyle işçi sınıfına giydirilen deli gömleğinin parçalanması için büyük bir fırsat yakalanacaktır.

İki sınıf karşı karşıya gelecek!

İşte tam da bundan dolayı greve çıkılmasının ardından metal işçisini büyük ve zorlu bir mücadele beklemektedir. Çünkü bu aşamadan sonra bu alandaki kavga gerçek anlamda iki sınıfın karşı karşıya geldiği bir mevzi savaşına dönüşecektir. Sermaye sınıfı bu greve boyun eğdiğinde on yıllar boyunca sefasını sürdürdüğü sömürü rejiminin yıkılacağını, bu durumda da artık işçi sınıfının önünü alamayacağını bilerek davranacaktır. Bunun için bütün bir sermaye sınıfı, hükümet ve devlet tüm imkanlarıyla bu kavgaya girecektir. En başta da son cam grevinde olduğu gibi grev yaşama başvuracaktır.

Böyle yapacaktır çünkü söz konusu olan sadece 12 Eylül darbesiyle yaratılmış vahşi sömürü rejimi değildir. Aynı zamanda metal işçilerinin grevi başarılı olursa bu işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesine kitlesel bir kuvvet olarak girmesinin yolunu açacak ya da daha başka bir ifadeyle işçi sınıfı yerinden doğrulduğu ölçüde giderek siyasal mücadele sahnesine de daha etkin bir güç olarak girecektir. Zira özgüven kazanmış bir işçi sınıfını sendikal alanda kimse tutamayacaktır.

Fabrikalar mücadele alanlarına dönüşü

Bugün grevin kapısında olan fabrikalardan yansıyan canlı ve coşkulu eylem görüntüleri, yıllardır sermaye ve bekçilerinin cirit attığı fabrikaların nasıl da mücadelenin kaleleri haline dönebileceğinin habercisi gibidir. Onlarca fabrikada üretim sahasında "Fabrikalar MESS'e mezar olacak!" sloganlarıyla yürüyüşler yapan işçiler, işçi sınıfının tabandaki büyük hareketlenmesinin resmidir. Bu resme bakan burjuvalar, 12 Eylül öncesi günleri hatırlıyor ve

bugüne kadar neredeyse askeri disiplinle yönettikleri fabrikalardaki kontrolü kaybedeceklerinden korkuyor. Korkularının nedeni sadece bu değildir. Tarihsel hafızaları onlara fabrikalardaki kontrolü kaybetmeleri halinde, bunun ülke üzerindeki egemenliği kaybetmenin yolunu açacağını anımsatıyor. Grev yasaklarını gereçlendirirken boşuna "milli güvenlik ve ülke ekonomisi" demiyorlar. Metal grevi gerçeğe döndükçe burjuvazi tepeden aşağıya titreyecektir.

Greif'in ve Haziran'ın izinden

Geçmeden tespit etmek gerekir ki, fabrikalardan yansıyan görüntülerden de izleneceği gibi grev yolunu tutan metal işçilerinin en çok attıkları iki slogandan biri "İşgal, grev, direniş!" diğeri ise "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganıdır.

Birinci slogan sınıf hareketinde yeni bir dönemin yolunu açan Greif'in işgalci işçileriyle özdeşleşmiştir. Hiç kuşku yok ki bu sloganı haykıran işçilerin büyük bölümü bu sloganı haykırırken Greif işgalini anımsıyor, onun militanlığını bayraklaştırıyorlar. Öteki slogan ise büyük Haziran Direniş'i'nin ürünüdür ve bu direnişle özdeşleşmiştir. Metal işçilerinin mücadelesinde bu iki sloganın öne çıkması tesadüf değildir. Metal işçileri son iki yıla damgasını vuran bu iki tarihsel olayın izinden gidiyor. Organik olarak onlardan besleniyor, onların açtığı yoldan ilerliyor. Eğer başarılı olursa, sınıf ve kitle hareketinde yeni bir sıçrama için tarihsel rol oynayabilir.

Metal işçisinin davası emeğin davası olmalı!

Bu denli önemli sonuçlar doğurması muhtemel bu büyük mevzi mücadelenin başarıya ulaşması kuşkusuz ki kolay değil. Sermaye ve uşakları bu metal işçisinin mücadelesinin neler yapabileceğini, neleri değiştireceğini bildiği ölçüde buna uygun bir güç yığınağı yapacaktır. MESS'in davasını sınıfının davası olarak görece ve onu ezmek için her şeyi yapacak, bedel ödemekten kaçınmayacaktır. İşte bu böyle olduğu için tersinden bu mücadelenin işçi sınıfı cephesinden kazanılması için onun metal işçisinin mücadelesi olmaktan çıkarılması, emeğin davası haline getirilmesi gerekiyor.

Halihazırda işçi sınıfı cephesinden metal işçisinin çıkışını karşılayacak bir örgütlü odak ne yazık ki bulunmuyor. Birleşik Metal'in üye olduğu DİSK Konfederasyonu her ne kadar grev tarihinin açıklandığı toplantıda genel başkan Kani Beko'nun "hepimizin grevi" sözleriyle en üst düzeyden desteğini ilan etse de, mesele sadece bir niyet sorunu değildir. DİSK'in işçi sınıfı içerisindeki ağırlığıyla ilgilidir. Bu bakımdan DİSK'in durumu pek iç açıcı değildir. Dolayısıyla DİSK'ten mücadelenin sonucunu etkileyecek çapta ağırlık oluşturacak bir katkının gelmesi pek zordur.

Öte taraftan ise Türk-İş merkezi olarak bu grevin karşısında olacaktır. Öyle ya Türk Metal'in başı Türk-İş'in sekreteridir. Bunun için Türk-İş cephesinden greve alınacak katkı daha çok olduğu kadarıyla SGBP'yi oluşturan sendikalardan ve genel olarak tabandan alınabilecektir. Öte yandan belirtmeden geçmeyelim ki, metal grevinin başarıyla sürdürülmesi halinde Türk Metal içerisinde olduğu gibi Türk-İş'in bütün bünyesinde gerilimlerin büyümesi, ayrışma ve saflaşmaların derinleşmesi ihtimal dahilindedir.

Mevziyi güçlendirmeli ve dayanışmayı büyütmeliyiz!

Sendikaların da bu gerçeği dikkate alındığında dayanışmanın asıl olarak sendikal zeminler dışından geleceği aşikardır. Bu da demektir ki örgütlü-örgütsüz işçiler ve emekçiler ile emek örgütleri ve siyasal güçlerin seferberliği önem taşıyacaktır. Bu bakımdan dayanışma platformlarının gündeme alınması günün öne çıkan görevlerindedir.

Sınıf zemininde inşa edilecek dayanışma platformu ya da komiteler ise işçi sınıfının sendikaların çöküş yaşadığı bir dönemde işçi sınıfının kendisini örgütlü bir sınıf olarak yaratmasına katkı sunacaktır.

Öte yandan işçi sınıfının saflarındaki dağınıklık düşünüldüğünde, grevci metal işçilerinin sırtındaki ağırlığın artacağı ortadadır. Metal işçisi dayanışmanın ne olacağına bakmadan tüm olasılıklara göre hazırlığını yapmalı, önlemini almalıdır. Bu bakımdan özellikle verilen mücadelenin siyasal ve sınıfsal özünü kavramak, fiili-meşru mücadele çizgisinde yürüyebilmek şarttır. Elbette bu ancak güçlü taban örgütlenmelerinin yaratılması, bugün yönetimi önünde sürükleyen iradenin bağımsız ve örgütlü bir biçime kavuşturulması ölçüsünde maddi bir zemine oturacaktır.

Sınıf devrimcileri için gerçek bir sınav!

Metal grevi sınıf devrimcileri açısından ise gerçek bir sınavdır. İşçi sınıfının hareketlendiği ve giderek mücadele sahnesine güçlü bir biçimde indiği bir anda sınıf devrimcileri de tüm güç ve imkanlarıyla bu mücadelenin içerisinde olacaklardır.

Bu hemen her alanda metal grevinin çalışma gündeminin ilk sıralarına konulmasını gerektirir. Sadece metal işkolunda değil bir bütün olarak sınıf çalışmasında, ama aynı zamanda gençlik gibi sınıf çalışmasının dışında kalan alanlarda da grev öncelik olmalıdır.

Mevzideki mücadelenin her bakımdan güçlendirilmesi ve geliştirilmesi, diğer cephelerden bu mevzi mücadeleyi destekleyecek yaygın ve kitlesel dayanışmanın örülmesi gerekmektedir. Dolayısıyla sınıfın partisi tüm güçleriyle bu grevi sahiplenecek ve onun başarısı için çalışacaktır. Böylelikle işçi sınıfı devrimciliğinin her bakımdan güçleneceği yeni dönemin yolu açılacaktır.

Ne diyelim, "su uyur düşman uyumaz!"

Tweetle 4

Beğen

Paylaş

10

+1

0

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak, sendika ile Greif FPS arasında varılan ilke anlaşmasıyla taşeron sistemin bu işletmede kaldırıldığını duyurdu

Büyük işgal eylemimize karşı en başından itibaren fiili bir koalisyon halinde karşı çıkan Budaklar-DİSK yönetimi ve sendika.org, bu gece yarısı yine yapacağını yaptı.

Günler öncesinden burjuva medyada pazarlanan "Greif'te taşeron kalktı" haberine konu olan durum üzerine Budak'ın açıklamasını saat gece 24.00'ü geçtikten sonra haberleştiren sendika.org'un ardından konuyla ilgili paylaşımlar, daha geç bir saatte de DİSK Tekstil ile DİSK'in twitter adreslerinden yapıldı.

Yapılan paylaşımların konusu yine Budak'ın ilgili açıklamasıydı. Elde edildiği kadarıyla kazanımların Greif işgalinin eseri olduğunu yoksayan üstüne de sınıf işbirlikçiliğinin utanç verici bir belgesi olan bu açıklamayı bayrak gibi sallayan DİSK yönetimi (gecenin yarısında kim twitter'in başındaysa) ve sendika.org utanca ortak olmuştur.

Bu arada belirtelim ki sendika.org'un bu utanç vesikasını haberleştiren direnişimize ait fotoları kullanmasını da büyük bir yüzüzlük olarak değerlendiriyoruz. Sendika.org Greif Direnişi'nin fotolarını kullanarak ya yaptığını hafifletmeye çalışıyor, ya da at izini it izine karıştırarak kafa karışıklığı yaratarak DİSK bürokratlarının suçunu

hafifletmeye çalışıyor.

İşgal eylemimizin birinci yılını karşıladığımız şu günlerde, bir yıl önce direnişimizi kırmak için elbirliği yapan ve işçi sınıfının mücadelesine yanıt vermekten uzak bu anlayışların yıldönümümüze özel bir seferberlikle hazırlandıklarını görüyoruz.

Görüyoruz, ama anlıyoruz da. Çünkü hala da büyük direnişimiz karşısındaki utanç verici tutumlarının altında eziliyorlar. İşçi sınıfa ve ilerici-sol güçlere yaptıklarını izah edemiyorlar.

Ama biz nasıl büyük bedeller ödeyerek direnişimizi sınıfımızın mücadele tarihine armağın ettiyse, bu bedel ödeyerek yarattığımız değerlerimize leke sürmelerine izin vermeyeceğiz.

Direnişimizin karşısında saf tutan Budaklar ve onların dostlarına sözümüzdür:

Yaptıklarınız tarihe kara bir leke olarak kaydedilmiştir, ne yaparsanız yapın bu gerçeği değiştiremeyeceksiniz.

İşçi sınıfımızın elinde bir kavga parolası olan Greif işgalimizin yaktığı ateşi güçlendirmeye devam edeceğiz.

Yaşasın 1. yılında Greif işgalimiz!

Yaşasın işgal, grev, direniş!

İşgalci Greif İşçileri

Düzen cephesi seçimlere hazırlanıyor...

Yanıtımız

devrimci sınıf mücadelesi olacaktır!

7 Haziran 2015'te yapılacağı açıklanan genel seçimler, düzen açısından oldukça kritik bir önem taşıyor. İlk evresi yerel seçimlerle başlayan 1,5 yıllık seçim döneminin son perdesi yıl ortasında kapanmış olacak. Olağanüstü gelişmeler yaşanmadığı koşullarda sonraki 3-4 yıl boyunca seçim aldatmacası sahnelemek gibi bir ihtiyaç kalmayacak.

Resmi seçim dönemine daha uzun bir zaman olsa da seçim çalışmaları yerel seçimlerin çok öncesinden bugüne kesintisiz bir şekilde sürüyor. Geline yerde tüm düzen partilerinin her türlü söz ve davranışı genel seçim hesaplarına endekslenmiş durumda.

Dinci-gerici partinin seçim başarıları ve final hedefi

Yerel seçimlerin de cumhurbaşkanlığı seçiminin de elbette özgül önemleri vardı. 2013 Haziran Direnişi'yle başlayan süreçten sonraki dönemin kritik birer uğraşydılar. Haziran Direnişi sonucunda geri dönüşü olmayan bir yıpranma periyoduna giren AKP iktidarının miadını belirleyeceklerdi. Her renkten parlamenter muhalefetin sırasının hangi hızla geleceğini de geçtiğimiz seçimler gösterecekti.

Toplumsal siyasal atmosfer ile düzenin siyasal cephesinde yaşanan gelişmeler, AKP'nin her iki seçimden de özgüven tazelenmesiyle çıkmasını sağladı. Tersinden düzen muhalefeti ile liberal-reformist solun zayıflığını tescilledi. Gerçi ortalıkta, cumhurbaşkanlığı seçiminde Selahattin Demirtaş'ın aldığı oy oranının liberal solda yarattığı yeni heyecan dalgası kol geziyor. Fakat bu, Haziran süreci ve dinci-gericiliğin iç iktidar dalaşmasıyla oluşan atmosferi oya tahvil etme hesabıyla büyük beklentilere kapılıp sandıklara toslamanın, yerel seçimlere iktidar alternatifleri çıkarma hayalleriyle girip hezimetle çıkmanın ardından yaşanan bir tür hezeyandan başka bir şey değil.

Genel seçimleri öncekilerden ayıran başlıca özgünlüğü, dinci-gerici akımın hedefleriyle ilgilidir. AKP iktidarı toplumsal yaşamda ve siyasal yapıda adım adım ele geçirmiş olduğu mevzileri ve inşa ettiği rejimi kalıcılaştırmak, anayasal bir formla güvence altına almak istiyor. Bunun yolu ise salt hükümet olmaya yeten bir milletvekili sayısı tutturılmaktan öteye geçmeyi gerektiriyor. Genel seçimlerdeki başarı ölçütü, yeni anayasayı yapmaya yetecek bir meclis aritmetiği oluşmasıdır.

Düzen cephesinde seçeneksizlik

Sadece Türk burjuvazisinin kuyruğunu kısmış belli kesimleri değil, ABD-AB eksenli emperyalist efendiler de hoşnut olmasalar da öne çıkarabilecekleri bir seçenektan yoksun durumdadır. Yoksa Haziran Direnişi'nin yarattığı sarsıntılar sonucunda Tayyip Erdoğan ve müritlerinden zaten vazgeçmişlerdi. Türkiye gibi sınıfsal çelişkilerin keskin olduğu,

Metal işkolunda tabanın basıncıyla ortaya çıkan grev iradesi, parlamenter hayallerin zehirlediği atmosferi sınıf cephesinden yarma güç ve olanaklarının dünden daha ilerde olduğunu göstermektedir. Liberal-reformist solun buna bile sandık hesabıyla yaklaşacağından hiç kuşku duyulmamalıdır.

devrimci sınıf mücadelesinin potansiyel bir tehdit olarak derinden derine mayalandığı bir toplumda, toplumsal fay hatlarındaki gerilimi sürekli körükleyen bir siyasal anlayışın, sınıf ve emekçi kitleleri uzun süreli kontrol edemeyeceği bellidir. Toplumdaki yapay taraflaşmaların veya dikey yarılmaların ancak bir yere kadar kullanımı olabilir. AKP'nin elinde ise Haziran'dan sonra bundan başka bir şey kalmadı.

Nitekim ABD emperyalizmi, Tayyip Erdoğan ve ekibinden umudunu kestiği içindir ki dinci-gerici koalisyonun daha sinsi ortağının iktidar kavgasına tutuşmasının arkasında durdu. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kendi imalatı olduğu baştan belli bir başka dinciye sürdü. Fakat 17-25 Aralık yolsuzluk-rüşvet operasyonları ve video-tape sağanağı AKP tarafından püskürtüldüğü, yerel seçimler düzen muhalefetine dönüşüğü ölçüde, cumhurbaşkanlığı için yapılan bu tercih tam bir zavallılık olarak algılandı ve neticede ona dönüştü.

Sonuç itibarıyla tüm çabalarına karşın, AKP ile köprüleri atmış olan emperyalistlerin ve Türk burjuvazisinin AKP'den rahatsız olan kesimlerinin ellerinde yeni bir şey yok. Charlie Hebdo katliamıyla oluşan atmosferden ne devşirileceği ise henüz belli değil.

Emperyalist efendileri tarafından gözden çıkarılmasına karşın oy desteğini korumuş olmak, üstüne bir de Cemaat'le karpışmada tüm burjuva düzenini paçavra çevirebilmenin rahatlığı Tayyip Erdoğan ile avanesini alabildiğine saldırganlaştırmıştır. İpini çekme kudretine sahip olarak gördüğü ABD dışındaki güçlere karşı hiç değilse söylem planında

sınırlarını fazlasıyla zorlamaktadır. Tayyip Erdoğan'ın bu sözde efelenmelerinin sarhoş ettiği oy tabanının aklına tabii ki ABD emperyalizmi karşısındaki alttan almayı, daha doğru tabirle uşakça tutumu sorgulamak gelmiyor. Dinsel gericiliğin körleştirdiği kitleler karşısında AB'ye, özellikle de İsrail'e atıp tutmak hala da hatırı sayılır bir prim yapıyor nasılsa. Hele de İslamofobi çığırtkanlığının dinsel bağnazlığın etkisindeki kitlelerde yarattığı tepki ortamında...

Faşist baskı ve gerici zorbalıkla koşullanan seçim dönemi

Halihazırda genel seçimlerde dramatik değişiklikler yaşanabileceğini gösteren bir belirti olmasa da AKP'nin saldırgan tutumu ve rejimle ilgili hesapları, önümüzdeki dönemin sert geçmesini koşullamaktadır. Zira düzen muhalefeti açısından da AKP açısından da önümüzdeki genel seçimler varlık-yokluk sorunu olarak görülmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçiminin akabinde Tayyip Erdoğan ile müritlerinin saldırganlığı, burjuva hukukunu ayaklar altına almaktaki pervasızlıkları boşuna değil. AKP cephesi düzen muhalefetine nefessiz bırakmak için, yargıda, medyada, toplumsal yaşamın neredeyse her alanında tam bir terör estirmektedir. Düzen muhalefetine tepkisi ise can havlinin bir dışavurumuna dönüşmektedir.

AKP iktidarı işi şansa bırakmak niyetinde olmadığını toplumsal muhalefete karşı gerici zorbalık ve faşist baskıda gemi aziya almasıyla da gösteriyor zaten. Her yeni gün despotik toplum mühendisliğinin yeni bir icraatıyla, polis şiddetinin ve katliamlarının yeni bir

örneğiyle çalkalanıyor. Poliste, yargıda, eğitim sisteminde kendi sultasını kuran dinci-faşist parti, manşetlere devlet terörü ve faşist baskıyla şekil veriyor. Bu konuda sözün bittiği yerdeyiz.

AKP'nin işi şansa bırakmamak konusundaki en belirgin tutumu kuşkusuz ki Kürt sorunu üzerinden yansımaktadır. MİT'in İmralı'da kurduğu görüşme masasında sürdürülen "çözüm süreci" denebilir ki son iki yıldır AKP'nin en büyük dayanağı ve silahı durumundadır. İş başına geldiğinden bu yana silahlı Kürt direnişini tasfiye etmek dışında bir amacı olmadığını defalarca göstermiş olduğu halde, son "çözüm süreci" aldatmacasını iki kritik yıl boyunca sürdürebilmek yabana atılacak bir başarı değildir. Bu aldatmacanın Haziran seçimlerine kadar sürdürülmesi için AKP'nin zorunlu bazı esnemeler göstermesi bile gerekmiyor. Zira Abdullah Öcalan ve Kürt hareketi cephesinde beklentiler bir kez daha seçim sonrasına bırakılmış görünüyor. Öcalan ve HDP'nin 6-8 Ekim Kobanê eylemlerinin yatıştırılmasındaki rolü, "İç Güvenlik Yasası" konusundaki tutumu ve nihayet baraj engeline rağmen seçimlere parti olarak girme açıklaması hiç de hayra alamet değil.

Reformist solun seçim hesapları

Bu, aynı zamanda liberal-reformist solun HDK-HDP çatsı altında, bir başka deyişle "demokratik modernite" olarak kodlanan "demokratik cumhuriyet" programı etrafında toplanan kanadının Haziran ayına kadar nasıl bir çizgi izleyeceğini de göstermektedir. Temel hedef, seçim atmosferini ve "çözüm sürecini" tehdit eden militan ve devrimci kitle eylemlerine mahal vermeden, HDP rüyasına kapılan kitleleri parlamenter hayallere yedeklemektir.

Liberal reformizmin öteki ana kanadı, çeşitli tonlarıyla "ulusal cumhuriyetçiler" ise Birleşik Haziran Hareketi olarak sahneye çıkmış bulunuyorlar. Daha ilk günlerinde Taksim Meydanı'nı boşalttırmaya çalışan, direnişi tek çadira indirmek için uğraşan, direnişin militanlığı ve barikatları karşısında ürküntüye kapılan reformistlerin seçtiği isimle veya mücadele açıklamalarıyla, Haziran Direnişi'nin militan eylemlerini kast etmediklerini söylemeye gerek yok herhalde. Temel hedef Haziran'da meclise bir miktar vekilli hareket ettirmekten ibarettir.

Devrimci bir sınıf hareketi için...

Bu iki reformist kümelenmenin, biz komünistler dışındaki irili-ufaklı tüm solu resmen, dışında kalmış görünenleri ise fiilen yedeklemiş olduğu apaçık bir olgudur ve son iki seçimde yeniden tescillenmiştir. Komünistler ise dönemi devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçları çerçevesinde değerlendirmeye odaklanacaklardır. Bunun anlamı sınıf mücadelesinin gündemlerine yoğunlaşmak, fabrika eksenli sınıf çalışmasına yüklenmektir.

Çözümün sandıklardan değil, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmekten geçtiği işçi ve emekçi kitlelere yönelik çağrımızın da esasını oluşturacaktır. Hazırlıkları devam etmekte olan Greif etkinliği, baharın devrimci gündemlerine sınıf cephesinden müdahalenin bir basamağı olabilmelidir. Metal işkolunda tabanın basıncıyla ortaya çıkan grev iradesi, parlamenter hayallerin zehirlediği atmosferi sınıf cephesinden yarma güç ve olanaklarının dünden daha ilerde olduğunu göstermektedir. Liberal-reformist solun buna bile sandık hesabıyla yaklaşacağından hiç kuşku duyulmamalıdır. Sınıf devrimcileri ise sınıf hareketi üzerinden ortaya çıkan veya sınıf içinde potansiyel olarak var olan olanaklara devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek ekseninde müdahale etmeye devam edeceklerdir.

AKP'nin iki yüzlü taziyesi!

Türkiye'de dinci-gericiliğin dayatmalarının hız kazandığı, Ortadoğu'da IŞİD eliyle bu dinci-gericiliğin ne denli vahşileşebileceğine tanık olduğumuz şu günlerde, Paris'te Charlie Hebdo katliamı yaşandı.

Paris katliamının boyutu ve Fransa'da gerçekleşmesi basında genişçe yer bulmasına neden oldu. Türkiye'de de çeşitli yorumlarla katliam işlendi. Türkiye'deki dinci-gerici kesimden, Charlie Hebdo katliamını açıkça selamlayanlar da oldu. Charlie Hebdo katliamını düzenleyen Kouachi kardeşler için Tatvan'da belediyeye ait panoya, "Selam olsun Allah'ın Resulü'nün öcünü alan Kuaşi kardeşlere. Allah şahadetinizi kabul etsin. Siz vurunca demokrasi, biz öc alınca terörizm" pankartı asıldı.

Aczmendi Dergahı'nda ise, "Şehit Kuaşi kardeşler için gıyabi cenaze namazı" kılındı. habercedid.com sitesinde "Fransa'da Charlie Hebdo'ya yaptıkları operasyonla ehl-i küfrün paçasını tutuşturan, aşağılık karikatüristleri cehenneme yollayan yiğit Kuaşi kardeşler için Aczmendi Dergahı'nda gıyabi cenaze namazı kılındı!" haberi yer aldı.

Bu kadar açıktan sahiplenmeyip de katliamı yapanları meşrulaştıran AKP ve yandaş basın cephesi ise ayrıca dikkat çekti. Kışkırtma sonucu böylesi katliamlar yapılabileceği gibi Yeni Akit gazetesi, internet sitesinden haberi "Müslümanları kışkırtan dergiye saldırı: 10 ölü" manşetiyle duyurdu. Çoğu gerici yayın da bu koroya Türkiye gazetesinde olduğu gibi katılarak: "Peygamber Efendimiz'e hakaret eden dergiye saldırı: 10 ölü" diye katliamı işledi. AKP yandaşı Star gazetesi, derginin daha önce merkezine ateşe verildiğini hatırlatarak "Dergi buna rağmen, 19 Eylül 2012'de Hz. Muhammed'e hakaret içeren karikatürler yayımlamış ve pek çok ülkede büyük tepkilerle karşılaşmıştı" ifadeleriyle adeta saldırıyı meşrulaştırmaya çalıştı.

İslami yazarlarca sorunları doğru değerlendirmenin önüne geçen ve hedef saptıran bir rol oynadığı için "İslamofobi" kavramı bu katliam vesilesiyle sık kullanıldı. Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan Paris katliamına ilişkin, "Fransız derin devletinin İslamofobi'yi tırmandırmak için tezgâhladığı bir saldırı! İslamofobi, İslâm'a karşı postmodern yöntemlerle sürdürülen sinsi bir 'haçlı savaşı'dır" dedi.

Erdoğan'ın "algı" problemi!

"İslamofobi" ya da "İslami değerlerin aşağılanması" şeklindeki açıklamalarla katliamı mazur ve meşru göstermeye yönelik vurgular AKP'lilerin açıklamalarında da vardı. Erdoğan son açıklamasında şunları söyledi: "Son dönemlerde özellikle Batı'da nefret suçunu tahrik etme noktasında çok ciddi gelişmeler var. Olumsuz gelişmeler. Müslümanlara karşı İslamofobi aldı başını gidiyor. Biz Müslüman olarak barış dininin mensupları olarak böyle bir katliam nereden gelirse

gelsin böyle bir terör eylemine olumlu bakmamız mümkün değil. Batı'nın ikiyüzlülüğü ortadadır. Biz Müslüman olarak hiçbir zaman terörün katliamların yanında yer almadık. Bu katliamların arkasında ırkçılık, nefret söylemleri, İslamofobi yatıyor. Lütfen bu konularda camilerimizi saldıranlara karşı o ülkelerin yönetimleri tedbirlerini alsın. Bunlar hep tahriktir. Bunlar boşuna yapılmıyor. Sultanahmet'e kadar gelip polisimizi şehit edenler, Dolmabahçe'de polis kulübesine saldıranlar, bunlar bir senaryonun neticesidir. İslam dünyasının üzerinde de oyunlar oynanıyor."

Erdoğan "batılı" meslektaşlarıyla ikiyüzlülükte yarışmaktadır. Erdoğan ve AKP'sinin IŞİD çetelerine ve diğer gerici örgütlere askeri ve lojistik detek verdikleri gerçeği artık herkesçe malumken, "terör eylemlerine" olumlu bakılmadığının söylenmesi yeterince açıklayıcıdır.

Davutoğlu ise İslamofobi tartışmalarını kastederek, "Bugünlerde ortaya konulan resim geleceğe dönük neler yapılabileceğinin ilk mesajlarını da veriyor. Eğer Türkiye, AB'ye engel çıkarılmamış olsaydı emin olunuz bu kültürel gerilimler bu ölçüde olmazdı. Maalesef son dönemde bu karşıtlıklar üzerinden siyaset yapmak Avrupa'da prim yapar hale geldi. Problemin kaynağı burada. Karşı kültürle yönelik tahrik edici tutumların getirdiği tepkiler bugünkü tabloyla karşı karşıya kaldığımızı gösteriyor. Bu saldırıyı yapanlar da Müslüman ülkede yetişmiş değiller. Paris'te yetişmiş gençler" gibi bir açıklamayla işin içinden çıktı.

Problemin kaynağı "İslam dinine saldırılar var, buna karşı da böylesi tepkiler veriliyor" şeklinde çarpıtılırken, bir yandan da böylesi örgütlere Türkiye'den silah akıtılıyor. IŞİD'i "öfkeli kalabalık" olarak görüp meşrulaştıran bir zihniyettir karşıımızdaki.

Böylesi örgütlerin varlığını bu şekilde meşrulaştırmak gündelik hayatta karşıımıza İslami değerlerin dayatılması ve faşizan uygulamalar olarak çıkmaktadır. Zaten Türkiye'de oruç tutmadığı için insanların şiddete uğraması, papaz cinayetlerinde olduğu ya da Alevi emekçilerin maruz kaldıkları türden saldırılar da "dini" duygular bahane edilerek yapıldı. Böylesi saldırılar AKP'nin yaratmak istediği tabloda daha geniş yer bulacaktır. Açıklama açıktır; birilerinin dini duygularına zarar verilmiştir! Şiddetin dozunun bir yerde çok diğerinde az olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Eklemek gerekir ki bu söylem her türden eleştiriye de kapalıdır getirmektedir. Gündelik yaşamımızda eğitimden sağlığa toplumsal yaşamın tüm alanlarında dinci-gericiliğin hakim kılınmak istendiği Türkiye'de de bunun sonuçlarının çok farklı olacağını görmek gerekiyor.

Kuşkusuz bu tartışmalar dünya genelinde artan emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının bir parçası olarak beslenen cihatçı çeteler gerçeği ile birlikte ele alınmalıdır. El Kaide ve IŞİD gerçeği bunun ön önemli örnekleridir. Bu politikaların faturasını ise dünya emekçi halkları ödemektedir.

Kavel'den Greif'e...

Devrimci sınıf hareketini büyütelim!

Greif işgalinin birinci yılı yaklaşıyor. Devrimci işçilerin önderliğinde, taşeron köleliğine, düşük ücretlere, ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarına karşı örgütlenen Greif işçileri, TİS sürecinde taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 2014 yılının 10 Şubat'ında fabrikalarını işgal etmişlerdi.

Gücünü Greif işçilerinin örgütlü iradesinden ve taban inisiyatifinden alan bu devrimci işçi eylemi, sınıf mücadelesi bakımından büyük birikimler ve eşsiz deneyimler yarattı. Greif sermayesinin baskılarına ve sendikal ihanet çetesinin alçakça yürüttüğü ayak oyunlarına karşı tam bir direniş manifestosuna dönüşen Greif işgal eylemi; devrimci sınıf hareketine yeni ölçütler kazandırarak işçi sınıfı tarihindeki onurlu yerini almayı başardı.

Birinci yılını geride bıraktığımız bu büyük direnişten döne döne öğrenmek, sınıflar mücadelesi kapsamında sonuçlar çıkarmak ve gündelik mücadelede bu deneyimlerin ışığında yol yürümek büyük bir önem taşıyor.

Greif işgalini yaratan koşullar devam ediyor

Bilindiği üzere Greif fabrikaları işçiler açısından cehennem koşullarını aratmayacak bir tabloya sahipti. Düşük ücretler, ağır çalışma koşulları, baskı, hakaret ve hepsinden de önemlisi taşeron köleliği Greif'in tüm fabrikalarında hüküm sürüyordu. İşte işgal eylemini hazırlayan süreç tam da bu nesnel koşullar üzerinden şekillendi. İşçilerde biriken öfke devrimci işçilerin elinde örgütlü bir güce dönüştü ve bu güce dayanılarak 60 gün boyunca Greif sermayesinin kalelerinde direniş bayrağı dalgalandırıldı.

Bugünün Türkiye'sinde Greif cehennemini aratmayan yüzlerce fabrika var. Türkiye işçi sınıfının büyük bir kesimi bugün açlık sınırının altında seyreden ücretlere çalıştırılıyor. Taşeronluk olağan çalışma rejimi haline gelmiş bulunuyor. İş cinayetleri ise bir rutin. Bütün bu tablo Greif işgalinin mayalandığı koşulların ağırlaşarak devam ettiğini ve hemen hemen tüm fabrikalarda bu koşulların hüküm sürdüğünü gösteriyor. Dahası sermayenin yeni saldırıları ile birlikte işçi sınıfının boynuna takılmış bulunan kölelik zincirleri her geçen gün daha da kalınlaşıyor.

İşçi sınıfı işgal, grev ve direnişlerle yolunu açmaya çalışıyor

İşçi sınıfı cephesinden yaşanan gelişmeler ise yeni Greif'lerin kapıda olduğunu gösteriyor. Bunun böyle olduğuna daha Greif işgali sürerken patlak veren işçi eylemleri üzerinden tanıklık etmiştik. Greif işçilerinden etkilenen Zentiva işçileri haklarını kazanmak için fabrikalarını işgal etmişti. Yine Seyitömer'de işçi kıyımına karşı direnişe geçen işçiler fabrikalarını ateşe vermişlerdi. Bu eylemler sınıf hareketinde fiili-meşru mücadele hattının yeni örnekler sahne olacağına habercisi niteliğindedir. Soma'da, Torunlar'da ve Ermenek'te yaşanan ve işçi katliamına dönen iş

cinayetleri ise büyüyen öfkenin açığa çıktığı kanallara dönüştü. Geçtiğimiz yıl şekillenen bu tabloya daha onlarca işçi direnişi eklenebilir. Şişecam, Kent Şeker, M&T Reklam, Kimberly Clark, Ülker, Sütaş, Mepar bu direnişlerden öne çıkanları oldu.

Gelinen aşamada ise 15 bin metal işçisi büyük bir grev hazırlığı içerisinde. MESS patronlarının kölelik dayatmalarına boyun eğmeyen metal işçileri, taleplerini kazanmak için grev kararlılığını ortaya koydular. 19 Ocak'ta başlayacak olan metal grevinin başarısı ise toplam sınıf hareketi açısından büyük önem taşımaktadır.

Birinci yılında Greif işgali yol gösteriyor

Başta grev hazırlığını sürdüren metal işçileri olmak üzere, bugün harekete geçen ve mevzilerde direniş bayrağını yükselten işçi bölükleri açısından Greif deneyiminden öğrenmek fazlasıyla önemli bir yerde duruyor.

Greif sürecinde ortaya konan örgütlenme anlayışını, militan eylem çizgisini ve bu kapsamda yaratılan deneyim ve birikimleri sınıf bölüklerine mal etme sorumluluğu ise öncelikle bu deneyimin dolaysız taşıyıcıları ve temsilcileri olan sınıf devrimcilerinin ve Greif'in öncü devrimci işçilerinin omuzlarında duruyor. Devrimci sınıf hareketinin önünü yeni Greif'ler yaratarak açma iddiasının taşıyıcısı olan sınıf devrimcileri; işgalin yıldönümünde, başta metal grevi olmak üzere sınıf çalışmasının tüm gündemlerine ve alanlarına Greif'in yarattığı yeni ölçüler üzerinden müdahale etme sorumluluğuyla yüz yüze.

İşte "Kavel'den Greif'e... İşgal, grev, direniş!" şiarıyla örgütlenen ve sayılı günler kalan Greif işgali yıldönümü etkinliğine yönelik hazırlıklar her şeyden önce bu bakışla ele alınmalıdır. Bu etkinlik vesilesiyle devrimci sınıf çalışmasında derinleşmek, Greif deneyiminin birikimi ile daha cüretli adımlar atmak günün en temel görevidir. Greif gecesine yönelik hazırlıkları kendi içerisinde bir etkinlik çalışmasından çıkarmanın yolu da buradan geçmektedir.

Bunun için sınıf hareketinin ve devrimci sınıf çalışmasının gündemleri etkili bir tarzda çalışma

alanlarında ele alınmalı, zengin araç, yol ve yöntemlerle hedef sınıf bölüklerine taşınmalıdır.

Başarılı bir etkinlik için devrimci seferberlik!

Greif işgalinin yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilecek olan etkinliğe sayılı günler kaldı. Bu açıdan sınıf devrimcilerinin önümüzdeki birkaç haftayı tam bir devrimci seferberlik içerisinde örgütlemesi kritik bir önem taşıyor.

Etkinlik hazırlıkları kapsamında yapılması gerekenler ve sınıf devrimcilerini bekleyen sorumluluklar ise şu başlıklar altında özetlenebilir:

- Başta metal grevi olmak üzere, taşeron köleliği, Ocak zamları, iş cinayetleri vb. sınıf gündemleri 8 Şubat gece çalışması ile bir arada ele alınmalı, etkinliğe yönelik hazırlıklar sınıf çalışmasında derinleşme bakışıyla örgütlenmelidir.

- Greif gecesinde direnişçi işçilerin en geniş kesimlerine mal edilebilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Etkinlik özellikle greve çıkan metal işçilerinin kürsüsüne dönüştürülmeli, olabildiğince grevci metal işçisinin etkinliğe katılımı sağlanmalıdır.

- Etkinliğe yönelik hazırlıklar tüm faaliyet alanlarında ayrıntılı ve eksiksiz bir şekilde planlanmalıdır.

- Etkinliğin duyurusu en geniş işçi ve emekçi kitesine ulaştıracak bir kapsamda yapılabilir. Bunun için mevcut araçlar (davetiye, afiş, bildiri, duvar gazetesi, sticker, yazılama, pankart, standlar, toplu dağıtımlar, toplantılar vb.) en etkili bir tarzda kullanılmalı, ancak bunlarla yetinilmemelidir. Bunların yanı sıra TV, yerel radyo ve gazeteler de değerlendirilmelidir.

- Etkinlik hazırlık süreci aynı zamanda bir örgütlenme seferberliği olarak ele alınmalıdır. En küçük enerji, imkan ve katkı örgütlü bir tarzda harekete geçirilmelidir. Bu konuda Greif işgalinin yarattığı etki alanını değerlendirmek devrimci sınıf hareketinin geleceği bakımından kritik bir öneme sahip olacaktır.

Hrant Dink cinayeti 8. yılında!

Katledilişinin 8. yılında Hrant Dink cinayeti, sermaye devletinin karanlık yüzünü göstermeye devam ediyor. Gerek mahkeme süreçleri, gerekse bu infazla ilgili AKP adına konuşanlar, failin açıkça devlet olduğu bir cinayetin nasıl karanlıkta bırakılmaya çalışıldığını ele verdi. 8 yıldır Dink cinayetinin izini sürdüğünü iddia eden düzenin AKP'si, emniyet teşkilatı, yargısı açığa çıkan tüm izleri kapatmaya, ucu sermaye devletinin derinliğine çıkan tüm belirtileri kararlıca yok etmeye çalıştı. Sonuç olarak tam da cinayetin 8. yıldönümüne yakın günlerde dikkati dağıtmak için kendilerine 'kurban' seçtiler. Elbette "kamu görevlilerinin ihmali" gerekçesiyle tutuklanan Trabzon Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şube Müdürlüğü'nde görevli Muhittin Zenit ve Özkan Mumcu adlı iki istihbaratçı hiç de masum değildir. Aynı şekilde, bu cinayetin tüm detayları devletin kontra yapısını açığa çıkarmışken devreye sokulan bu yöntem de masum değildir.

Hatırlanırsa 26 Aralık 2014'te savcılık tarafından tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edilen iki polis nöbetçi mahkeme tarafından serbest bırakılmıştı. Fakat soruşturma savcısının itirazı üzerine İstanbul 6. Sulh Ceza Hakimliği 2 polis hakkında "görevi kötüye kullanmak" ve "ihmal suretiyle ölüme neden olmak" nedeniyle yakalama kararı çıkardı. Bunun üzerine polisler Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde hakim karşısına çıktılar. Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği iki polis hakkında tutuklama kararı verdi.

Böylece ardında nice kontrgerilla cinayeti bırakan sermaye devleti, kanlı ellerini bu yargı hamlesiyle temizlemeye çalıştı. Tutuklanan istihbaratçıların 'içerde' ne kadar kalacakları şüpheli olsa da Dink cinayetinin yıldönümünde yapılan bu hamlenin amacı yeterince açıktır. Geçen süre zarfında "yargılama" adı altında işi yokuşa sürenlerin, bu davayı takip edenleri yanıltmak için her türlü oyunu tezgâhlayanların böyle bir yöneme başvurusu şaşırtıcı da değil.

Mahkemelerde 'tanık' sıfatıyla dinlenen tetikçi Ogün Samast da, İstanbul İstihbarat Eski Müdürü Ali Fuat Yılmaz da, Emniyet İstihbarat Daire Başkanı

Ramazan Akyürek de ve cinayette rolü bulunan daha birçok ismin tümünün beyanları bu cinayette izlerin devlete çıktığını göstermişti. Keza ucu devlete çıkan tek cinayetin Hrant Dink'in katledilmesi olmadığını bu topraklarda toplumsal belleği güçlü olanlar fazlasıyla bilmektedir. Sermaye devleti kimi katliamlarını zamanaşımıyla, kimilerini de seçtiği 'kurbanlarla' kapatmaya çalışmaktadır.

Keza, "Olayı Dink davasına indirgemek küçültmek olur. Hrant Dink davası bence kişiselleştirilmiş davadır. Dink'in yazılarını, onun düşünce dünyasını kabullenmemek gibi bir nedenle yapılmıştır..." diyen Erdoğan, oldukça organize bir cinayetin siyasi yönünü gizlemeye, adli bir vaka gibi göstermeye çalışmıştı. Şimdiyse devletin pek kurnaz zaptiyeleri dosyayı böyle kapatabileceğini sanıyor. "Affedersiniz Ermeni diyorlar" sözü Hrant'ın anılarına ve cansız bedenine bir kurşun gibi tekrar sıkılmışken, sermaye devletinin emniyet müdürlüğü damgalı beyaz bereli polisleri hak arama eylemlerinde, sokaklarda hala yasal mermileriyle ölüm saçarken, terör estirirken oluyor tüm bunlar.

Rakel Dink'in deyimiyle "bebekten katil yaratan karanlık" ise tetikçilerini hep hazır tutuyor. Onların galeyana gelmeye hazır, 'milli ve manevi duyguları incinmiş', 'iyi çocukları' kendilerine verilecek yeni görevleri bekliyor. Aldıkları işi bitirenlerse mesajlarını en 'derin' duygularını göstererek veriyor. Kimi Türk bayrağıyla poz veriyor, kimi tekbir sesleriyle... Katliamlara uğrayanların gösterdiği haklı tepkiye 'terör' damgasını yapıştıranlarsa, şuuru yitirmiş katiller sürüsünün döktüğü bu kandan sosyolojik tespitler yapıyorlar. Elbirliğiyle işledikleri cinayetlerden, katliamlardan hem kendilerini hem de devletlerini muaf tutmaya çalışıyorlar.

Ancak tüm uğraşlarının nafiye olduğunu görmek için Hrant'ı yırtık ayakkabısıyla belleğine kaydeden tarihe bakmak yeterlidir. Yarın hesaplaşma günü gelip çattığında, bu tarihe kanla düşülen notlara bakılarak hüküm verilecektir. Geçen zaman ise sadece sorulacak hesabın katlanmasına neden olmaktadır.

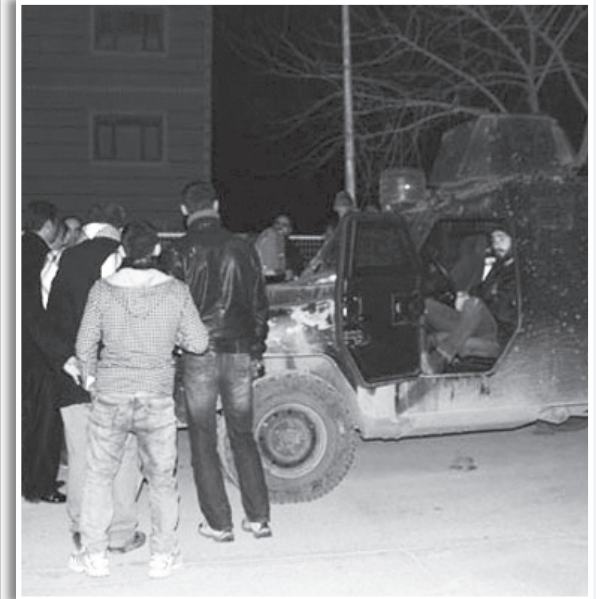
Dink anılıyor: Yüzleşin; Hrant'la soykırımla!

19 Ocak 2007 tarihinde sermaye düzeninin eli kanlı tetikçileri tarafından İstanbul Osmanbey'de katledilen Ermeni gazeteci Hrant Dink, katledilişinin 8. yılında vurulduğu yerde anılacak.

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilişinin üzerinden geçen 8 yıllık zaman zarfında sermaye devleti ve düzen yargısı, Hrant'ın katillerini koruyup kolladı.

Aynı şekilde sergilenen yargı oyunuyla da Dink davası sürüncemeye bırakıldı. 1915 Ermeni Soykırımının 100. yılında Hrant Dink için yapılacak olan anma "Yüzleşin; Hrant'la soykırımla" şiarıyla gerçekleştirilecek.

'Hrant'ın Arkadaşları' tarafından yapılan anma çağrısında 19 Ocak günü saat 13.30'da Taksim'de buluşularak Hrant'ın vurulduğu yer olan Osmanbey'deki Agos gazetesi binası önüne yürüneceği, Osmanbey'deki anma programının ise saat 15.00'te başlatılacağı duyuruldu.

Cizre'de 12 yaşındaki çocuk katledildi

Şırnak'ın Cizre ilçesinde polisin estirdiği terör devam ederken 14 Ocak'ta 12 yaşındaki çocuk katledildi.

İlçede eylemler olmamasına rağmen plakasız zırhlı araçlarla ilçeyi gaza boğan polisler yine can aldı. Polisler Yasef Mahallesi'nde attıkları biber gazlarının yanı sıra gerçek mermilerle de ateş ederek 12 yaşındaki Nihat Kazanhan adındaki çocuğu başından vurdular.

Kazanhan çevredekiler tarafından Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ancak tüm müdahalelere rağmen yaşamını yitirdi.

Görgü tanıkları, kobra ve akrep tipi zırhlı araçlarla çocukların yanlarına gelen polislerin "siz taş attığınız sürece biz size kurşun atacağız" dedikten sonra rastgele çevreye gaz bombası attıklarını anlattılar. Gazlar atılırken aynı zamanda silah sesleri de duyduklarını belirten tanıklar sonrasında Kazanhan'ın vurulduğunu gördüklerini söylediler.

Emperyalist saldırganlığa ve kanlı piyonlarına karşı**“İşçilerin birliği
halkların kardeşliği!”**

Charlie Hebdo çizerlerinin dinci-gerici terör tarafından katledilmesi, tüm dünyada büyük tepkilere ve eylemlere konu oldu. Dünyanın dört bir yanında, dinci terör örgütlerine karşı cinayeti lanetleyen eylemler sürüyor. Dinci terör çeteleri dışında hemen her kesimden bu hunharca katliamı kınamak konusunda tereddütsüz bir mutabakat yansıyor. ABD'den İran'a, AKP'den Lübnan Hizbullahı'na kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan bir ortaklaşma bu.

İtibaren emperyalist-kapitalizmin yeni dönem saldırganlık ve savaş politikalarına yeni bir soluk katmıştır. İlk günlerden itibaren Avrupa'nın 11 Eylül'ü olarak isimlendirilmesi dahi çok net bir veridir.

Hatırlanacağı üzere 11 Eylül, ABD emperyalizmi öncülüğünde dünya halklarına karşı yeni bir savaş dalgasının başlatılmasının temel bahanesi oldu. Şimdi yeni bir savaş ilan edilmesine zaten gerek yok, zira Afganistan ve Irak'ın yıkılıp yıkılmasıyla başlayan savaş ve saldırganlık dalgası daha geniş bir sahada hüküm sürüyor. Yıllardır emperyalist savaş ve saldırganlığın, halklar boğazlaşmasının acısını ve yıkımını yaşayan halklar şiddetin dozundaki artışı zaten fark edemeyecekler. Tıpkı militarizmde ve silah sanayindeki ivmelenmenin fark edilmeyeceği gibi...

Şayet egemenlerin umdukları gibi devam ederse, dünya halklarına yeniden daha acımasız ve kanlı yöntemleri desteklemeleri dayatılacaktır. Oysa geçmişte olduğu gibi bugün de dinci terör odaklarının ortaya çıkışını sağlayan koşullar, bizzat ABD öncülüğündeki emperyalist ittifakların eseridir. Bağımlı ve az gelişmiş ülkelere yoksulluğun, sefaletin, açlığın çaresizliğini, sol akımları ezerek toplumsal mücadele seçeneksizliğini dayatan, emperyalist burjuvaziydi. Bu toplumlarda dinsel, mezhepsel, etnik, bölgesel temelde parçalanmayı temel yönetim tarzı olarak uzun on yıllar boyunca ısrarla sürdürenler yine emperyalistlerdi.

**Dincisi de ırkçısı da
emperyalizmin kucağında palazlandı**

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi gerektiği her durumda dinci, ırkçı, gerici organizasyonları kuran, kurduran veya nüve halinde olanları destekleyip palazlandırarak sahaya sürenler de emperyalist devletler oldu. Burada Taliban, El Kaide, IŞİD gibi gerici terör şebekelerinin emperyalizmin basit kuklaları olduğunu iddia ediyor değiliz. Ama onlar ya daha en başta kurulurken ya da gelişmelerinin bir yerinde emperyalist politikaların yarattığı elverişli kan tarlalarında boy attılar, denetlenebilir olma sınırını geçmemiş buldukları dönemlerinde emperyalizmin her türlü desteğine mazhar oldular. Dün Taliban, bugün Suriye ve Irak'taki dinci terör gruplarında görüldüğü üzere.

Gerçek faillerin timsah gözyaşları

Katliamı lanetlemek, dinci terör çetelerine karşı eylemli tepkiler göstermek konusundaki ortaklaşma, bu hunharca ve kapsamlı suçun, yalnızca son halkadaki faillerin üzerine yıkılıp geçilmesine yarıyor. Hatta son tahlilde olayın daha esaslı suçluları bile, kurbanların safından başlarını uzatarak döktükleri timsah gözyaşlarına büyük bir inandırıcılık kazandırabiliyorlar. Sınıflar mücadelesi perspektifinden bakmayanlar, işçi ve emekçi kitlelerin tepkilerinin emperyalist burjuvazi tarafından yedeklenmesini alabildiğine kolaylaştırıyorlar.

Olay dünyada ve Türkiye'de islamofobi ve terörün İslam'a yıkılmaması ikilemiyle, gerçekte pratik hiçbir yararı olmayan gelip geçici tartışmayı iyice alevlemiş durumda. Kesin bir şekilde ekonomik ve siyasi çıkarlarla dolaysız bir bağ içinde olan ve kendisi de egemen sınıfların politik bir silahı olarak gerektiği her durumda sahneye çıkarılan dinsel bağımlılık ve körleşmeyi kendi içinde tartışmak, ancak günahın sürüp gitmesini sağlayabildi bugüne kadar. Körleşme ve bağımlılığın hangi din olduğundan bağımsız olarak insanlığa yaşattığı acılar orta yerde duruyor. Meselenin özünü, gizlenen gerçeği, dahası kurbanlar için dökülen timsah gözyaşlarıyla perdelenebilen suçları ve sorumlularını teşhir etmek varken, körleştirilenlere körlüğün kötülüğünü anlatıp durmanın geviş getirmekten bir farkı yok aslında.

**Emperyalist saldırganlığın değirmenine
su taşımak**

İster çok karmaşık ve karanlık ilişkilerin bir son ürünü olsun, isterse daha sıradan bir karar mekanizmasına dayansın, Paris katliamı, ilk andan

ABD bu alandaki liderliği kimseye kaptırmıyor. Geçmişte Taliban'ı, ondan El Kaideyi türetmişti. Şimdi de Arap isyanlarının bir parçası olarak başlayan Suriye muhalefetinden ÖSO'yu çıkarttı. Ne yapıp edip Esad rejimini devirmek için ÖSO'ya destek adı altında Suriye ve Ortadoğu'yu cihatçı sürülerinin akın ettiği bir istasyona dönüştürdü. Buradaki verimli koşulları (ezilen kitlelerde ABD emperyalizmine ve batılı emperyalist ittifaka karşı biriken tepkiler) en iyi değerlendirenlerin başında gelen Irak El Kaidesi, bugün karışımızda IŞİD olarak duruyor.

Tıpkı 11 Eylül gibi, Charlie Hebdo katliamı da başını ABD'nin çektiği emperyalist kanemicilerin besleyip büyüttüğü canavarlar tarafından işlenmiş, dolayısıyla emperyalist haydutların dosdoğru sorumlu oldukları bir suçtur. Ve yine 11 Eylül'de olduğu gibi, bir kez daha sanık sandalyesinde olmaları gerekirken, savcı makamında ve yargıç kürsüsündeler. Paris'te olduğu üzere büyük kalabalıkların arasına karışıp, "acıyı hepimiz paylaşıyoruz" yalanını savuruyorlar. Ekranlardan, gazete manşetlerinden sürekli olarak "hepimiz aynı saftayız" mesajı vermeye çalışıyorlar.

Polis devletlerinin tahkimatında yeni ivmelenme

Elbette ki sorun, gerçek suçluların timsah gözyaşları dökmesinden, iliklerine işlemiş ikiyüzlülüğünden ibaret olsaydı gene neyse denebilirdi. Oysa dünya burjuvazisi adına hükmedenler, hızla daha esaslı manevralara yöneliyorlar.

Tam da günümüzdeki boyutta büyük bunalım dönemlerinde ihtiyaç duyulan ırkçılık, etnik, dinsel, bölgesel temelde ayrımcılık alabildiğine hortlamış durumda. Avrupa'da ırkçı faşist partiler, Ortadoğu'da dinci faşistler ellerini sevinçle ovuşturuyorlar. Yaptıkları açıklamaların aldatıcılığı bir yana bırakılırsa emperyalist şeflerin de memnuniyetlerinden kuşku duyulmamalı. Sınıf ve emekçi kitleleri sınıf savaşımından alıkoyacak ayrımlar ne kadar baskın hale gelirse, işleri o denli kolaylaşıyor neticede. Pek üzerinde durulmasa da böylesi dönemlerdeki en büyük kazançları da bu aslında.

Tabii ki emperyalist burjuvazi bu kadarıyla yetinmiyor. Katliamın daha ilk gününden başlayarak siyasal hak ve özgürlüklere saldırıları yoğunlaştırmak için kolları sıvadılar. Şimdiden AB içinde vizesiz dolaşımın sakıncalarını, sınır güvenliklerinin ve AB yasalarının yetersizliğini dillerine doladılar. Devletler arasında üçerli beşerli güvenlik zirveleri yapıyor. Daha büyüğüne ise ABD ev sahipliği yapacak. Ulaşımın, iletişimin, özellikle de internetin tam kontrolünü istiyorlar, sanki yeterince kontrol altında değilmiş gibi.

Öte yandan polis devleti uygulamalarında tüm sınırlar yeniden aşıyor. Sınıf ve emekçi kitleleri daha sıkı denetim, daha ölçsüz devlet terörü bekliyor. Kapitalist metropollerde süre avları, polis şiddeti iyice zıvanadan çıkacak.

Tüm bunların başarısını ise işçi ve emekçi kitleler ile ezilen halkların emperyalist politikalara yedeklenme düzeyi belirleyecektir. Şayet sınıf ve emekçi kitleler, sahte ayrımlara ve nefret söylemlerine karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" ilkesine sıkı sıkıya sarılırlarsa emperyalist egemenlerin ve kanlı piyonlarının tüm planları altüst olur. Kanlı boğazlaşmalar yerine devrimci sınıf savaşımının yolu açılır. Bu, aynı zamanda emperyalist-kapitalizmi her türlü kötülüğüyle tarihe gömecek biricik seçeneğin; devrim ve sosyalizm mücadelesinin giderek öne çıkıp yaygınlaşmasının da koşuludur.

Gazeteciler Charlie Hebdo için yürüdü

Cağaloğlu'nda eylem

Gazetecilere Özgürlük Platformu (GÖP), Çalışan Gazeteciler Günü ve Charlie Hebdo katliamı nedeniyle 9 Ocak'ta basın açıklaması düzenledi. Cağaloğlu Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde gazeteciler, "Hepimiz Charlie'yiz!" şiarlı dövizlerle katliamı teşhir eden karikatürler taşıdı.

Katliamda ölenlerin anısına sessiz eylem yapılırken basın açıklamasını GÖP Dönem Sözcüsü ve Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı Ahmet Abakay okudu.

Gericilikle mücadelenin bugün varlık ve yokluk mücadelesi haline geldiğini belirten Abakay, katliamın gelecekteki örneklerin habercisi olduğunu söyledi.

Taksim'de eylem

Gazeteciler Forumu, Paris'te cihatçı çeteler

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da Charlie Hebdo eylemi

Charlie Hebdo katliamı, 11 Ocak'ta tüm dünya ile eş zamanlı olarak Ankara'da da lanetlendi. Ankara Dayanışması'nın toplanma çağrısı üzerine ilerici-devrimci kurum ve çok sayıda Ankaralı emekçi "Hepimiz Charlie'yiz, öldürmekle bitmeyiz!" demek için bir araya geldi. Çevik kuvvet ablukası altında Güvenpark'ta toplanma sürdü. Bir süre sloganlarla ve ajitasyonlarla beklendikten sonra basın açıklamasına geçildi.

Hepimiz Charlie'yiz, Hrant'ız, Metin'iz!

Basın açıklamasında Fransa'da İslamcılığı eleştiri konusu yapan ve muhalif karikatürleriyle Fransa'nın izlediği İslam politikasını eleştiren Charlie Hebdo dergisine yapılan saldırının sistemin kendisini eleştiren tüm muhaliflere saldırılarından biri olarak değerlendirilmesi gerektiği söylendi.

Emperyalist güçlerin gerici çetelere destek verdiği söylenerek emperyalist savaşlar yüzünden mültecileşen milyonların yaşadıkları katliamlara, zorunlu göçlere, işkencelere vurgu yapıldı.

Katliamlardan kurtulmanın yolunun ezilen halkların ortak mücadelesinde olduğu tekrarlanarak katliamlara, faşizme, dinci-gericiliğe karşı sokaklarda olma çağrısı yapıldı.

tarafından katledilen karikatürist ve gazetecileri anmak için 11 Ocak'ta Taksim'de yürüyüş düzenledi. Galatasaray Lisesi önünde toplanan Gazeteciler Forumu, "Nous Sommes Tous Charlie! – Hepimiz Charlie'yiz!" şiarlı pankart açarak Fransız Konsolosluğu önüne yürüyüş yaptı.

Ellerindeki kalemleri havaya kaldırarak sessiz yürüyüş yapan gazeteciler, iki gerici faşist tarafından provoke edilmek istendi. Fransız Konsolosluğu önünde de benzer tacizler yaşandı.

Konsolosluk önünde okunacak basın açıklaması öncesinde Charlie Hebdo'da katledilen gazeteciler başta olmak üzere tüm öldürülen gazeteciler için saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından Gazeteciler Forumu adına basın açıklamasını Gülşen Karadağ okudu. Basın açıklamasının ardından eylemciler, ellerindeki kalem ve karanfilleri konsolosluk girişindeki merdivenlere bıraktı.

Basın açıklamasından sonra Temel Demirel söz alarak "Charlie Hebdo'da katledilen kardeşimizdir, katledilen komşumuzdur, katledilen yoldaşımızdır!" diyerek herkesi Charlie Hebdo'yu sahiplenmeye ve hesabını sormaya çağırdı. Ardından HDP Ankara İl Örgütü adına konuşma yapıldı.

Alevi-Bektaşî örgütleri sokakta

Son olarak söz alan PSAKD temsilcisi "Charlie Hebdo Fransa'nın Madımak'ıdır!" dedi.

Konuşmada, bu katliamın herkesin gündemi olması gerektiğinin ve dinci-gericiliğin hedef aldığı tüm kesimlere karşı sürdürdüğü linç ve imha politikasının bir parçası olduğunun altı çizildi. Tüm bu katliamlara karşı Türkiye'nin dört bir yanında Alevi-Bektaşî örgütlerinin bugün sokaklarda olduğu ve oturma eylemleri gerçekleştirdiği duyurularak PSAKD'nin Charlie Hebdo'nun yanında olduğu ve bu eylemi kendi eylemlerinin bir parçası olarak sahiplendiği belirtildi.

Coşkulu yürüyüş

Konuşmaların ardından katliamı lanetlemek için gökyüzüne, iplerine "Charlie" yazılı kâğıtların takılı olduğu siyah balonlar uçuruldu. Yüksel Caddesi'ne yapılacak yürüyüşle devam ettirilmesi planlanan eylem polislin engelleme çabalarına rağmen Yüksel Caddesi'ne yürüyüşle sürdürüldü.

Kızıl Bayrak / Ankara

MİB MYK Ocak ayı toplantısı sonuç bildirgesi

Grevin ve dayanışmanın gücüyle MESS'i ve işbirlikçilerini ezelim!

Olağan aylık toplantısını gerçekleştiren Metal İşçileri Birliği (MİB) Merkezi Yürütme Kurulu'nun gündeminde, MESS grup TİS sürecindeki anlaşmazlığa bağlı olarak Birleşik Metal-İş tarafından alınan grev kararı vardı.

MYK, gerek metal işçileri gerekse Türkiye işçi sınıfının mücadelesi açısından son derece önemli olan bu kararı, doğuracağı sonuçları ve mücadele görevlerini ele aldı.

Toplantının sonuç bildirgesi şöyle:

1. MYK öncelikle kararsızlıkları, tereddütleri ve daha nice engeli aşan, böylelikle MESS'e ve onun uysal uşağı olan Türk Metal'in satış şebekesine karşı grev silahını kuşanan Birleşik Metal-İş üyelerini selamlamaktadır. Türkiye işçi sınıfının öncü kolu metal işçileri, o büyük şanlı tarihi yaratan eski kuşakların o büyük mücadele ruhuna sahip çıkarak geleceği yazma iradesini göstermiştir. Bu iradeyi gösterenlere bir kez daha selam olsun!

2. Kuşkusuz ki grev kararını almakla mücadele bitmemiş, sadece yeni bir yola çıkılmıştır. Bu yol engellerle dolu zorlu bir yoldur. Ama şu da bilinmelidir ki bir karar alıp da yola çıkmış olmak başarmanın yarısıdır. Aşılmaz görünen engelleri kolay kılmak böylelikle mümkün olur. Metal işçisi attığı adımın büyük tarihsel değerini bilecek, bununla birlikte de önündeki engelleri aşmak üzere sabırlı ve kararlı bir mücadelenin içerisine girecektir. Sonuç ne olursa olsun tarih her zaman olduğu gibi bir kez daha direnenleri yazacaktır. Bunu bilmeli, bu düşünce ve iradeyle davranmalıyız.

3. Bu zorlu yolda karşımızda, sadece MESS ve onun sadık uşağı Türk Metal değil, sermaye sınıfı tüm bir örgütlü gücüyle saf tutacaktır. Çünkü söz konusu olan sadece MESS'in ekonomik çıkarları değil, bir bütün olarak emek ile sermaye arasında 12 Eylül darbesiyle kurulmuş bir düzendir. İşçi sınıfının elini kolunu bağlayan bir deli gömleğinden kurtuluş mücadelesidir. İşte bu nedenle sermaye sınıfı ve onun çelik çekirdeği MESS, hükümet, işbirlikçi uşak sendikacılar metal işçisinin karşısına topyekûn olarak çıkacak, tüm olanaklarını kullanacaklardır. Çünkü bu emek düşmanları biliyor ki, MESS kaybederse hepsi kaybeder! Zafer bu gerçeği bilerek davranan, soluğunu tutan, saflarını sıkılaştıran, bedel ödemeyi göze alan metal işçisinin olacaktır.

4. Zafer herkesten önce 42 fabrikadan 12 bin metal işçisinin eseri olacaktır. Onların kararlılığı, örgütlülüğü, soluğu, bilinci sonucu tayin edecektir. Ancak bundan sonra hem metal işçisinin, hem işçi sınıfının hem de emekçilerin ve toplumsal muhalefet güçlerinin desteği bir anlam taşıyacaktır. İyi bilinir ki, davanın asıl sahipleri görevlerini yerine getiremezlerse, gerekli direnci ve azmi gösteremezlerse başka hiç kimseyi harekete geçirmek, bu davayı sahiplendirmek mümkün olmayacaktır. Unutulmasın ki atılan taş ne kadar büyük ve güçlüyse yaratacağı dalgalar da o kadar büyük ve güçlü olacaktır!

5. Metal işçisi bu gücü ilk olarak "sınıfa karşı sınıf" bakışıyla her türlü orta yolculuğu ve MESS ile ilgili hayal kurmayı bırakarak kafasını ve yüreğini gerçek bir sınıf savaşına hazırlayarak, ikinci olarak ise bugüne kadar ağır aksak işleyen TİS kurullarını, fabrika zemininde tüm metal işçisinin katıldığı ve söz ve karar haklarını kullandığı grev komitelerine dönüştürerek bulacaktır. Bu iki cepheden mesafe alınabildiği ölçüde diğer sorunların çözümünün yolu da açılacaktır. Böylelikle bugün grevin kapısında olan 12 bin işçi, gerçek bir sınıf ordusu gibi kaynaşacak, yenilmez bir güç haline dönüşecektir.

6. Bu büyük mücadelede tayin edici güç grevin kapısında olanlardır dedik ama bu asla dayanışmanın önemini karartmamalıdır. Aksine sürecin her aşamasında işçi sınıfının ve emekçilerin aktif dayanışması olmazsa, sermaye ve uşaklarına karşı metal işçisinin kazanması zorlaşacaktır. Yeterli dayanışma olmazsa ödenecek bedel artacak, yılgınlık ve teslimiyete gün doğacaktır. İşte bu dayanışma başta metal işçileri olmak üzere bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden acil ve zorunludur! Sermaye de bunu bildiği için metal işçisini tecrit etmeye, onun sesini boğmaya çalışacaktır. Buna izin verilmemelidir.

7. Bugün hemen hemen hiçbir görev, işçi sınıfı için metal işçisinin grevinden daha önemli değildir. Bu, başta Birleşik Metal-İş üyesi işçileri ile DİSK üye ve yöneticilerinin, sonra da DİSK dışındaki sendika yönetimleri ve üyelerinin mücadele gündemlerinin başına metal grevini koymalarını gerektirir. Bu, grevci metal işçisinin davasını kendi davası bilmek demektir. Gereği ise her türlü ekonomik ve moral destek dışında bu greve arka çıkacak aktif sınıf mücadelesinin verilmesidir. Eylemlere katılım, örgütlü olunan işyerlerinde eylem, alanlarda dayanışma eylemleri, dayanışma grevleri ve akla gelebilecek her türlü mücadeleyle bu mücadelenin ortağı olmak demektir.

Bu kapsamda sendika yöneticilerinin ne yaptığına bakmadan davranılmalı, bununla birlikte de duyarsız kalarak görevine sahip çıkmayan yöneticilerle de hesaplaşmaktan kaçınılmamalıdır.

8. Grev komiteleri etkili bir grevin sürdürülmesi

bakımından neyse dayanışmayı büyütme için grevle dayanışma platformları da odur. Mücadelenin geleceği için onun kadar gerekli ve zorunludur. Öncü metal işçilerini, işçi sınıfının mücadeleciler bölüklerini, sendikalar ve emek örgütlerini, sınıftan yana siyasal platform, örgüt ve partileri grevle dayanışma platformlarını kurmak için şimdiden seferber olmaya çağırıyoruz.

9. MYK grev kararıyla bağlantılı olarak Birlik bileşenlerine düşen görevlere ilişkin olarak da saptamalarda bulunmuştur. Buna göre:

a) Grev bugün MİB'in ana mücadele görevidir. Enerji ve olanaklarımızı hemen hemen bütünüyle bu grevin gerçekleşmesi, savunulması ve güçlendirilmesi için kullanmalıyız.

b) Grev yolunda ortaya çıkacak engeller (grev oylamaları, lokavt, grev kırılcılığı, grev yasakları vb.) konusunda metal işçisini uarmalı, bilgilendirmeli ve bu engellerin aşılması uğruna verilecek mücadelede öncü bir rol oynamalıyız.

c) Grev iradesini olası yalpalamalar, geri ve orta yolcu eğilimlere karşı güçlendirmeli, bunun için uyanık olmalı, enerjik davranmalıyız.

d) Grevin başarıyla sürdürülmesi için şart olan grev komiteleri ile fiili-meşru mücadele anlayışının metal işçileri içerisinde yayılması için çaba göstermeliyiz. Tüm bu bakımlardan bulunduğumuz fabrikalarda etkin biçimde davranmalı, öncü bir rol oynamalıyız.

e) Grev coşkusunu ve heyecanını en başta Türk Metal'in esareti altında tutulan metal işçilerine ulaştırmalı, onların da mücadeleye katılması ve giderek grevin mücadele ruhuyla eğitilerek örgütlenmesi için çalışmalıyız.

f) Grevi en başta bütün metal işçilerinin sonra da emeğin davası haline getirmek üzere çalışmalıyız. Bu kapsamda metal işçisinin mücadelesini anlatacak bildiri, afiş, imza kampanyası, pankart vb. araçları etkin biçimde kullanmalıyız.

g) Grevle dayanışma kapsamında özellikle de grevcilerin ekonomik zorluklarla boğuşacak olmasını da düşünerek "Bir yevmiyeni grevci metal işçileriyle paylaş!" gibi dayanışma kampanyaları örgütlemeliyiz.

h) Dayanışma duyarlılığını aktif eyleme dönüştürmek üzere bulunduğumuz işyerlerinde ve bölgelerde dayanışma komitesi ve platformlarını gündemleştirmeliyiz.

i) Birliğin yayın organlarını (sosyal medya, bülten) grevin ve grevle dayanışmanın kürsüleri haline getirmeliyiz. Bunun için grevden ve grev dışından her türlü katkıyla bu yayın organlarımızı güçlendirmeliyiz.

Son olarak, Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin grev kararını büyük bir coşku ile karşılayan MYK, grevci metal işçilerini bir kez daha selamlarken zafere olan inancını bildirmektedir.

Metal işçilerinin birliği MESS'i yenecek!

Yaşasın grev, yaşasın dayanışma!

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

12 Ocak 2014

15 bin metal işçisi 29 Ocak'ta greve çıkıyor

Grev oylaması niteliğindeki 21 Aralık Gebze mitinginde Türk Metal ihaneti ve MESS dayatmalarına karşı grev isteğini ortaya koyan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi metal işçileri, 10 Ocak'ta toplanan Merkez TİS Komisyonu'nda bu iradesini bir kez daha gösterdi. Sendikanın genel merkez binasında gerçekleşen toplantının ardından yapılan açıklamada grev kararı alındığı duyuruldu.

“Herkes greve hazır hale gelecek”

11 Ocak günü Birleşik Metal-İş'in internet sitesi üzerinden yaptığı açıklamada ise işyerlerinden yansıyan eğilimin “metal işçilerinin büyük bir çoğunlukla MESS dayatmalarını kabul etmedikleri, ücret uçurumunun kapatılması için iyileştirmelerin olmadığı, metal işçilerinin yaşam standardını yükseltmeyen ve düşük ücret sistemini 3 yıllık sözleşme ile kalıcılaştırmayı hedefleyen sermayenin dayatmalarına karşı ‘bedeli ne olursa olsun’ direnmek yönünde olduğu” vurgulandı.

Toplantıda şu vurguların yapıldığı bildirildi:

* Mücadele kesinlikle toplu verilecek, hiçbir şekilde işyeri bazında pazarlık yapılmayacak.

* 10 Aralık'tan önce greve çıkılmasını isteyenler de dahil olmak üzere herkes greve hazır hale gelecek ve greve çıkacak.

* Olası grev oylamalarına karşı her türlü tedbir önceden alınacak.

* Grev zamanlaması genel yönetim kurulu tarafından yapılacak.

* Hedef MESS dayatmalarını geriletmektir.

* Tüm komiteler, grev komitesi olarak yeniden düzenlenecek ve gece gündüz faaliyet yürütecekler. Komitelerin grev eğitimleri başlatılacak.

* Zorunlu giderler dışında, sendika yönetimi ve çalışanlarının ücret ve maaş ödemeleri ve diğer giderler grev sonuçlanıncaya kadar kesilecek.

* Uluslararası sendikal dayanışma hızla devreye sokulacak.

* Önümüzdeki hafta içinde grev kararı ile ilgili detaylar kamuoyu ile paylaşılacak.

Grev tarihi açıklandı

14 Ocak günü İstanbul Şişli'deki DİSK Genel Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısında metal işkolunda 42 fabrikada Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 15 bin işçiyi kapsayan grevin uygulama tarihinin 29 Ocak olacağı açıklandı.

Basın toplantısında Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu tarafından yapılan açıklamada grev kararı, gerekçeleri ve tarihi basın ve kamuoyuyla paylaşıldı.

Metal işkolundaki grup toplu iş sözleşmelerinin emekle sermaye arasındaki mücadelenin önemli alanlarından biri olduğunu belirterek konuşmasına başlayan Serdaroğlu, metal işkolunun ekonomide

kapsadığı alan ve işlevselliği nedeniyle grup toplu iş sözleşmelerinin işkolunun kapsadığı alanın çok üzerinde bir etkiye sahip olduğunu ifade etti.

Serdaroğlu, bu etkinin sadece ekonomik değil, siyasi nitelikler de taşıdığını ifade etti.

Metal işkolunda kazanılan ya da kaybedilen hakların tüm ülkedeki emek sermaye ilişkisini belirleyici nitelikte olduğu tespitinde bulunan Serdaroğlu, “Metal işkolunda toplu sözleşme düzeni işbirlikçi ve dayatmacı bir düzendir. Bu düzenin mağduru bir bütün olarak metal işçileridir ve bu düzenin değişmesi için varını yoğunu ortaya koyan tek sendika vardır: O da Birleşik Metal-İş Sendikası'dır” dedi.

Beko: Metal işçisinin yanındayız

Basın toplantısında konuşan DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Birleşik Metal-İş'in işçiden aldığı iradeyle greve hazırlandığını ifade etti. “Bu grev başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere DİSK'in, barıştan, demokrasiden yana olan güçlerin grevidir. Kazanacak olan yine bu güçlerdir” diyen Beko, DİSK olarak metal işçilerinin yanında olacağını ifade etti.

Metal işçileri: Bu daha başlangıç

Metal işkolunda MESS dayatmalarına karşı Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 15 bin işçi 42 fabrikada grev hazırlıklarına devam ediyor.

Sosyal medyaya yansıyan fotoğraf, video ve paylaşımlar metal işçisinin grev kararlılığı ve coşkusunu yansıtıyor. Birleşik Metal-İş TİS Komisyonu'nun MESS dayatmalarına karşı grev kararı almasının ardından fabrikalarda başlayan hazırlıklar kapsamında yürüyüşler ve grev bilgilendirme toplantıları yapılıyor.

Sosyal medyayı güçlü biçimde kullanan metal işçileri grev hazırlıklarına ilişkin gelişmeleri an be an paylaşıyorlar.

Metal işçileri 14 Ocak sabahı da eylemlerine devam etti.

Eskişehir'de **Renta** işçileri kışın soğuğuna aldırmadan işe girişi ve çıkışlarda alkışlı ve sloganlı yürüyüşler gerçekleştiriyorlar.

İzmir'de **Schneider Electric** fabrikasında metal

patronlarının örgütü MESS'e güçlü bir mesaj verildi. Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek tarafından fabrika içerisinde yapılan grev bilgilendirme konuşması işçiler tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Çeltek'in, grev kararını açıkladığı konuşması işçiler tarafından “Fabrikalar MESS'e mezar olacak!” sloganıyla karşılandı.

İzmir'de **Mahle Mopisan** fabrikası da eylem alanı oldu.

Bursa'da MESS kapsamındaki **SCM** fabrikasında da eylem vardı. SCM işçileri 13 Ocak akşamki eylemleriyle greve hazırız mesajı verdi.

Bursa'da **Prysmian** fabrikasında da metal işçileri eylemdeydi.

Gebze **Schneider Electric** işçileri “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” sloganlarıyla fabrika içinde coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Üretim alanında kitlesel biçimde toplanan işçiler “Kurtuluş yok tek

başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganını sıkça attılar.

Gebze'de **Alstom** fabrikasında ise Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Eğitim Sekreteri Seyfettin Güleğül ve Gebze Şube yöneticilerinin katılımıyla grev bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Gebze'de **Cengiz Makina**'da da metal işçileri “İşgal, grev, direniş!” sloganıyla fabrika içerisinde eylem yaparak grev kararlılıklarını haykırdılar.

Birleşik Metal-İş İstanbul 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu **Paksan Makina**'da işçiler grev kararlılıklarını haykırdı. Sendika önlüklerini giyerek fabrika girişinde toplanan işçiler üretim alanına sloganlarla yürüdüler. İşbaşı yapan işçiler, vardiyası biten diğer işçiler tarafından alkışlarla karşılandılar.

Ejot Tezmac işçileri de MESS dayatmalarına karşı grev kararlılıklarını haykırmaya devam ediyorlar. Ejot işçileri fabrika içerisinde gerçekleştirdikleri eylemde “Susma haykır MESS'e başkaldır!”, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!”, “Yolumuz direniş hedefimiz grev!” sloganlarını attılar.

Sınıf işbirlikçiliği değil işgal, grev, direniş!

Greif patronu ve DİSK/Tekstil yöneticileri el ele vererek taşeronu kaldırdıklarını öne sürdüler. Oysa bu Rıdvan Budaklar'ın diplomasisinin, onların Greif'in insan kaynakları birimi gibi çalışmasının değil büyük işgal eyleminin sonucudur.

Hürriyet gazetesinin haberine göre DİSK/Tekstil'in şefleri ile Greif yönetimi el ele verip taşeronu kaldırmışlar.

Öncelikle belirtmek isteriz ki, yalan dolanla süslü bu haberle pazarlanan anlayış sınıfın mücadele bilincine açık bir saldırıdır. Bunun ötesinde bu haberin gizlediği ve bir biçimde gösterdiği gerçekler şunlar:

1. Greif'te bir yıl önce gerçekleşen büyük işgal eylemi polis saldırısıyla ezilse dahi yankıları sürmektedir. Greif işgali, sınıf mücadelesinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı bir yeni dönemin kapılarını aralamıştır demiştik, öyledir.

2. Greif'te taşeronluğun kaldırılması adına atılan adımlar olduğu kadarıyla Rıdvan Budaklar'ın diplomasisinin, onların Greif'in insan kaynakları birimi gibi çalışmasının değil büyük işgal eyleminin sonucudur.

3. CHP'li belediyelerde olduğu gibi taşeronluğun kaldırılması, işbirlikçi bir sendika yönetiminin varlığı koşullarında göstermelik bir adım olmanın ötesine geçmeyecektir. Düşük ücret ve güvencesiz çalışmanın olduğu koşullarda taşeron çalışma ile çalışmama arasındaki ayrımlar siliktir.

4. Greif işçilerinin işgaline karşı ileri sürülen "işgale kapatırız" lafları koca bir yalandır. Amaç işgali kırmaktır, bu mevcut düzenin yerleşik kalıplarıyla düşünmeyi alışkanlık yapanlar anlamak istemese dahi, bir kez daha kanıtlanmıştır.

5. Greif işçilerinin işgal eylemi karşısında, "taleplerinizi kabul ederiz, ama fabrikayı yönetemeyiz" diyen Greif yöneticileri artık sadece fabrikayı değil sendikayı da yönetmektedirler.

6. Greif ile sembolleşen "İşgal, grev, direniş" ruhu burjuvaların ve uşaklarının korkusu olmaya devam etmektedir. Greif bir sembol olarak onların korkulu rüyasıdır, bir türlü hazmedememektedirler.

7. Greif işgalinin birinci yıldönümünü işçi sınıfı olarak kutlamak, bu yıldönümünü Greif'ten öğrenmek ve onu sınıfımızın altında toplanacağı bir bayrak gibi dalgalandırmak görevimizdir.

Bir kez daha Greif işgalini ve bu işgali yaratan sınıf kardeşlerimizi selamlıyor, yeni Greifler için ileri diyoruz!

Sınıf kardeşleriniz yanınızda!

Türk Metal çetesinin 3 yıllık ihanet sözleşmesine imza atmasının ardından etkisiz eleman olan Çelik-İş Sendikası da bu ihanet sözleşmesine aynı biçimiyle imza attı. Bu ihanet şebekeleri altlarına imza attıkları bu sözleşme ile metal işçilerini MESS'in sömürü cehennemine bırakmış oldu. Aslında Türk Metal'e üye bir metal işçisi olarak bu durum beni şaşırtmadı.

Türk Metal zaten kurulduğundan bu yana işçi sınıfına ve özelde metal işçilerine ihanetlerle dolu bir kara tarihe sahip. Görevi de patronlara karşı metal işçilerinin hak arama mücadelesine önderlik etmek ve bu mücadeleyi ileri taşımak değil tabii ki. Bu sözleşme sürecinin de biz metal işçilerine gösterdiği gibi bu ihanet şebekesinin tek bir görevi var, o da fabrikalarda mücadele etme eğilimi gösteren işçileri patronlardan önce fişlemek ve işten çıkarılmasını sağlamak. Bu şebekenin misyonu, fabrikalarda patronların kârı için daha uygun sömürü koşulları yaratmaktır. Taşeron patronları olan bu ihanet şebekesindeki sendikacıların metal patronlarının sendikası MESS'in yöneticilerinden zerre kadar bir farkı yok. Diğer sendika olan Çelik-İş'in de farkı yok.

Bu sendikaların verili durumu ortada iken sözleşme sürecinde tabandan işçilerin basıncıyla GREV kararı alan Birleşik Metal-İş gerçeği var. Bu grev kararı biz metal işçileri için çok önemli. Bu grev, tüm metal işçilerine umut olacak. Grev kararı sadece Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin değil toplamında sektörün tüm tablosunu değiştirebilecek bir karar. Sendika yöneticilerinin büyük bir bölümü bu süreci daha önceki dönemler gibi atlatmanın, deyim yerindeyse fotokopi sözleşmeye imza atmaktan yana olduğunu düşünüyorum. Bunu, katıldığım Gebze mitinginde,

greve çıkmak isteyen ilerici-öncü işçileri dizginlemeye, susturmaya, "ayar vermeye" çalışan kürsüdeki yöneticilerin tutumlarından doğru söylüyorum. İşçiler 'grev, grev!' diye slogan atarken kürsüden metnini okumaya çalışan Adnan Serdaroğlu işçilerin, sözünü kesmesine sinirlenerek "siz zaten her şeyi biliyorsunuz, okumama gerek yok!" diyerek işçilere tepkisini dile getirdi. Bu durum bile Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerinin bürokratik yapısını ve ilerici-öncü işçiye duyulan hazımsızlığı ortaya koyuyordu.

Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin omuzlarında tüm metal işçilerinin sorumluluğu var. Asıl güç olarak kendilerini görmeli ve bu süreci sendikadan bağımsız "GREV KOMİTELERİ"nde örgütlenmelidir. Eğer sendika bürokratlarının ayak oyunlarına, oyalamalarına, görev ve sorumluluklarından kaçmalarına takılırlarsa Birleşik Metal-İş üyesi işçiler olarak sizler de aynı sözleşmeye, aynı sömürü koşullarına, hak gasplarına tabi olursunuz. Tam da bu yüzden, tabandan gelen basıncınızla, baskınızla grev kararı almak zorunda kalan Birleşik Metal-İş Sendikası'nı ileri taşımak, mücadeleyi büyütme için kendi öz gücünüze yaslanmalısınız. Tabanda örgütlenir, kendi öz gücünüzle süreci örgütlerseniz metal patronlarına gerçek bir GREV silahını doğrultmuş olursunuz. Tüm sınıf bilincimiz ve öfkemizle elimizden geldiğince Birleşik Metal-İş üyesi grevci metal işçisi kardeşlerimizin yanında olmaya çalışacağız, mücadelelerine omuz vereceğiz. Türk Metal üyesi sınıf kardeşleriniz de sizlerin yanında yer alacaktır.

Yaşasın metal işçilerinin birliği!

Corlu'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Asgari ücret maksimum sefalet

TÜİK açlık sınırını 1.190 TL, yoksulluk sınırını 3.876 TL olarak açıklamışken Türkiye'de milyonlarca işçi-emekçi açlık sınırının bile altında yaşamak ve çalışmak zorunda bırakılıyor. Biz işçilere gece gündüz ağır sömürü altında çalışmak yetmiyormuş gibi bir de asgari ücretle açlık ve ölüm reva görülüyor.

Her sene olduğu gibi bu sene de yine enflasyon oranına göre %6+%6'lık zam yapıldı. Çalışanlar olarak bizim elimize, içinde asgari geçim indirimiyle beraber ilk altı ay için net 949 TL, ikinci altı ay içinse 1000 TL geçecek. Yani yine ödenemeyen krediler, faturalar, yetersiz beslenme, yoksulluktan kaynaklı ailevi sorunlar... Bunları daha da çoğaltmak mümkün ama bu kadarı bile bizlerin payına patronlar ve onların temsilcileri olan hükümetin reva gördüğü asgari ücret en yüksek düzeyde sefalettir. İşçiler-emekçiler olarak bizler mücadele etmediğimiz,

örgütlenmediğimiz için patronlar rahat içinde yaşarken, bizlere de sefaleti ve yoksulluğu layık görüyorlar.

Tam da bu yüzden bizler üretenler olarak, asalak gibi sırtımızdan geçinen bu patron sürülerini ve onların devletini ortadan kaldırmadığımız sürece, bizlere kendi hesapladıkları açlık sınırının altında ücreti reva göreceklerdir. Bizler insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret için bile büyük mücadeleler vermeli, örgütlenmeliyiz.

Corlu'dan bir metal işçisi

Namet'te sendika düşmanlığına protesto

Namet'in Gebze Çayırova'da kurulu fabrikasında sendikaya üye oldukları için işten atılan Tek Gıda-İş Sendikası üyesi işçiler, Namet patronunun işçi ve sendika düşmanlığını 13 Ocak'ta fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle protesto etti.

Namet işçilerine ilerici ve devrimci güçler ile sendikalar da destek verdi. Polisin engelleme çabalarının işçiler ve destekçi güçler tarafından boşa düşürüldüğü eyleme Gebze İşçilerin Birliği Derneği, BDSP, EMEP, UID-DER, TÜMTİS, Petrol-İş, DERİTEKS, Türk Metal sendikaları da katılım sağladı.

Kent Gıda, Knor-Lipton, Eku Fren Kampana işçileri ve direnişteki Feniş Alüminyum işçileri de Namet işçileri ile sınıf dayanışması için fabrika önüne geldiler. Petrol-İş'e üye Ravago işçileri ise "Birlik, mücadele, dayanışma!" pankartını açtılar.

Polisin tehditleri boşa düşürüldü

Namet işçilerini fabrika önünde çevik kuvvet yığınağı karşıladı. Çayırova polisi işçilere karşı sürekli gerilimi yükseltti, valiliğin 'dağıt' emri verdiğini söyleyerek işçileri tehdit etti. Namet işçileri ve sınıf dayanışmasına gelenler, kararlı duruşları ile tehditleri boşa çıkarttı.

Basın açıklamasında Türk-İş Bölge Başkanı Adnan Uyar bir konuşma gerçekleştirdi. Uyar, senelerdir işçilerin sırtından büyüyen, namını ve kârını işçilerin sayesinde elde eden Namet patronunun sendikayı kabul etmesini istedi. İşçilere insan gibi davranılması gerektiğini, sendikanın kaçınılmaz olduğunu dile getirdi.

"Sonuna kadar mücadeleye devam edeceğiz"

Tek Gıda-İş Sendikası Şube Başkanı Yunus Durdu ise, işçilerin anayasal hakkını kullandığını ve bundan geri adım atılmayacağını dile getirdikten sonra, Namet patronunun işçileri 'ikna odalarında' zorla sendikadan istifa ettirmeye çalıştığını, yalakalarının zorbalık yaptığını söyledi. Durdu, sonuna kadar mücadeleye devam edeceklerini dile getirdi.

Açıklamanın ardından iş çıkış saati olan 18.00'e kadar fabrikanın önünde olma kararı alındı. Ancak tüm işçilerin zorunlu mesaiye bırakıldığı öğrenildi. Saat 17.20'de fabrikanın önündeki eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Namet işçileri baskı ve köleliği anlattı

Kezban Şenal: Çalışma koşullarının zorluğundan dolayı sendikalaştık. Zorunlu mesailer vardı. Mesaiye gelmezsek zorla savunma yazdırıyorlardı. Emegimizin karşılığını alamıyorduk. Rapor aldığımızda ücretimizi mesailerimizden kesiyorlardı. Aynı işi yapmamıza rağmen bize daha düşük ücret veriyorlar. Bizi işe alırken pazar mesailerini için % 100 dediler ancak biz %50'yi bile göremedik.

Tülin Yavuz: Sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık. Şu an haklarımızı arıyoruz. Çalışma şartları çok kötü, dışardan görüldüğü gibi değil. İşçileri çok uzun çalıştırıyorlar. Mesaiye zorunlu bırakıyorlar. Rapor aldığımız zaman mesailerimizden ücretimizi kesiyorlar. Yaptığımız mesailerin karşılığını alamıyoruz.

Şerife Kaymak: Burada iş güvenliği önlemleri de alınmıyor. Ben de iş kazası geçirdim. Raporluydum. Amir bana "parmağın mı koptu işe niye gelmiyorsun" dedi. Sonuna kadar varız. Eylemimizi sürdüreceğiz.

İsmail Karakaş: 6 aydır bu fabrikada çalışıyorum. Daha önce de çalıştım burada, çıktım tekrar işe girdim. Bu işyeri çok soğuk. Soğuk işte çalışıyoruz. Verdikleri para asgari ücret. Bunun için sendikaya girdik. Bize sendikadan çıkın dediler. Ancak biz sendika işine devam ettik. Bizi işten çıkardılar. Sendika içeri girene

kadar devam edeceğiz. Durmak yok.

Fatih Kenar: Ben burda 5 yıldır çalışıyorum. Çalışma koşulları çok ağır. İki kişinin yapacağı işi bir kişi yapıyor. Amirler üzerimizde baskı yapıyor. İki kişinin yapacağı işi tek kişi yaptığı için işi yetiştiremiyoruz. Haliyle işveren amirlere baskı yapıyor, amirler de bize baskı yapıyor. Tabi bu durumdan biz de rahatsız oluyoruz. İşçilerin hakları var. Bunlar sadece sendikal haklar değil. Bize insan gibi davranılmıyor. Akşam mesailer zorunlu. Hafta sonu mesailer zorunlu. Mesailer kalmak istemediğimiz zaman cezalar uygulanıyor. Baskı yapılıyor. Şiddet uygulanıyor. İşte bu yüzden sendikada örgütlendik. Burada iş güvenliği önlemleri de yok. Burada ne tür kaza olursa olsun olayın üstünü kapatıyorlar. Burada işçinin, devletin kanunları geçmiyor. Kendi kanunları geçiyor.

Biz hakkımızı alana kadar bu eylemi sürdüreceğiz. Durmak yok. Sonuna kadar sürdüreceğiz. Biz hakkımızı alamamak için burdayız. Biz işten atıldık, belki geri dönüşümüz olmayabilir ama içerdeki arkadaşların sağlığı için biz buradayız. İşe geri alınmak istiyoruz ama patronun bizi işe alacağını zannetmiyorum.

Kızıl Bayrak / Gebze

Tazminatlar gasp ediliyor

301 işçinin katili Soma Holding AŞ.'ye, sermaye devletinin desteği ile termik santral kurulması için ön lisans verilirken, şirketin işine son verdiği işçilerse, işsiz kalmalarının yanı sıra kıdem tazminatlarını da alamadı.

Devlet adına görüştüğü kişilerin kendilerini oyaladığını düşünen işçiler, üye oldukları Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi'ne 13 Ocak'ta giderek gasp edilen tazminat haklarının akıbetini sordular.

Sendika şube yönetim kurulu ise Soma'daki

işsizlik sorunu ve kıdem tazminatları hakkında yazılı açıklama yayınladı. Açıklamada, Soma Kömürleri A.Ş'nin Eynes ile Atabacası ocaklarına üretim izni verilmemesini gerekçe göstererek 2831 işçiyi işten çıkardığı hatırlatılarak şu ifadeler kullanıldı: "Şirket, bütün varlıkları üzerindeki mahkemenin tedbir kararı ve yine üretime açılan ışıklar Ocağı'nda yapılan üretimden elde edilen hak edişleri üzerindeki yüzde 60 oranındaki kesinti yüzünden kıdem tazminatlarını hemen ve nakit olarak ödemeyeceğini ancak 20 ay içinde taksitler halinde ödeyebileceğini açıkladı."

Ankara'da yetkililerle sorunun çözümüne ilişkin görüşme gerçekleştirildiği belirtilen açıklamada işçilerin talebi geçştirildi.

Ümraniye'de 8 Şubat hazırlıkları

Ümraniye Emekçi Kadın Komisyonu (EKK), aylık politik-pratik planlamalarına devam ediyor. EKK, 8 Şubat'ta gerçekleştirilecek etkinlik öncesinde kadınların yoğun olarak çalıştıkları fabrikalara, fabrikaların özgül sorunları üzerinden hazırlanacak bildiri ve afiş planlamaları yaparak faaliyetlerine başladı.

EKK, önümüzdeki günlerde yapacağı ev ziyaretleri ve toplantıları planlayarak Greif deneyimini kadın işçilere ulaştırmayı önüne koydu.

İşçilerin Birliği Derneği'nde yapılan toplantıda ise, etkinliğin pratik planlamaları yapıldı. Etkinlik hazırlığının kolektif bir emeğe ve örgütlenmeye hizmet etmesi gerekliliği tartışılarak haftalık planlamalara geçildi.

Pek çok fabrikaya etkinlik çağrısı ve davetiyeleri ulaştırıldı. Sarıgazi ve Huzur Mahallesi'ndeki davetiye temin noktalarına davetiyeler bırakılarak bu bölgelerdeki iç mekan afişleri yapıldı.

**Kendilerine saraylar yapanlar,
bizi açlığa mahkum ediyorlar!**

Asgari ücretin belirlenmesi ve Ocak zamlarıyla birlikte sefalet ücretlerine karşı Dudullu OSB ve

Ümraniye'deki fabrikalara mücadele çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı. Sefalet ücretlerine karşı alınması gereken tutumun örgütlü mücadele olduğunun vurgulandığı bildirilerde, Greif işçilerinin mücadelesi örnek verilerek 8 Şubat'ta gerçekleştirilecek etkinliğe çağrıda bulunuldu.

Dudullu OSB'deki Greif fabrikasında çalışan taşeron işçilerinin parça parça kadroya geçirilmesinin, geçtiğimiz sene yaşanan direnişin etkisiyle olduğu vurgulanarak gerçek çözümün mücadele etmekle geleceği belirtildi. Dağıtımlara işçilerin ilgisi oldukça yoğundu.

Bildiri dağıtımlarının ardından Huzur Mahallesi'ne etkinliğe çağrı afişleri yapıldı.

İşçi Bülteni dağıtımı

Ücret zamları, Greif deneyimi, Metal TİS'leri ve 8 Şubat çağrılarının olduğu İşçi Bülteni'nin Ocak sayısı Yenidoğan, Dudullu OSB ve İMES'te işçilere ulaştırıldı. İşçilerle örgütlenme sürecine dair sohbetler gerçekleştirilirken sefalet ücretlerine karşı mücadelenin büyütülmesi çağrısı yapıldı. İşçilere Greif Direnişi'nin deneyimleri aktarılarak 8 Şubat'a çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İşçiler kahvaltıda buluştu

11 Ocak Pazar günü Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde düzenlenen kahvaltıda buluşan işçiler genel gündemlerin yanı sıra önümüzdeki süreci planladılar.

Kahvaltıda bir araya gelen işçiler ilk olarak asgari ücrete yapılan yüzde 6+6'lık zammı ve bu zammın asgari ücret uygulamasının olmadığı fabrikalarda Ocak maaşlarına ne şekilde yansıtacağı üzerine kapsamlı tartışmalar yürüttü. Tartışma sonrası ortaya çıkan genel görüş, patronların aynı oranda bir artış Ocak maaşlarına yansıtacağı yönündeydi. Asgari ücret üzerine yapılan kapsamlı çalışmaların Ocak ayı zamlarına yönelik de devam ettirilmesi, tepkinin örgütlenmesi üzerine çeşitli planlamalar yapıldı.

Gebze civarındaki fabrikalarda yaşanan gelişmeler ve yine buralarda yaşanan sorunlar üzerine yapılan

konuşmalarla devam eden toplantıda bu fabrikalara nasıl müdahale edilebileceği yönünde çeşitli tartışmalar yürütüldü.

Toplantının bir diğer gündem başlığı ise Birleşik Metal-İş'in almış olduğu grev kararı idi. MESS dayatmalarına karşı alınan grev kararının sadece Birleşik Metal-İş üyesi işçileri değil bir bütün olarak sektördeki ve diğer sektörlerdeki tüm işçileri etkileyecek bir süreç olacağı vurgulandı. Grevin başarılı olması için her türlü sınıf dayanışmasının örülmesi, grevin etkisinin çoğaltılması için atılacak adımlar tartışıldı.

Son olarak 8 Şubat'ta yapılacak Greif etkinliği için planlamalar yapıldı. Gebze İşçilerin Birliği Derneği bölge işçilerine Greif Direnişi'nin sınıf mücadelesinde nereye oturduğunu anlatarak ve Greif'in mücadele ruhunu taşıyan bir çalışma yürüterek 8 Şubat'a hazırlanacak.

Kızıl Bayrak / Gebze

Esenyurt'ta hazırlık toplantısı!

"Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş" şiarıyla yapılacak etkinliğin hazırlıkları kapsamında Esenyurt'ta 11 Ocak'ta toplantı yapıldı. Toplantıda etkinlik hazırlıklarının politik ve pratik yönleri ayrıntılı bir tartışmaya tabi tutularak, somut planlamalar gerçekleştirildi.

Hazırlık toplantısının ilk gündemini etkinlik çalışmalarına işçi sınıfının öne çıkan gündemlerinin doğru bir temelde birleştirilmesi ihtiyacı oluşturdu. Bölgede sınıfın öne çıkan gündemleri olarak taşeron/güvencesiz çalışma ve düşük ücretlerin gündelik faaliyette ele alınması gerektiği, Greif deneyiminin ve etkinliğe katılım çağrısının bu gündemler üzerinden kitlelere taşınması konuşuldu. Bu gündemleri işleyen materyallerin çıkartılması ve bu gündemli etkinlikler, toplantılar, söyleşiler örgütlenmesi hedeflenirken, ilk olarak Ocak zamlarını işleyen bir bildirinin çıkartılması kararlaştırıldı.

Bölgenin geneline güçlü bir çalışma taşıyabilmek ve bununla beraber alanlarda derinleşebilmek için hazırlık komiteleri oluşturuldu. Esenyurt'un 6 ayrı bölgesi için oluşturulan hazırlık komitelerinin yapması gerekenler tartışıldı. Çevre-çeper güçlerinin komitelerin bileşenleri haline getirilmesinin gerekliliği vurgulandı. İlk somut planlamalar yapıldı.

Günübirlik bir seslenme faaliyeti örgütlenmesi üzerinde duruldu. Afişlerle, bildirilerle, pankartlarla, farklı bölgelerde açılacak standlarla bölgenin geneline seslenen, etkinliğe katılım çağrısı yapan bir pratik örgütlenme sorumluluğu ve ihtiyacının altı çizildi. Tek tek fabrika dağıtımlarından, sabah işçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhlarda gerçekleştirilecek dağıtımlara dair ilk planlamalar yapıldı. Kahvehane dağıtımları ve ev ziyaretleri gerçekleştirmek tüm hazırlık komitelerinin önüne pratik planlama olarak konuldu.

Hazırlık toplantısı seferberlik çağrısıyla noktalandı.

Sınıf devrimcileri 13 Ocak günü Esenyurt Köyü, Devlet Hastanesi, Kırac, Doğalgaz, Yeşilkent ve Balıkolu güzergahlarına yaptıkları afişlerle işçi ve emekçilere etkinlik çağrısını taşıdılar.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

"ABD dolarından başka yeşil tanımayan"

Ülker'in önlenemez yükselişi!

Onur Kara*

Topkapı Ülker'de yıllardır kendi inisiyatifleri dışında hazırlanan Toplu İş Sözleşmesi'ne (diğer bir ifadeyle 'satış sözleşmesine') tepki olarak üye oldukları Öz Gıda-İş'ten istifa ederek DİSK'e bağlı Gıda-İş'e geçen, bu yüzden işten atılan Ülker işçilerinin direnişi sürüyor. Direnişçi işçiler, Ülker'in sektörde nasıl bir tekel haline geldiğini, yıllardır maruz kaldıkları vahşi sömürü koşulları üzerinden teşhir ederek açıklamaktadırlar.

Ülker işçilerinin bu kölece koşullara mahkum edilmesinde Öz Gıda-İş'in oynamış olduğu rol tüm açıklığıyla ortadadır. İşçileri bu sömürü koşullarına razı edebilmek için onların dini inançlarını istismar ederlerken öte yandan bir işçi sendikasının asla yapmaması gereken şeyi yaparak; sermaye sınıfının kendi içindeki rekabette işçileri 'muhafazakar söylemlerle' taraflaştırarak mevcut sömürü koşullarına razı gelmelerini sağlamışlardır. Bu yolla Ülker grubunun kârı hergün azamileşirken ve servetine servet katarken Ülker işçileri hergün biraz daha yoksullaşmış, ağır çalışma koşulları altında daha fazla ezilmiştir.

Elbette Öz Gıda-İş yöneticileri de bu 'başarı'larının mukafatını hem işçilerin aidatı üzerinden hem de Ülker grubundan sağlamış oldukları kazançlarla fazlasıyla almışlardır. Gerek Ülker grubu gerekse de onun koruculuğuna soyunmuş olan Öz Gıda-İş yöneticileri her ne kadar kamuoyunda 'muhafazakar' bir görüntü çizseler de yaşamlarına ve icraatlarına yön veren her zaman maddi çıkarları olmuştur.

Ülker grubunun, diğer bir deyişle Yıldız Holding'in tarihsel gelişim sürecine yakından baktığımızda bunu çok açık bir şekilde görebiliyoruz. Yani diğer sermaye grupları gibi Ülker grubu da her dönemin sermayesi olabilmeyi başarmış, maddi çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre davranmıştır.

Kuruluşu 1944'e dayanan, '48'de Topkapı tesisi ile fabrika ölçeğinde üretime başlayan, '50'li yıllardan itibaren reklam vermeye '55'te ise Türkiye'nin her yerine fabrika fiyatına ürün teslim etmeye başlayan Ülker grubunun esas yükselişi 1960 yılında devletin 'tahsis ettiği' 250 bin dolarlık döviz ile yeni makineler ve tesisler edinerek üretimini arttırmasıyla gerçekleşmiştir. (* Türkiye'de Büyük Sermaye Grupları – Finans Kapitali Oluşumu ve Gelişimi – Özgür Öztürk SAV Yayınları)

1962'de ETİ grubunun da üretime geçmesiyle birlikte bisküvi sektöründe toplam pazar payına bu iki grup hakim iken, Ülker'in '95 yılında yüzde 55 ve 2005 yılında yüzde 61'lik bir oranla ETİ aleyhine bir üstünlük sağladığı görülmektedir. Çikolata pazarındaki payı ise 2000'li yıllara gelindiğinde yüzde 64'lük bir payla birinci sırada yer almasını sağlarken, ikinci sırada yer alan Nestle'nin pazar payı yüzde 17'de kalmaktaydı.

Zaman içerisinde sektörlerdeki hakimiyetine paralel bir şekilde Ülker grubunun lojistik ve ambalaj gibi ilişkili iş kollarında da üretim yapmaya başladığı görülür. Dahası bisküvi ve çikolata imalatı için gerekli hammaddeleri (un, şeker, yağ) bizzat kendisi üretmeye başlar. Ülker grubu, çalıştırdığı işçilerin yoğun sömürüsü üzerinde elde ettiği sermaye brikimi ile gıdanın her türlü alt sektöründe faaliyete geçmiştir.

"1995 yılında Dankek'le ortaklık kurarak kek, 1996'da süt ürünleri, 2000 yılında sakız ve hazır çorba, 2003'te gazlı içecek (Cola Turka), bebek maması, dondurma ve kahve, 2005 yılında çay üretimine başladı." (agy)

Böylelikle Ülker grubu gıdanın birçok alt sektöründe önemli bir pazar payına sahip hale geldi. Fakat 2003 yılında Cola Turka ve 2007 yılında 850 milyon dolar karşılığında Belçika kökenli Godiva çikolata fabrikasını alarak Ülker grubu kendisini uluslararası tekeller arasında bir yer sağlamış oldu. Ayrıca Cola Turka ile nişasta bazlı şeker üretiminde önemli avantajlar elde ederken, Pendik Nişasta Sanayi adlı şirketle ABD gıda tekeli Cargill'le ortaklık kurmuştur.

Gıda sektöründe yaşanan bu yükseliş ve artan sermayesiyle birlikte Ülker grubu birçok alanda faaliyetlere ve iştiraklere imza atmıştır. Al Baraka grubu, Topbaş Ailesi ve Yasin El Kadı ve Mehmet Fatih Saraç gibi isimlerle çeşitli ortaklıklar kurmuştur. Keza 1993 yılında Data Teknik adlı firma ile P-C montajı yaparken AKP hükümeti ile kurulan yakın ilişkilerle birlikte çok sayıda kamu ihalesini kazanmış ve bu vesileyle 2008'de '500 büyük sanayi kuruluşu' listesinde 134. sıraya kadar yükselmiştir.

Bir ara finans alanında da faaliyet gösteren Ülker grubu, 2001 yılında Faisal Finans ile başlamış olduğu bu yolculuğu, 2008 yılında Kayseri kökenli Baydak grubu ile ortaklığına dayalı Türkiye Finans'ın yüzde 60 hissesini Suudi Arabistanlı National Commercial Bank'a satarak sektörden ayrılmıştır. (agy)

Ülker grubunun 2000'li yıllarda faaliyet gösterdiği bir diğer sektör inşaat ve gayrimenkul alanı olmuştur. Bu çerçevede Sabiha Gökçen Havaalanı bitişinde konut yapımı, Fenerbahçe Kulübü ile birlikte Ataşehir'de Koç grubundan 28 milyon dolara satın alınan eski Ford Otosan arazisine 650 milyon dolarlık Akasya Acıbadem projesi vb. girişimleri öne çıkmaktadır. Yani Ülker grubu da İstanbul'daki rant paylaşımından geri kalmamıştır.

Tabi Ülker grubunun AKP dönemiyle birlikte bu yükselişinin neden ve nasıl artmış olduğunu ve Ülker grubunun 'İslami', 'muhafazakar' kimliğini neden daha çok öne çıkarttığını anlayabilmek için; "Başbakan Erdoğan'ın 2004 yılında ortak olduğu dört şirketten üçü(nün), Ülker grubu ürünlerinin dağıtımını

yap(tığını)" unutmamak lazım. "2002 yılında 1.7 milyar dolar ciro yapan grup, 2007 yılında cirosunu 9.1 milyar dolara yüksel(tirken)", "Grubun büyüme temposu yıllık ortalama olarak, 1944-1989 arasında yüzde 8, 1990-1999 yüzde 13, 2000-2007 arasında yüzde 24 ve 2006-2007 yıllarında yüzde 51 olarak ifade edilmekteydi." (agy)

"2008 yılı sonu itibarıyla, Ülker'in ölçeği Oyak grubuna yakındı. Toplam cirosu 10.9 milyar dolar olan Ülker'de çalışan sayısı 29.500'dü" (agy)

Buna karşılık Ülker grubu da tüm sermaye grupları gibi her zaman sermaye birikimini nasıl arttırabileceğinin hesabını yaparak döneme göre hareket etmiştir. Örneğin; Anadolu grubunun 1960'larda Efes Pilsen ile bira üretimine başladıklarında, "muhafazakar iş aleminde" gelecek tepkilerden çekinmesine rağmen Sabri Ülker ve Topbaş Ailesi'nden; "birlikte bir sanayi kurma teklifinin" gelmesi ile rahatladığını açıklaması, 1969'da kurulan ve 1973'te faaliyete geçen Nasaş Alüminyum ve daha sonrasında Polmes Plastik fabrikalarının bu şekilde kurulmuş olması durumu özetlemektedir. Keza 28 Şubat'ta 'İslami sermaye' diye hedefe konulması üzerine 1998'de silahlı kuvvetlere bağlı vakıflara 600 milyar lira bağış yaparken, bünyesinde birçok emekli asker barındıran ASAM (Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi) adlı kuruluşa sponsor olmuştur. Ayrıca spora ve özellikle de basketbola yaptığı yatırımlarla "İslami sermaye" algısını kırmaya çalışmıştır. Murat Ülker'in ise 2006 yılında Sabah gazetesinde; "ABD dolarının rengi yeşildir. Dolardan başka yeşil tanımam" şeklinde açıklaması yer almıştır. (agy)

Kısacası Ülker grubu bugün bisküvi ve çikolata pazarında dünya devler liginde yarışacak bir duruma gelmişse bunun tek nedeni, Ülker işçilerinin mahkum edildiği kölece çalışma koşulları ve maruz kaldıkları vahşi sömürüdür. İşçilerine üç kuruşluk ücret artışını ve insanca yaşam koşullarını çok gören Ülker grubu diğer yandan servetini, zenginliğini arttırmak için "başka yeşil tanımadığı" milyon dolarları gözden çıkarmakta bir an olsun tereddüt etmiyor. En kötüsü ise işçileri bu sömürüye, onların dinsel inançlarını istismar ederek, tevekkül etmelerini sağlayarak başarmış olmasıdır.

Ama direnişçi Ülker işçileri artık gözlerini açmış ve bu sömürü çarkının bundan sonra daha fazla işlememesi için mücadele yolunu seçmişlerdir. Ya susarak, razı gelerek yeni Somalar yaratan bu düzene boyun eğecekler ve Ülker grubu servetine yeni servetler eklemeye devam edecek ya da mücadele yolunu seçerek haklarını alacaklardır.

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

"İşgal, grev, direniş!"

* Yıldız Holding'e ilişkin daha ayrıntılı bir inceleme için Özgür Öztürk'ün SAV Yayınları'ndan çıkan "Türkiye'de büyük sermaye grupları" kitabına başvurulabilir.

TKİP dava tutsağı

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

C-2-73 Sincan / Ankara

Sosyalizm

(Proletaryanın devrimci önderi Lenin'in ölümünün 91. yıldönümünde, 'Sosyalizm ve din' adlı makalesini güncel gelişmeler vesilesiyle okurlarımıza sunuyoruz.)

Bugünkü toplum, tamamen geniş emekçi kitlelerin nüfusunun ufak bir azınlığı; yani toprak sahipleri ve kapitalistler sınıfı tarafından sömürülmesi esası üzerine kurulmuştur. Bütün yaşamları boyunca kapitalistler hesabına çalışan “özgür” işçilere sadece kazanç sağlayan kölelerin yaşamını sürdürmeye, kapitalist köleliğin güvenini ve sürekliliğini sağlamaya yetecek oranda geçim olanağı “tanındığından”, bu toplum bir köle toplumdur.

İşçilerin ekonomik baskı altında olmaları, kaçınılmaz biçimde her türlü siyasal baskıya, toplumsal aşağılanmaya, kitlelerin ruhsal ve moral çöküntüsünün artmasına yol açar. İşçiler ekonomik kurtuluşları adına az ya da çok ölçüde siyasal özgürlük elde etmek için savaşılabirler. Ne var ki, kapital gücü yönetimden yok edilmedikçe ne oranda olursa olsun elde edilecek siyasal özgürlük, işçileri yoksulluktan, işsizlikten ve baskıdan kurtaramayacaktır.

Başkaları hesabına çalışmaktan, yerine getirilmeyen isteklerden ve yalnız bırakılmışlıktan yılmış halk kitleleri üzerine her yerde büyük ağırlıkla yüklenen ruhsal baskı biçimlerinden biri dindir. Doğaya yenik düşen ilk insanların tanrılara, şeytanlara, mucizelere ve benzeri şeylere inanmasına yol açışı gibi, sömürülen sınıfların sömürönlere karşı mücadeledeki yetersizliği de kaçınılmaz olarak ölümden sonra daha iyi bir yaşamın varlığına inanmalarına yol açar. Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kısmete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir. Oysa yine din, başkalarının emeğinin sırtından geçinenlere bu dünyada hayırseverlik yapmayı öğreterek, sömürücü varlıklarının ceremesini pek ucuza ödemek kolaylığını gösterir ve cenette de rahat yaşamları için ehven fiyatlı bilet satmaya bakar. Böylelikle **din, halkı uyutmak için afyon niteliğindedir**. Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğdukları bir çeşit ruhsal içkidir.

Ne var ki, köleliğinin bilincine varmış ve kurtuluşu için mücadeleye başlamış köle, kölelikten yarı yarıya çıkmış demektir. Fabrika endüstrisinin yetiştirdiği ve kent yaşamının aydınlattığı modern, sınıf bilinçli işçi, dinsel önyargıları bir yana atar, cenneti papazlara ve burjuva bağnazlarına bırakır ve bu dünyada kendisi için daha iyi bir yaşam elde etmeye çalışır. Bugünün proletaryası, din bulutuna karşı savaşta bilimden yararlanan ve işçileri bu dünyada daha iyi bir yaşam adına kavga vermek için birleştirerek öteki dünya inancından kurtaran sosyalizmin yanında yer alır.

Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir.

Sosyalistler, din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz. Ancak, Partimiz açısından dini kişisel bir sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmi belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. Kiliseye ve dinsel kurumlara hiçbir devlet yardımı yapılmamalı, hiçbir ödenek verilmemelidir. Bunlar, devletten tamamen bağımsız, aynı düşüncedeki kişilerin oluşturduğu kurumlar niteliğinde olmalıdır. Ancak bu isteklerin kesinlikle yerine gelmesi halinde, kilisenin devlete Rus vatandaşların ise kiliseye feodal bağımlılıklarının sürdürdüğü, (bugüne kadar ceza yasalarımızda ve hukuk kitaplarımızda yer alan) engizisyon yasalarının var olduğu ve uygulandığı, insanları inançları ya da inançsızlıkları nedeniyle cezalandırdığı, insanların vicdan özgürlüğünü baltaladığı ve kilisenin şu ya da bu afyonlamasıyla hükümetten gelir ya da mevki sağladığı utanç verici geçmişe son verilebilir. Sosyalist proletaryanın modern devlet ve modern kiliseden istediği, kilise ile devletin birbirlerinden kesinlikle ayrılmasıdır.

Rus devrimi, bu isteği siyasal özgürlüğün bir gereği olarak gerçekleştirmelidir. Polis yönetimli feodal otokrasiye bağlı memurların başkaldırısı, kilise evresinde bile huzursuzluk, tedirginlik ve öfke yarrattığı için din ve devleti ayırma isteğini gerçekleştirmek konusunda Rus devrimi özellikle elverişli bir ortamdadır. Rus Ortodoks din adamları her ne kadar cahilseler de, onlar bile Rusya'daki eski, Ortaçağ'a uygun düzenin yıkılmasıyla patlayan gümbürtüden uyandılar. Onlar bile özgürlük isteğinde birleşiyor, onlar bile bürokratik uygulamalara ve memur zihniyetine, “Tanrının hizmetkârları”nı zorla polise casusluk ettirmek isteyenlere karşı çıkıyorlar. Biz sosyalistler, bu hareketi desteklemeli, kilisenin dürüst ve içten üyelerine doğru sonuca ulaşmaları konusunda yardımcı olmalı, onların özgürlük isteklerini sürdürmelerini sağlamalı ve kilise ile polis arasındaki ilişkiyi koparmalarını onlardan istemeliyiz. Ya içtenlikli ve dürüstsünüzdür, ki o zaman kilise ile devletin ve kilise ile okulun kesinlikle birbirlerinden ayrılmasından, dinin tamamen kişisel bir sorun olarak kabul edilmesinden yana olursunuz. Ya da özgürlük konusunda bu tutarlı istekleri benimsemezsiniz, ki o zaman da engizisyon geleneklerinin hâlâ tutsağı demeksinizdir; rahat memuriyetlerinize ve hükümet

kaynaklı gelirlerinize bağılısınız demektir; silahınızın ruhsal gücüne inanmıyorsunuz ve devletten rüşvet almayı sürdürüyorsunuz demektir. O takdirde de bütün Rusya'daki sınıf bilinçli işçiler size amansız bir savaş açacaklardır.

Sosyalist proletaryanın partisi açısından, din kişisel bir konu değildir. Partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu adına bir araya gelmiş sınıf bilinçli, ileri savaşçıların toplandıkları bir yerdir. Böylesi bir birlik dinsel inanç biçiminde ortaya sürülen sınıf bilinci yoksunluğuna, bilgisizliğe ve geri kafalılığa kayıtsız kalmaz ve kalmamalıdır. Din diye tanımlanan ve halkın üzerine indirilen koyu sisle, sözlerimizi ve yazılarımızı kullanarak tamamen ideolojik silahlarla savaşılabilmek için kilisenin kaldırılmasını istiyoruz. Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni, işçilerin her türlü dinsel uyutmacadan kurtulması adına mücadele etmek için kurduk. Bizim için ideolojik mücadele kişisel bir sorun değil, bütün Partinin, bütün proletaryanın sorunudur.

Madem ki durum böyledir, o halde Programımızda ateist olduğumuzu neden açıklamıyoruz? Hristiyanların ve öteki dinlere inananların partimize girmesini neden yasaklamıyoruz?

Bu soruya verilecek cevap, din sorununun burjuva demokratları tarafından ortaya konuluşu ile Sosyal Demokratlar tarafından ortaya konuluşu arasındaki ayrımı belirleyecektir.

Bizim programımız tamamen bilimsel, dahası materyalist dünya görüşü temeli üzerindedir. Bu nedenle Programımızın açıklanması demek, din sisinin gerçek tarihsel ve ekonomik kökenlerinin açıklanmasını da zorunlu kılacak demektir. Propagandamız kaçınılmaz olarak ateizm propagandasını, gerekli bilimsel yayımların yapılmasını, otokrat feodal hükümetin bugüne kadar yasakladığı ve kovuşturduğu yazıların Parti çalışmalarımızın bir dalı haline getirilmesini de içermektedir. Bir zamanlar Engels'in Alman sosyalistlerine verdiği öğüdü şimdi bizim izlememiz gerekebilir: Onsekizinci yüzyıl Fransız Aydınlanma Dönemi düşünür ve ateistlerinin yazıları çevirilmeli ve geniş ölçüde yayılmalıdır.

Ancak, hiçbir koşulda din sorununu burjuva radikal demokratlarının sık sık yaptığı gibi, soyut, ülkücü bir biçimde, sınıf mücadelesinden kopuk “entellektüel” bir sorun olarak ortaya koymak yanlışına düşmememiz gerekir. Aşırı baskı temeline oturan ve işçilerin eğitilmediği bir toplumda, dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budalalık olur. İnsanlığın üzerindeki din boyunduruğunun, toplumdaki ekonomik boyunduruğun bir sonucu ve yansıması olduğunu akıldan çıkarmak burjuva dar görüşlülüğünden başka birşey değildir. Proletarya kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlanmadıkça, ne kadar bildiri dağıtılsa dağıtılsın, ne kadar söz

m ve din

söylenirse söylensin proletaryayı aydınlatmak olanaksızdır. Bizim açımızdan ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi, öteki dünya cenneti konusunda proletaryanın görüş birliğine gelmesinden daha önemlidir.

İşte bu nedenle programımızda ateist olduğumuzu belirtmiyoruz ve böyle davranmak zorundayız. İşte bu nedenle, eski önyargılarını henüz sürdüren proleterlerin Partimize katılmalarını engellemiyoruz ve engellemek zorundayız. Biz her zaman bilimsel dünya görüşünü öğütleyeceğiz ve çeşitli "Hristiyanlar"ın tutarsızlıklarıyla savaşaacağız. Fakat bu hiçbir zaman, yeri olmadığı halde din sorununun birinci plana alınması demek değildir. Yine bu hiçbir zaman, gerçekten devrimci ekonomik ve siyasal mücadele güçlerinin üçüncü sınıf görüşler ya da anlamsız fikirler nedeniyle birbirlerinden kopmasına, siyasal önemlerini kaybetmesine, ekonomik gelişim karşısında bir yana itilivermesine göz yummamız demek de değildir.

Her yerde ve şimdilerde de Rusya'da reaksiyoner burjuvazi, gerçekten önemli, temel ekonomik ve siyasal sorunlardan, yani Rus proletaryasının devrimci mücadelede birleşmesiyle bugünlerde çözümlenmeye başlanmış olan sorunlardan kitlelerin dikkatini uzaklaştırmak amacıyla din adına mücadeleyi kendine uğraş edinmiştir. Bugün kendini Kara Yüzler kısımlarında gösteren ve devrimci mücadeleyi bölmeyi amaçlayan bu reaksiyoner tutum, yarın çok başka ve çok ustalıkla biçimler alabilir. Biz, durum ne olursa olsun, bu reaksiyoner tutum karşısında serinkanlı, dirençli olacağız ve temelde olmayan ayrımların etkilemeyeceği bir öğretiyi, bilimsel dünya görüşünü ve proleter dayanışmasını öğreteceğiz.

Dinin devletten ayrılması açısından, devrimci proletarya dini gerçekten kişisel bir sorun durumuna getirmeyi başaracaktır. Ve ortaçağ kalıntısı küflenmiş görüşlerden arınmış, bu siyasal düzende, proletarya, din aldatmacasının gerçek kaynağı olan ekonomik köleliğin kalkması için açık ve yaygın mücadele verecektir.

Novaya Zihn, Sayı: 28, 3 Aralık 1905
(*Din Üzerine*, Ekim Yayınları,
3. Baskı, 1990, s.9-15)

Viladimir İlyiç Lenin

KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI'NDAN...

"Dine, 'halkın afyonu'na karşı verilen mücadele, geniş kitlelerin kültürel dönüşümü için yerine getirilmesi gereken görevler arasında özel bir yer tutar. Bu mücadele kararlı ve sistemli bir şekilde sürdürülmelidir. Proletarya iktidarı, eski hakim sınıfların bir kurumu olan kiliseyi her türlü devlet yardımından yoksun bırakmalı, kilisenin devlet eğitim sistemine herhangi bir şekilde müdahale etmesini kesinlikle yasaklamalı ve dini örgütlerin karşı-devrimci faaliyetlerini amansızca batırmalıdır. Proletarya iktidarı inanç özgürlüğüne izin verir, fakat aynı zamanda elindeki bütün imkanlarla dine karşı propaganda yapar, eski kilise düzeninin ayrıcalıklarına son verir ve bütün eğitim sistemini bilimsel materyalizm felsefesi temelinde yeniden biçimlendirir."

(*Proletarya Diktatörlüğü ve Kültür Devrimi bölümünden...*)

TKİP PROGRAMI'NDAN...

"Din: Dini her yurttaşın özel sorunu kabul eden TKİP, dinsel önyargılara karşı mücadeleyi geniş kitlelerin devrimci kültürel dönüşümü ve özgürleşmesinin zorunlu bir gereği olarak ele alır. Bu mücadelede büyük bir kararlılık, fakat aynı zamanda sabır ve dikkat gösterir. Baskı ve sömürüye dayalı eski düzenin kalıntılarının tasfiyesi ile kitleler arasında kök salmış dinsel önyargıların kökünün kazınması arasındaki kopmaz bağı görerek ve gözterek hareket eder."

(*TKİP Programı, Türkiye Devrimi, Toplumsal Sorunlar, s. 41*)

***

"- Toplumsal hayatın her alanında kadın-erkek eşitliği.

"- İnanç ve vicdan özgürlüğü.

"- Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması. Diyanet'in dağıtılması. Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son. Gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması. Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son.

"- Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gericilik baskı, sansür ve kısıtlamaya son..."

(*TKİP Programı, Acil Demokratik ve Sosyal İstemeleler, s. 48*)

Emperyalist saldırganlık ve savaşın yeni bahanesi

El Kaide adlı cinayet örgütünden türeme IŞİD uzantısı insanlık düşmanı çeteler bu kez Avrupa'nın ortasında ölüm kustular. Paris'in göbeğinde Charlie Hebdo adlı ilerici mizah dergisini tarayıp 12 kişiyi katlettiler. Sonraki günlerde yine bu acımasız caniler tarafından 5 kişi daha katledildi. Toplam 17 kişinin yaşamını yitirdiği bu acımasız katliam başta Fransa olmak üzere tüm dünyada infiale yol açtı. Katliam, ilerici insanlık tarafından nefretle kınandı. Katliamın gerçekleştirildiği Paris başta olmak üzere dünyanın her yerinde, üzerinde "Je Suis Charlie-Ben Charlie'yim!" - yazılı tişörtler giymiş kitlelerin katıldığı protesto gösterileri yapıldı.

Paris'te yapılan yürüyüşe 1.5 milyon insan katıldı. Katliam Fransa'nın diğer kentlerinde de protesto edildi. Diğer kentlerdeki protesto gösterilerine katılanlarla birlikte protestocuların sayısı 4 milyonu buldu.

Fransa ve elbetteki başta Paris, sonraki seyri ne olursa olsun tarihi "Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik!" şiarının yükseltildiği topraktr. Fransa en eski sömürgeci devletlerden biridir. Bu niteliğini günümüzde de korumaktadır. Emperyalisttir ve emperyalist saldırganlıkta başı çeken devletler koalisyonunun önde gelenlerindedir.

Fransa, 1831 Lyon dokuma işçilerine, 1848'de Parisli işçilere ve 1871'de Paris Komünarları'na tarihin en acımasız katliamlarının yapıldığı bir ülkedir. Özellikle Cezayir'de sergilenen sömürgeci vahşet de Fransa'ya aittir. Mazlum halklara dönük sömürgeci acımasızlık yakın dönemlerde Ruanda'da ve şimdilerde de Orta Afrika ülkelerinde devam etmektedir. Tersinden, bu aynı ülke Avrupa'da sınıf mücadelelerinin sonuçlarına ulaştığı yegane ülkedir. Bundan kök alan ve bundan beslenen devrimci bir tarihi vardır. Yine bu kimliğinden kaynaklı, diğer Avrupa ülkelerinden farklı olarak, gelişkin ilerici, devrimci bir kültüre ve geleneklere sahiptir.

Charlie Hebdo katliamı sırasında bu özellik bir kez daha kendisini dışavurdu. Öfka anında milyonlar olarak sokağa taşı. Yaşlısı, genci, kadını, yerlisi ve göçmeni ile tüm Parisliler ilerici insanlığı temsilen ve 'Hepimiz Charlie'yiz!' sloganı ile ilerici mizah dergisine dönük vahşeti lanetlediler. Bu alçakça katliamda yaşamını yitirenlere sahip çıktılar.

Ne var ki, deneyimli Fransız burjuvazisi, başta Amerikan burjuvazisi olmak üzere diğer kıta ve ülkelerdeki 'sınıf dostlarıyla' tam bir fikir birliği içinde harekete geçmekte gecikmedi.

Katliamı kendisinin ve tüm bir sistemin aşağılık çıkarlarını korumak ve geleceğini sağlamlaştırmak amaçlı manevraları için bir fırsata çevirdi. Emperyalist propaganda ve iletişim aygıtları özel bir biçimde çalıştırıldı ve sistemin tüm efendileri Paris'e çağrıldı. Özünde ilerici insanlığın tepkisi olan yürüyüş başta Fransa Devlet Başkanı Hollande olmak üzere insanlığa sömürü, baskı, acı ve yıkımdan başka bir şey sunmayan 50'yi aşkın emperyalist ve işbirlikçisi ülkenin devlet ve hükümet başkanlarının katıldığı resmi bir devlet törenine çevrildi.

Kapitalizm savaş demektir. O, savaşa başvurmadan duramaz. Irkçılığın kaynağı da kapitalizmdir. El Kaide, IŞİD, Neo naziler, Altın Şafak, NSU, Pegida, Ulusal Cephe vb. ırkçı-faşist insanlık düşmanı tüm örgütler kapitalizm denen bataklıkta üremektedirler.

Tarihsel gerçekler ve emperyalist ikiyüzlülük

Kapitalizmin her büyük bunalımını ve onun sonucu olan yıkımını mutlaka uzun ya da kısa erimli bir genişleme dönemi izlemiştir. Burjuvazi bunalımdan yakasını kurtaramaz. Zira, bunalım onun doğasında vardır. Bilim ve tarihsel deneyimler her defasında doğrulamıştır ki; kapitalizm sömürsüz, emperyalizm savaşı yapamaz. Yine tarihsel gerçekler göstermiştir ki, tüm savaşlar dünyaya hakim olmak isteyen tekellerin çıkarları için yapılmıştır. Çok ama çok önemli bir başka tarihi gerçek daha var; tarihin en büyük acıları ve yıkımları her zaman, üstelik de ülkelerin güvenliği, insan hakları ve uygarlık götürme, şimdilerde ise "terörizme karşı mücadele" adı altında aşağılık yalanları eşliğinde emperyalist savaşlar sırasında yaşanmıştır ve yaşanmaktadır.

Charlie Hebdo katliamını protesto amacıyla yapılan ve 1,5 milyon kişinin katıldığı eylemde en önde yürüyen devlet ve hükümet başkanlarının tümü işte bu caniyane savaşların temsilcileridir.

11 Eylül saldırısını, yani ikiz kulelere dönük saldırıyı bahane ederek "terörizme karşı savaş" ilan ABD'ye aittir. Onu diğer emperyalistler izlemiştir. 11 Eylül saldırısını fırsata çevirerek, bu saldırının sorumlusu olarak gördükleri kendi eserleri El Kaide'yi bahane ederek ve "uluslararası teröre karşı asrın savaşı" yalanı ile yeni bir emperyalist ve gerici savaşlar serisi başlattılar. İlk hedef Afganistan'dı. Onu, Irak işgali

izledi. Onları Libya ve şimdi de Suriye ve Rojava izledi. Tümü de tam bir yıkıma uğratıldı. Her yerde halklara büyük acılar yaşatıldı. Her yerde el ele ve kol kolaydılar. Her defasında bıkmadan usanmadan aynı yalanlara başvurdular.

Toplumların sözde güvenliğini sağlama ve 'insan hakları' yalanı ile günümüzde de IŞİD adlı ölüm makinesinin marifetiyle Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmiş bulunuyorlar. IŞİD vahşeti emperyalist vahşetin günümüzdeki ifadesidir.

ABD, Fransa, Almanya, İngiltere, Hollanda, Belçika... Bunların tümü de sömürgeci devletlerdi. Nice sömürge fethettiler, nice fetih savaşları düzenlediler.

Her defasında demokrasiden ve insan haklarından bahsediyorlar. Yardımsever pozlarına bürünüyorlar. Ancak gerçek başkadır. Her şeyden önce emperyalizmin genel eğilimi demokrasi değil siyasal gericiliktir. Siyasal gericiliğin en koyu ve en karanlık hali ise faşizmdir. Siyasal gericilik gibi, onun koyulaşmış hali olan faşizm de kapitalizmin eseridir. Demokrasiye, insan haklarına ve en önemlisi de sınıf savaşına verilmiş çalgınca bir cevaptır.

Paris'te kol kola yürüyenlerin aşağılık yalanlarından biri de "ifade özgürlüğü"ydü. Bu kavramı da kirtlettiler. Yine tarihten biliyoruz. Onların Charlie Hebdo mizah dergisi şahsında dile getirdikleri talebin gerçek yaşamda hiç ama hiçbir karşılığı yoktur. Çünkü onların kitabında özgürlük kavramı yoktur. Hitler'in SS'leri binlerce kitabı yaktığı Kristal Gecesi hala ilerici insanlığın hafızasında canlı olarak durmaktadır.

Ve nihayet, emperyalist şefler Charlie Hebdo

çalışanlarına dönük saldırıyı gerçekleştirenler şahsında ırkçılığı sözde kınadılar. Bu vesileyle İŞİD'e karşı etkili bir savaşın aciliyetine işaret ettiler. Şüphesiz ki, bu da diğerleri gibi aşağılık bir yalandan ibaretti. Almanya, ABD, Fransa, İngiltere, Hollanda, İsrail, Türkiye'siyle tam bir utanmazlıkla bu yürüyüşün önünde yürüyen bu devletlerin kendileri de ırkçı devletlerdir. Günümüzde bu devletlerin tümünde ırkçılık tavan yapmıştır. Zira ırkçılık şu ya da bu hükümetin, şu ya da bu devlet adamının politikası olmayıp, hepsinde devlet politikasıdır. Her şey, devlet ve tekellerin koruması altında yapılmaktadır. Almanya'da NPD, AFD, Neonaziler, Pro-Köln, Pro-NRW, NSU ve şimdi de PEGIDA, Fransa'da Le Pen ve Ulusal Cephe, İngiltere'de UKİP, Yunanistan'da Altın Şafak, Ortadoğu'da ölüm makinesi İŞİD, ırkçı-faşist parti ve örgütlerin tümü de bu devletlerin eseridir, onların öz çocuğudur. Bu yapılar, kapitalizm denen bataklıkta ürediler, oradan beslendiler. Hepsini de insanlığın başına bela edenler Paris yürüyüşünde kol kola girenlerdir. Acı olan ise, Filistinlilerle siyonist İsrail'in aynı yerde olmasıdır. Katliamın sorumlularıyla, örneğin Fransa Devlet Başkanı Hollande ile ölenlerin yakınlarının sarılmalarıdır.

O Fransa ki her iki Irak işgalinde de en önde pozisyon almıştır. Libya'ya neredeyse tek başına saldırıya geçmiştir. Libya'daki insan kırımından herkesten daha fazla sorumludur. Daha düne kadar yine Paris'te Gazze katliamını protesto etmek isteyenlere saldıran, bu yönlü gösterileri yasaklamaya çalışan da bu aynı Fransa'dır. Tek başına doğal bir etkinlik alanı olarak gördüğü Orta Afrika ülkelerinde terör estiren de Fransa'dır. Ruanda'daki kemik yığınlarının sorumlusu da.

Almanya her iki emperyalist savaşın suçlusudur. Hitler faşizminin tüm kanlı icraatları, utancı da Almanya'ya aittir. Halepçe'de bir defada 5 bin Kürdün katliamı sırasında atılan fosfor vb. gazları Saddam'a veren de Almanya'dır. Kuzey Kürdistan'da yıllardır devam eden kanlı ve kirli savaşta kullanılan silahlar Alman markalıdır. Suriye'de kullanılan kimyasal silahlar da Almanya'nındır. Aynı Almanya ne hikmetse (!) şimdi de Halepçe'de kırdığı Güneyli Kürtlere silah yardımı yapıyor.

ABD ise bir uluslararası katliam merkezidir. Emperyalist saldırganlık ve savaşın öncüsüdür. Teröre karşı mücadele adına geçmişten bugüne siyahi katliamı yapan bir devlettir.

İsrail baştan aşağı bir terör aygıtıdır. Filistin halkına yıllardır uyguladığı vahşet dahi onun insanlık düşmanı karakterini kanıtlamaya yeterlidir. Emperyalist dünyanın efendileri bu terör aygıtının başı Netanyahu ile kol kola yürümekte sakınca görmüyorlar. Çünkü İsrail demek, ABD demektir. BM ırkçılığı kınayan olur olmaz kararlar alıyor. Bir kez olsun ırkçılığın en öndeki devleti İsrail'i ırkçılıkla niteleyemiyor.

El Kaide'nin 11 Eylül'de İkiz Kuleler'e dönük saldırısı, dünyanın pek çok yerinde emperyalist ve gerici savaşla kendisini ortaya koyan, insanlığa büyük acılar ve yıkımlar yaşatan uluslararası teröre karşı asrın savaşının bahanesi yapılmıştı.

Ancak emperyalist koalisyon savaşa doymuyor. Emperyalist saldırganlık ve savaşa yeni boyutlar ve ivme kazandırmak, savaşı daha geniş bir alana yaymak istiyor. Galler'deki NATO Zirvesi'nde bu yönde adımlar atılmış, bu çerçevede İŞİD öne sürülmüş, tüm emperyalistler Ortadoğu'ya taşınmıştı. Şimdi bir adım daha ileri gidilmek isteniyor. Charlie Hebdo saldırısı bunun fırsatı olarak değerlendirilmek isteniyor.

Halkların acıları ve onlara dönük saldırılar emperyalistleri zerrece ilgilendirmiyor. Charlie Hebdo

çalışanları için sarf ettikleri sözlerin hepsi tam bir riyakarlık örneğidir, döktükleri gözyaşları da timsah gözyaşlarıdır.

Emperyalist koalisyonun ve özellikle de Fransa'nın yeni bir 11 Eylül'e ve yeni bir İslam kılıklı cinayet çetesine ihtiyacı vardı. Hep birlikte bunu buldular. Charlie Hebdo saldırısı da Fransa'nın 11 Eylülü'dür. Tüm emperyalistler bu olayı bahane edip emperyalist saldırganlığa ve savaşlara yeni boyutlar kazandıracaklar. Fransa da bu vesileyle özellikle Ortadoğu'da daha aktif bir pozisyon almak istiyor. Gerçek tam olarak budur.

Saldırıların hedefinde temel hak ve özgürlükler var

Paris'teki katliamın akabinde tüm AB içişleri bakanlarının katıldığı acil bir güvenlik zirvesi yapıldı. Bu ayaküstü zirvenin gerekçesi ise 'toplumun güvenliği' olarak açıklandı. Hiç kuşkusuz yok ki, toplumun güvenliği onları zerrece ilgilendirmiyordu ve bu da aşağılık bir yalandan ibaretti.

Fransa da dahil, günümüzde hemen tüm AB üyesi devletlerde uzun süredir polis devleti uygulamalarına özel bir hız kazandırılmıştır. Temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması ile atbaşı giden bu uygulamalarla polis devleti uygulamaları daha bir koyulaştırılmıştır. Bu uygulamaların dolaysız sonucu olarak AB'ye mensup tüm devletler birer polis devletine dönüşmüştür. Charlie Hebdo saldırısı bahane edilerek bu uygulamalara yeni boyutlar kazandırılmak istenmektedir. Bu yönde adımlar da atılmış bulunmaktadır.

İlk elden hedef tahtasına oturtulanlar ise, Schengen anlaşması, yani, serbest dolaşım hakkı, vize uygulaması ve sınırlarda kontrolsüz geçiş hakkıdır. Demek oluyor ki, bundan böyle sınırlarda kontroller eskisi gibi süreklileşecek ve sıkılaşıyor, yeni güçlükler getirilecek. Bunlarla kalmayacak, bunları başka uygulamalar izleyecek.

ABD'de en masum ve barışçıl gösterilere, bunun en somut örneği olan Wall Street'i İşgal Et eylemine dahi akıl almaz bir polis terörü ve sayıları anında bini bulan keyfi gözaltı ile karşılık verildi. Ferguson eyaletinde siyahilere dönük dizginsiz bir polis saldırısı var. Protestoların ardı arkası gelmiyor. Neredeyse tüm Amerika'ya yayılmış durumda. Başta bu kentin valisi, eyalet valileri birer olağanüstü hal valisi gibi. Emniyet amirlerinin hemen hepsi birer şerif konumunda. Bu Amerika, şimdi Paris'teki saldırıyı uluslararası bir

güvenlik zirvesinin vesilesi yapmak için harekete geçmiş bulunuyor. Emperyalist saldırganlık ve savaş alanındaki liderliğini bu alana da kabul ettirmek istiyor.

Almanya uzun süredir bu yönlü uygulamalar başlamıştır. Özgürlükleri sınırlamakta, polis devleti uygulamalarını koyulaştırmaktadır. Geçen yılın sonlarında Hamburg'da Rote Flora saldırısı ile temel hak ve özgürlüklere dönük saldırılarına yeni boyutlar kazandırmıştı. Göçmenlerin de yoğun oturduğu belli başlı emekçi semtlerini tehlikeli bölgeler ilan etmiş, giriş-çıkışlarda keyfi kontrol uygulamalarını devreye sokmuş, son olarak olağanüstü hal uygulamalarına başvurmuştu. Bunlar, şimdi Charlie Hebdo saldırısı bahanesi ile başvurmak istedikleri saldırılara adeta ön hazırlıktı.

Kısacası, Avrupa'da ve tüm dünyada Paris'teki yürüyüşte kol kola yürüyen sistemin efendileri tarafından işçilere, emekçilere ve ezilen halklara daha karanlık bir gelecek hazırlanmaktadır. Adım adım emperyalist bir savaşa doğru gidilmekte, düne kadar demokrasinin mabedi sayılan Avrupa Birliği bünyesindeki devletler olası devrimci kalkışmaları önlemek için bir kez daha faşist polis rejimlerine dönüştürülmektedir. Her vesileyle insanlığın büyük mücadeleler ve ağır bedeller karşılığı elde ettiği temel hak ve özgürlüklerin hedef tahtasına oturtulması da bunun ifadesidir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme!

Kapitalizm savaş demektir. O, savaşa başvurmadan duramaz. ırkçılığın kaynağı da kapitalizmdir. El Kaide, İŞİD, Neo naziler, Altın Şafak, NSU, Pegida, Ulusal Cephe vb. ırkçı-faşist insanlık düşmanı tüm örgütler kapitalizm denen bataklıkta üremektedirler. Faşizm ise burjuvazinin devrimci sınıf mücadelelerine ve devrime verdiği açık bir terör rejimidir. Kapitalizm var oldukça bunlar da var olacaktır.

İnsanlığı bu belalardan kesin, köklü ve kalıcı biçimde kurtaracak yegane çözüm, kapitalizmi tarihe gömecek olan proletarya devrimidir. Sömürsüz, savaşı, herkesin bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşayacağı yegane toplum sosyalizmdir. Emperyalist saldırganlık ve savaşın ayak seslerinin duyulmaya başlandığı, ırkçılık ve faşizmin çok yakın bir tehlike haline geldiği günümüzde, özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme günün en yakıcı görev ve sorumluluğudur.

Zorba rejimlerin 'insan hakları' ortaklığı

Siyasal hak ve özgürlüklerin gaspında, faşist baskı ve terörde gemi azyaya alan iki rejim ABD ve İran'ın 'insan hakları ve özgürlükler' konusunda birbirlerini uyarması burjuva demokrasinin ikiyüzlülüğünü bir kez daha ortaya koydu.

Gerici İran rejiminin, ABD'ye insan hakları dersi veren raporu, insan hakları ve özgürlükler konusunda sicili bozuk iki rejimin inandırıcılıktan uzak olduğunu gösterdi.

Gerici rejimden 'insan hakları' dersi

İran Uluslararası İnsan Hakları Merkezi'nin, 2014'te ABD'de yaşanan insan hakları ihlallerine ilişkin raporunda, "Bugün insan haklarının koruyucusu olduklarını iddia edenlerin insan haklarının en büyük ihlalcisi olduğu görülmüştür" değerlendirmesine yer vermesi dikkat çekerken İngilizce, Farsça ve Arapça olmak üzere 3 dilde yayımlanan raporda, "ABD'deki azınlık haklarının ihlali, kadına karşı cinsel şiddet, ırk ayrımcılığı, ifade özgürlüğü ve ülkedeki göçmenlere yönelik hak ihlalleri" dile getirildi.

Raporda, ABD'nin Ferguson kentinde silahlı siyahi bir gencin polis tarafından katledilmesinden sonra başlayan protesto gösterilerine polisin saldırısı eleştirilerek, ABD yargısının siyahilere karşı ayrımcılık yaptığı söylendi.

Amerikan polisinin insan hakları ihlallerine geniş yer verilen raporda, 2014'te ABD'de bin 29 kişinin polis tarafından öldürüldüğü öne sürülerek, öldürülenlerin yüzde 31'nin 15-19 yaş arasındaki siyahiler olduğu

belirtildi.

Raporda dikkat çeken bir diğer eleştiri ise, ABD'deki idamlara değinilmesi oldu. Raporda, 2014'te 35 kişinin idam edildiği ve bunların 18'inin siyahi olduğu vurgulandı.

İran'ın da sicili kirli

Diğer yandan, toplum geneline yaymaya çalıştığı gericiilikte, faşist baskı ve terörde birinciliği elden bırakmayan İran rejimine ilişkin bir dizi raporda, "işkence, zulüm ya da tutuklulara kötü muamele, uygun hukuki güvence olmadan gıyabında idam cezasına çarptırma ve kadının statüsü" başlıklarında İran'ın kirli sicili ortaya konuluyor. İdam cezasının uygulamada olduğu İran'da gazeteciler, blog yazarları, aktivist öğrenciler, insan hakları savunucuları ve dini azınlıklar üzerinde tam anlamıyla terör estiriliyor.

BM'nin Kasım 2014 raporuna göre, İran'da 2013 Temmuz ile 2014 Haziran arasında en az 852 kişi idam edildi. Rapora göre, İran'da 2014'te 18 yaşından küçük 8 kişi idam edildi. İran'da kadınların yüzde 66'sı aile içi şiddete maruz kalıyor ve bu konuda caydırıcı bir kanun bulunmuyor. Haziran 2014 itibarıyla farklı dini inanca mensup azınlıklardan en az 300 kişi dini uygulamaları nedeniyle cezaevinde bulunuyor. En az 35 gazeteci hapiste. Gazeteciler, kötü muamele, sorgulanma ve takibe uğruyor. İnternet sitesi sahibi 11 kişi hapis cezası aldı. Bu yıl 8 kişi Facebook'ta yer alan yorumları nedeniyle tutuklandı. Bunlardan biri 20 yıl ceza aldı.

İsrail ile İncirlik'te gizli işbirliği!

Gericiğin şefi Erdoğan, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın ziyareti sırasında bir kez daha Netanyahu'ya 'öfke' kustu. Her fırsatta Filistin halkının çektiği acıları ve mücadelesini suistimal eden Erdoğan'ın ikiyüzlülüğünün yeni bir örneği daha görüldü.

Siyonist rejimin Savunma Bakanı Moshe Yaalon, İsrail'de bir gazeteyle verdiği demeçte Türkiye ile birlikte Suriye'deki Esad rejimine karşı ortak komuta içerisinde yer aldıklarını açıkladı. Adana'daki ABD Üssü'nde İsrail, Türkiye, ABD, Suudi Arabistan ve Ürdün tarafından kurulan komuta merkezinde Suriye'deki cihatçı çeteler aracılığıyla sürdürülen savaşın seyri hakkında toplantılar düzenlendiğini belirten Yaalon, Erdoğan'ın İsrail ile işbirliğinin gizli kalmasını şart koştuğunu söyledi.

Erdoğan gizli kalmasını şart koşmuş

Yaalon'un açıklamaları işbirlikçi Türk devletiyle İsrail'in Suriye politikalarının birbirine paralel olduğunu gösterirken iki devletin de Esad karşısında silahlı gruplara sınırsız destek sunduğu kaydedildi.

Yaalon'un Türkiye ile İsrail'in kirli işbirliğini ifşa etmesi, Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman tarafından tepkiyle karşılandı. Lieberman, Yaalon'un gizli kalması gereken bilgileri açıklaması ile birlikte Türkiye'nin politikasının değişebileceği uyarısında bulundu.

İsrail'in Golan Tepeleri'nde IŞİD ve türevi çetelere tıbbi ve lojistik destek sağladığı açıklanmıştı. Yediot Aharonot gazetesi, Mart ayında İsrail'in Suriye'deki çeteler için 10 milyon dolar harcadığını duyurmuştu.

Riyakarlık savaşı!

Dün Abbas ile birlikte Ak Saray'da açıklama yapan Erdoğan ise İsrail ile kurdukları milyon dolarlık ticari ilişkilere ve 'gizli' işbirliğine rağmen ikiyüzlüce Netanyahu'yu eleştirmişti. "Batı'nın ikiyüzlülüğü ortadadır" diyen Erdoğan'ın kendisi de şu ikiyüzlüce açıklamayı yaptı: "Hangi yüzle oraya gitti onu da anlamakta zorlanıyorum. Bir defa siz katlettiğiniz yavruların, kadınların hesabını verin. Aynı şekilde bakıyorsunuz Suriye'de 350 bin insan öldürülmüş"

Emperyalistler "terör zirvesi" düzenleyecek

Savaş ve saldırganlığın yanı sıra cihatçı çeteleri yaratıp/besleyip dünya emekçi halklarının başına musallat eden emperyalistler, son dönemde Batı ülkelerinde gerçekleşen saldırıları bahane ederek zirve toplayacaklar.

Emperyalist haydutların şefi ABD'nin duyurusuna göre, zirve 18 Şubat'ta ABD'nin ev sahipliğinde

yapılacak. Açıklamada, zirvenin, Ağustos 2011'de açıklanan "şiddet içeren aşırıçılığı önlemek için yerel ortakları güçlendirme" stratejisi çerçevesinde düzenleneceği ifade edildi.

Zirveye kimlerin katılacağı konusunda detaylı bilgi yok. Ancak Ottawa, Sydney ve Paris'teki saldırılar öne sürülerek 'mecburi' hale geldiği öne sürülen zirvenin saldırganlığın ve polis rejimi uygulamalarının dünya genelinde yaygınlaşması amacına hizmet edeceği açık. Öyle ki, emperyalist devletler son saldırıları bahane ederek polisye uygulamaların dozunu şimdiden arttırmış durumdadır.

Katiller de yürüyüşteydi

Fransa'da Charlie Hebdo katliamının ardından ırkçı faşist güçlerin Müslümanları hedef alması büyük kaygı yarattı. Fransa başta olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ırkçı-faşist güçler Müslümanlara ait dükkan ve camilere saldırı düzenledi. Devlet yetkililerinin ikiyüzlü söylemlerinin yanı sıra duyarlı ve ilerici kesimler, İslam ve göçmen karşıtlığına karşı "kardeşlik" mesajları verdi.

Wolinski: Nefrete teslim olmayalım

Verilen mesajların en dikkat çekici olanı saldırıda hayatını kaybeden Charlie Hebdo karikatüristi Georges Wolinski'nin kızı Elsa Wolinski'den geldi. Wolinski, "Nefrete teslim olmuyoruz. Bu iğrenç olayda mükemmel şeyler de gerçekleşiyor. Wolinski arkadaşlarıyla beraber öldü. Onları güldürmek zorundayız" dedi.

Wolinski, babası ve ölen diğer karikatüristler için "Aşırılıkçılarla mücadele ediyorlardı, 'Charlie Hebdo' bile olsalar, onlar aşırı dincilerle, aşırı sağla mücadele ediyorlardı. İrkçi nefrete yenik düşmeyelim" ifadelerini kullandı.

Wolinski'nin dikkat çektiği bir başka önemli nokta ırkçı Marine Le Pen öncülüğündeki Ulusal Cephe'ye karşı oldu. Wolinski, "Fransa'nın bundan sonra Ulusal Cephe'ye oy vermesini gerçekten istemiyorum. Yoksa bir hiç uğruna ölmüş olacaklar" dedi.

'Ulusal birlik' yalanına tepkiler

Yürüyüşe katılan Türkiyeli göçmen örgütleri de Fransız devletinin "Ulusal Birlik" propagandasını eleştirerek yürüyüşe alternatif bir güzergahtan katılmayı tercih etti.

Fransız işçi ve emekçilerden bir kısmı hükümeti

teşhir eden dövizlerle yürüyüşte yer aldı. "Ben Hollande, Sarkozy ve Le Pen için yürümüyorum" şeklindeki dövizler, Fransız burjuvazisinin demagogilerinin her kesim üzerinde işe yaramadığının farklı bir göstergesi oldu.

Fransa'daki çeşitli sol ve sosyalist örgütler de "Ulusal Birlik" yalanına, emperyalist savaş propagandasına karşı eyleme katılmadı. Fransa İşçileri Komünist Partisi (PCOF) Hollande'ın söylemlerinin 11 Eylül saldırıları sonrası ABD emperyalizminin söylemleriyle benzerlikler taşıdığını belirterek Fransız işçi ve emekçilerinin 'Ulusal Birlik' söylemi ile kandırılmaya çalışıldığına dikkat çekti.

Liderler poz verip kaçtı

Diğer yandan içlerinde tescilli katillerin de bulunduğu 50'ye yakın ülkenin lideri de Fransız burjuvazisi ile dayanışmak için yürüyüşte yer aldı. Türkiye Başbakanı Davutoğlu'nun yürüyüşte yer alması Fransız Le Monde gazetesi tarafından eleştirildi ve 'ifade özgürlüğü'ne düşman olan birçok devlet liderinin yürüyüşe çağrıldığı belirtildi. Le Monde, saydığı ülkeler için, "Bu ülkelerin Sınır Tanımayan Gazeteciler'in gerçekleştirdiği 2014 basın özgürlüğü sıralamasında oldukça kötü sıralardalar: 180 ülke içinde, Türkiye 154'üncü, Rusya 148'inci, Ürdün 141'inci, Gabon 98'inci ve İsrail 96'ıncı" ifadeleri ile Fransız devletinin niyetinin 'ifade özgürlüğü'ne dikkat çekmek olmadığını göstermiş oldu.

İsrail Başbakanı Netanyahu, Davutoğlu ve insan hakları konusunda sicili hiç de parlak olmayan isimlerin yürüyüşte yer alması kitlenin de tepkisini çekti. Hollande ve yürüyüşe katılan liderler, olağanüstü güvenli önlemleri ile poz verdikten sonra yürüyüşten ayrılmak zorunda kaldı.

Avrupa'da polis rejimi koyulaşiyor

Kendi yarattıkları ve besledikleri dinci-gerici çetelerin katliamlarını fırsata çeviren batılı emperyalist devletler, ortaya çıkan tablonun nedenini "güvenlik zaafiyeti" olarak tanımlıyorlar. Buradan hareketle de "güvenlik önlemleri" adı altında polis devleti uygulamalarının artırılmasını gündemlerine almış bulunuyorlar.

AB'de 'ortak istihbarat' önerisi

Charlie Hebdo saldırısının ardından polis ablukasına alınan Paris'te yaşayanların can güvenliğinden endişe duydukları ve bunun "eve dönüp dönmeyeceğimiz belli değil" ifadeleriyle toplumsal bir paranoyaya dönüştürüldüğü basında yer aldı.

AB ülkeleri bu olayı öne çıkararak "güvenlik önlemlerini" gündeme getirmiş bulunuyorlar. Ülkelerindeki polis rejimi uygulamalarını arttıran devletler, AB içinde "güvenlik" konusunda ortak bir çalışma yapılması gerektiğini dile getirdiler.

Bu konudaki en somut öneri İtalya'dan geldi. İtalya Başbakanı Matteo Renzi, Paris saldırıları üzerine ortak bir Avrupa Birliği istihbarat servisi kurulmasını önerdi. Renzi "Ortak bir para birimimiz var, ortak bir istihbarat servisine de ihtiyaç duyuyoruz. Avrupa terörizme karşı birlik olmalı" diye konuştu.

İngiltere de Paris'teki saldırıların ardından polis kontrollerini arttıran ülkeler arasında.

'Saldırı artacak' bahanesi

Paris saldırısının ardından çeşitli değerlendirmelerde bulunan istihbaratçılar, saldırının diğer Avrupa ülkelerinde de yaşanması olasılığının yüksek olduğunu öne sürdüler. Buna yaslanarak da polis rejiminin koyulaşması yönündeki adımların atılmasını gündeme getirdiler.

İngiltere devleti benzer bir gerekçe öne sürerek "önlemlerin artacağını" duyururken, ABD'nin de olası saldırılara karşı hazırlık ve önlemlerini arttırdığı bildirildi. Ayrıca, yurtdışında olan ABD'lilerin bizzat devlet tarafından uyarıldığı haberleri basına yansıdı.

Charlie Hebdo katliamının ardından polisiye uygulamaların en fazla gündeme geldiği ülke Almanya oldu. Edinilen bilgilere göre, Federal Emniyet Teşkilatı (BKA) tüm birimlerine acil soruşturma talimatı verdi. "Tehlikeli radikal İslamcılar ve onların çevrelerindeki kişileri" kapsadığı öne sürülen soruşturmanın gizli yürütülmesi gerektiği de talimatta belirtildi.

Öte yandan, Almanya İçişleri Bakanı da Maiziere'nin askıya alınmış Avrupa Birliği güvenlik yönergesi taslağını tekrar gündeme getirmeye hazırlandığı öğrenildi. Taslak, uçaklardaki yolcularla ilgili bilgilerin polise aktarılmasını içeriyor.

Hristiyan Sosyal Birlik Partisi (CSU) de saldırıları bahane ederek daha fazla 'eğitilmiş' polis görevlendirilmesi gerektiğini öne sürdü. Bavyera Eyaleti İçişleri Bakanı Joachim Herrmann "Radikalleşmiş failerin izlenmesi zaruri. Eğitimli ve deneyimli personele ihtiyaç var" dedi.

“Gelecek her yerde sosyalizme ait olacaktır!”

Geleneksel olarak her yıl yapılan Lenin, Liebknecht, Luxemburg yürüyüşü, 11 Ocak günü Berlin’de gerçekleştirildi.

Devrimci önderleri anma için yapılan yürüyüş Almanya’nın farklı kentlerinden yaklaşık on bin kişi katılırken, anıt mezar ziyaretlerine ise yaşlı kuşak sosyalistlerinin de aralarında bulunduğu on binlerce işçi, emekçi, genç ve kadın katıldı.

Yürüyüşe katılanların büyük bölümünü gençlerin oluşturduğu gözlemlenirken, bu durum yürüyüşün baştan sona canlı, coşkulu ve dinamik bir atmosferde geçmesini sağladı.

Yürüyüşe yerli ilerici ve devrimci partilerden DKP, MLPD ve gençlik örgütü Rebell, Alman Sol Partisi-Die Linke, SPD, KPD/ML katıldı. DKP pankartları, dövizleri ve kitlesel katılımı ile dikkat çekti.

TKİP, BİR-KAR, TKP/ML, ATİK, MKP, ADHK, MLKP, ÖDP, KP, HTKP, TKEP-Leninist ve Halk Cephesi gibi Türkiyeli ilerici ve devrimci parti ve örgütler de yürüyüşte yerlerini aldılar. Her zamanki gibi eylemin en canlı ve coşkulu kortejlerini oluşturdular.

Emperyalist saldırganlık ve savaş damgasını vurdu

Bu yılki anmalar emperyalist saldırganlık ve savaşın özellikle Ortadoğu coğrafyasında gitgide hız kazandığı, bu saldırganlığın yeni silahı ölüm makinesi IŞİD aracılığıyla ezilen halkların yaşamının cehenneme çevrildiği koşullarda yapıldı. Haliyle, 10 Ocak’ta yapılan XX. Uluslararası Rosa Luxemburg Konferansı ile sonraki gün gerçekleştirilen yürüyüş ve anıt mezar ziyaretinde bu sorun belirgin biçimde öne çıktı

Bir diğer gündem de son günlerde Almanya ve Fransa’da toplumun gündemine giren ırkçı-faşist saldırganlıktı.

Yürüyüşte çok doğal biçimde öne çıkan bir diğer şey ise sosyalizme ilişkin özlemdi. Emperyalist saldırganlığa, savaşa, kapitalist barbarlığa, ırkçı-faşist saldırganlığa karşı sloganları mutlaka, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganının tamamlaması da bunun somut bir ifadesiydi.

Yürüyüş ve anıt mezar ziyareti

Yürüyüş için Frankfurter Tor’da toplandı. Buluşma yeri de kızıl renklere bürünmüştü. Her köşede kızıl pankartlar ve bayraklar vardı. Ses cihazlarından marşlar çalınıyor, sürekli sloganlar haykırılıyordu. Burada bir süre beklendikten sonra yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşçüler yol boyunca ve özellikle anıt mezar girişinde yaşlı kuşak sosyalistler tarafından sempatiyle, alkışlarla ve zafer işaretleriyle karşılandı. Orak-çekeçli bildirimlere ve sosyalizmi adres gösteren pankartlara dönük tepkiler ise çok daha anlamlıydı.

Yaklaşık iki saatlik yürüyüşün ardından adeta kızıl renklere boğulmuş anıt mezarlara gelindi. Burada her zaman yapıldığı üzere Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in mezarının da bulunduğu anıt mezarlar ziyaret edildi. Saygı duruşunda bulunuldu. Anma etkinliği bu ziyaretin ardından sona erdi.

TKİP sosyalizm sloganlarıyla yürüdü

Komünistler bu yıl da Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) imzalı “Gelecek her yerde sosyalizme ait olacaktır!” şiarlı pankart ve parti flamalarıyla eyleme katıldı.

TKİP-Yurtdışı Örgütü imzalı, “Emperyalist saldırganlık ve savaşa, kapitalist barbarlığa karşı, devrim ve sosyalizmin zaferi için devrimci seferberliği büyütme!” başlıklı bildirimler dağıtıldı.

Eylemde ayrıca çok sayıda BİR-KAR flaması da taşındı.

Eyleme kendi pankartı ile katılan Avrupa DGB’nin korteji ise devrim ve sosyalizm sloganları ile marşların yükselmesiyle dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Almanya

PEGIDA ve karşıtları sokakta

PEGIDA çeteleri haftalardır olduğu gibi bu 12 Ocak günü de Dresden’de gösteri düzenledi. Paris’teki Charlie Hebdo saldırısını suistimal ederek Müslüman karşıtı söylemlerine devam eden ırkçıların sayısının 25-30 bin kişi olduğu öne sürüldü.

Öte yandan Dresden haricinde PEGIDA gösterilerine katılım geçtiğimiz hafta olduğu gibi düşük oldu. PEGIDA karşıtı eylemlere ise on binlerce kişi katıldı. Leipzig’de yaklaşık 30 bin PEGIDA karşıtı eylemci, yabancı düşmanlığını

kınadı. Münih’teki eyleme 20 bin kişi katılırken Hannover’de 19 bin, Berlin’deyse 4 bin kadar kişi PEGIDA’ya karşı yürüdü.

PEGIDA virüsü İsviçre ve Norveç’te

İsviçre’de PEGIDA’ya öykünerek örgütlenen ırkçılar, 16 Şubat’ta eylem çağrısında bulunurken 3 bini aşkın destekçi kazandıkları iddia edildi.

Norveç’in başkenti Oslo’da da ‘İslam’ın Avrupa’da yayılmasını ve Müslüman göçünü engellemek’ şiarı ile ırkçı bir gösteri düzenlendi.

İrkçıları protesto eden İrkçılık Karşıtı Hareket ve Uluslararası Af Örgütü ise bin kişinin katıldığı bir eylem düzenledi.

Dresden’de on binler PEGIDA’ya ‘hayır’ dedi

Almaya’da Pegida hareketine en yoğun katılımın yaşandığı Dresden’de ırkçılığa karşı miting yapıldı. 10 Ocak günü “Dresden ve Saksonya için - Dünyaya açıklık, insanlık ve diyalog için” şiarı ile Neumarkt Meydanı’ndaki mitingde 35 bin kişi katıldı. Mitingde siyasi parti, demokratik kitle örgütleri ve sendikaların yanı sıra spor kulüpleri de yer aldı. Fransa’da Charlie Hebdo dergisinde yapılan katliamda hayatını kaybedenler için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Mitingde Dresden Belediye Başkanı Orosz, Saksonya Eyaleti Başbakanı Tillich konuştu. Düzen partilerinin temsilcileri ve Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere’in de yer aldığı eylemde kış aylarında iltica hakkından yararlanamayanların sınır dışı edilmemesi istendi.

AKP'nin paketinde kadın emeğinin sömürüsü var!

Geçtiğimiz günlerde Davutoğlu tarafından "Ailenin ve dinamik nüfusun korunması" adı altında bir paket açıklandı. "Kadınlara müjde" olarak duyurulan programda kadınlara 'yeni haklar' getirildiği iddia ediliyor. Programda, doğum yapan kadınlara doğum izinlerinin bitmesinin ardından isterlerse hiçbir ücret kaybı yaşanmadan (ücretlerinin yarısını patronun, yarısını da devletin ödeyeceği) kısmi çalışma hakkı, kadınların çocuk doğurmasını teşvik amacıyla, ilk çocuğa 300 TL, ikinci çocuğa 400 TL, üçüncü çocuğa ise 600 TL para yardımı, gündüz bakım evlerini yaygınlaştırmak için vergi teşviki, belediyelere kreş ve gündüz bakımevi açma zorunluluğu, gençlerde evliliği teşvik etmek için çeyiz modeli ve şiddetin engellenmesi için seferberlik vb. yer alıyor.

'Çalışma yaşamında devrim' olarak nitelendirilen bu paket, aslında yeni değil. 2013 yılında gündeme getirilen "Kadın İstihdam Paketi" özü aynı kalmak şartıyla kısmen revize edilerek bugün "ailenin ve nüfusun korunması programı" olarak öne sürülüyor. Toplumsal bir sorumluluk olan çocuk bakımı, bir kez daha kadınların üzerine yıkılarak, kadınlar ev ve aile sorumlulukları adına, güvencesiz bir çalışma yaşamına mahkum edilmek isteniyor. Programın özünde ise, "nüfus dinamizminin korunması" adı altında, sermaye sınıfının orta ve uzun vadeli çıkarlarının korunması yatıyor. Resmi rakamlara göre, Türkiye'de doğurganlık hızı 2,07. Türkiye nüfusu hızla yaşlanıyor ve devlet daha fazla ucuz işgücü için genç nüfusa ihtiyaç duyuyor. Nüfusu gençleştirmek için hamleler yapıyor. Bu hamleleri yaparken bir taşla 3-5 kuş vurmaya da amaçlıyor. Nüfusu artırma hedefiyle kadını kuluçka makinesi haline getirirken kadınları kısmi, yarı zamanlı güvencesiz işlere yöneltip esnek çalışmayı meşrulaştırmayı amaçlıyor. Yine üzerindeki toplumsal sorumlulukları (ev işleri ve çocuk bakımı) kadınların üzerine yıkıyor. Aynı zamanda AKP iktidarı dönemi boyunca izlenen gerici politikalarla aileyi kutsayarak kadını evin uysal kölesi haline getirmek istiyor.

Ancak AKP iktidarının bu paketi sunarken yine de içi rahat değil. Sermayedarların vereceği tepkilerden çekiniyor ve hemen "özel sektöre hiçbir yük yok" diyerek onların içini rahatlatmaya çalışıyor. Ancak daha önce kadın istihdam paketi gündeme geldiğinde sermaye cephesinden verilen tepkileri hatırlayalım. İSO Başkanı'nın ardından ASO Başkanı'nın itirazları unutulmuş değil. Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Nurettin Özdebir, pakete itirazını dile getirirken şu ifadeleri kullanmıştı: "ASO üyesi bir sanayicimiz düzenlemeden duyduğu kaygıyla bundan sonra fabrikasına kadın işçi almayacağını bana söyledi. Taslak bu haliyle yasalarsa, kadın işçi çalıştıran işletmelerin istihdam maliyetleri artacağından, yöneticilerine kadın yerine erkek işçi alınması talimatı vermiş. Fabrikada 40'ı kadın olmak üzere toplam 200 kişi çalışıyormuş." Dönemin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin, "Genç nüfusu kalkınmanın parçası yapmazsanız başkanın çocukları, çalıştıracak erkek bile bulamayacak" derken, ASO başkanını yatıştırma görevi dönemin Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz'a

düşmüştü. Yılmaz'ın o günlerde ifade ettiği "(...) Özel sektöre ekstra yük değil. Onların işini kolaylaştıracak katı çalışma hayatından esnek çalışmaya geçilecek. Başkan yeterince bilgi sahibi değil. Bilgi sahibi olursa bunu sahiplenecektir. İş dünyasının önündeki engelleri kaldırıyoruz, asla yeni engel koymayız. Aynı zamanda beşeri sermayeyi güçlendirmek de bizim en büyük görevimizdir" bu sözler AKP iktidarının niyetini tüm yalınlığıyla ortaya koyuyordu.

Bugün ise tasarıya ilk tepkiler sermaye örgütlerinden gelmeye başladı. İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB) Başkanı Hikmet Tanrıverdi, programa itiraz ederken ne kadının istihdamındaki azalmayı, ne de kadınların daha fazla güvencesizliğe itileceğini düşünüyor. Onun tek düşündüğü "Yarım günlük işimizi kime yaptıracağız" sorusunun yanıtı.

"Ailenin ve dinamik nüfusun korunması" programının ayrıntıları önümüzdeki günlerde daha net görülecektir. Ancak bu haliyle bile kadınlar başta olmak üzere işçi ve emekçiler için yeni bir saldırı anlamına geldiği çok açıktır. Bugün güvencesiz ve kuralısızca çalışmanın hakim olduğu, kadın ve erkek işçilerin uzun çalışma saatlerine, fazla mesailere mahkum edildiği koşullarda, patronların kadınları yarım gün çalıştırması olanaklı değildir. Geriye kadınların güvencesiz, sigortasız, part-time işlerde çalışması kalmaktadır. Bu durumda zaten devletin üzerinde hiçbir yükümlülük kalmamaktadır. Ayrıca, devletin ödeyeceği yarım günün ücretinin nereden karşılanacağı merak konusudur. Ancak bugüne kadar yağmalanan fonlar ve "kadın istihdam paketi" taslağında İşsizlik Sigortası Fonu'nun kullanılacağını ifade edilmesi, faturanın yine işçi ve emekçilere yıkılması anlamına gelmektedir.

Bugün her türlü göz boyamaya, aldatmaya karşı kadın-erkek işçi ve emekçiler, sermaye sınıfına

karşı mücadeleyi yükseltmek durumundadırlar. Kadın istihdamını sözde artırmaya yönelik olan, başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçileri daha beter kölelik koşullarına mahkum etmek amacıyla öne sürülen paketler/programlara karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiği Aralık 2013 tarihinde Emekçi Kadın Komisyonları tarafından hazırlanan "Kadın İstihdam paketi esnek çalışmanın parçasıdır- Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim!" başlıklı broşürde şu şekilde ifade edilmektedir:

"(...) Oysa, kadını çalışma yaşamına dahil etmenin yolu bir bütün olarak işçi sınıfını esnek çalışma koşullarına ve dolaysız bir şekilde dizginsiz bir sömürüye mahkum etmekle değil, kadını iki kez köleleştiren ev içi emeğin ve çocuk bakımının toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınıp örgütlenmesi ile mümkündür. Bu ise, bugün günün önemli bir bölümünü dizginsiz bir şekilde patronların sömürüsü altında yaşayan işçi sınıfı için günlük çalışma sürelerinin kısılması ve insanca koşullarda yaşayabilmesi anlamına gelecektir. Ancak bu koşullarda ev içine hapsedilen kadınlarla birlikte milyonlarca işsiz de toplumsal üretimin ve yaşamın da temel bir bileşeni haline gelebilecektir. Ne var ki, tek düsturu daha fazla kâr olan kapitalizm koşullarında bu mümkün değildir.

Birakalım, kadının ev içi köleliğini kaldırmayı, onu daha da pekiştirmeyi hedefleyen "Kadın İstihdam Paketi", tam da bu nedenle çalışma yaşamını daha da esneksizleştirmeyi ve kuralısız sömürüyü tek kural haline getirmeyi amaçlayan diğer saldırı gündemleri ile birlikte ele alınmalı, bu saldırı paketlerine bir bütün olarak karşı çıkılmalıdır. Bu ise, kadını ve erkeği ile işçi sınıfının insanca bir yaşam, özgür bir gelecek mücadelesini büyütmesi ile mümkündür."

“Kadın sorunu”, ideolojik donanım ve mücadelenin önemi

“Şüphesiz: Marx hiçbir zaman ‘başı başına’ ve bir ‘sorun olarak’ kadın sorununu uğraşmamıştır. Buna rağmen o, yeri doldurulamaz bir şey, kadının tam hakka sahip olma mücadelesinde en önemli olan şeyi yapmıştır. Materyalist tarih anlayışıyla o bize kadın sorunu hakkında hazır reçeteler değil ama çok daha iyi bir şeyi, onu incelemek ve kavramak için doğru, emin yöntemi verdi.” (Clara Zetkin - Kadınlar Karl Marx’a Ne Borçludur?)

Tarihsel kökleri çok derinde olan kadının ezilmişliği sorunu sınıfsal öze sahip toplumsal bir sorundur. Marksizm her toplumsal sorunda olduğu gibi bu konuya da diyalektik materyalist yöntem ışığında bakmamızı sağlar. Böylelikle sorunun tanımlanmasına ve çözümüne tarihsel, toplumsal gelişim yasalarının aynasından bakarak doğru temelde yaklaşabiliriz.

Bu bakıştan yoksunluk durumunda kadın sorunu tarihsel çerçeveden kopartılarak ele alınmakta, sınıfsal özü de yok sayılmaktadır. Bu nedenle kadın sorununa ve çözümüne dair tartışmalarda ciddi bir bilinç bulanıklığı yaşanmaktadır. Çünkü sorun ve kaynağı doğru tariflenmezse çözüm konusunda yanılma düşmek de kaçınılmaz olur. Bu durum konu hakkında ideolojik mücadele yürütmenin gereğini ve bunun için gerekli olan ideolojik donanımın önemini ortaya koymaktadır.

Kuşkusuz ki kadın sorunu ve ideolojik mücadele kapsamında öncelikli görevimiz gerici burjuva ideolojisine karşı olmalıdır. Bu gerici ideoloji kendisini sürekli, özellikle AKP hükümetleri döneminde giderek artan şekilde üretmektedir. Böylelikle kadının ev köleliği meşrulaştırılarak kadın toplumsal yaşamdan dışlanmaktadır. Beraberinde kadına yönelik sömürü, baskı ve şiddet artmaktadır. Yaşamın her alanında karşımıza çıkan bu gerici ideolojinin her türden yansısına karşı pratik mücadelenin doğru reflekslerle buluşması gerekmektedir. Bunu yapabilmek için de kadın sorununa dair marksist temelde bakış içselleştirilmelidir.

İdeolojik mücadelemizin bir diğer ayağını da kadın sorununu sınıfsal özünden kopartarak, salt kadın-erkek arasındaki bir sorun olarak gören, çözüm konusunda da bundan kaynaklı yeterli bir yanıt üretmeyen burjuva ve küçük burjuva feminist anlayışlar oluşturmaktadır. Kadın sorununa ve çözümüne dair yaklaşım sunan bu anlayışlar esasında kendi buldukları sınıfsal konuma uygun “çözümler” üretmektedir. Bu anlayışlar, işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları sorunların çözümü açısından yetersiz ve sonuçsuz kalmakla birlikte, işçi ve emekçi kadınların mücadele potansiyelini de mevcut düzen içi sınırlara hapsetmektedirler. Bundan kaynaklı, bu anlayışlarla ideolojik mücadelenin önemi ayrıca gereklidir. Ancak bu mücadele içinde nasıl bir politika izleneceği ve pratikte karşımıza çıkan görevler ve tutumlar açısından yine marksist bakış açısını özümsemek bizi doğru sonuçlara götürecektir.

Özetle kadın sorununa dair çok yönlü bir mücadele için hem pratik hem de ideolojik görevlerimiz ortadadır. 21 Aralık 2014 tarihinde yapılan Emekçi

Marksizm kadının ezilmişliği sorununu belirli bir tarihsel süreç içinde koşulların ve üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıktığını ve bundan dolayı da sorunun ortadan kalkması için toplumsal koşulların değişmesi gerektiğini söyler.

Kadın Komisyonları Çalıştayı'nda da vurgulandığı üzere, ideolojik mücadele görevlerimizi yerine getirmek için gerekli ideolojik donanım ve eğitim önemli bir ihtiyaçtır. Gündelik devrimci mücadele içinde gerek bu konuya dair gerici yaklaşımlarla mücadele için, gerekse örnek pratikler sergilemek açısından önemlidir. Aynı şekilde bu gündelik mücadele içinde kadın sorununa dair feminist sınırlarda farklı yaklaşımlara doğru yanıtlar geliştirmek ve bu temelde mücadele etmek için de geçerlidir. Kuşkusuz ki Emekçi Kadın Komisyonları Çalıştayı Sonuç Bildirgesi'nde vurgulandığı üzere yayınlarımız üzerinden bu türden mücadele görevlerimizi işlemeye devam edeceğiz. Bu açıdan ilk olarak Marksizm'in ışığında “kadın sorunu”nu ve çözümünü diyalektik materyalist yöntemle nasıl ele almak gerektiğine dair bir başlangıç yapacağız.

Marksizm ve kadın sorunu

Kadının ezilmişliği sorunu insanın tarihsel ve toplumsal gelişimi içinde belli koşulların ve toplumsal ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bu açıdan “kadınlar her yerde ve her zaman” ezilmiyorlardı. Bunun böyle olmadığını, kadının ezilmesi sorununun tarihin gelişimi içinde belirli toplumsal ilişkilerin sonucunda oluştuğunu ilk tarifleyen ise Engels'tir.* Engels, toplumsal yaşamı belirleyen ekonomik ve siyasal ilişkilere göre kadının konumunun değiştiğini ve değişeceğini materyalist bakışla ele almıştır.

Bugünkü antropolojik ve diğer bilim alanlarından kadın cinsinin ezilmediği dönemlere dair yeterli verilere ulaşmaktayız. Ancak bu verilerin okunmasında,

farklı sınıfsal konumlar ve ideolojik yaklaşımlar etkili olmakta, kadın sorununun kökenini tariflerken ve çözüm önerisi sunarken de bu etkenler belirleyici olmaktadır. Bilimdeki “önyargı” diyebileceğimiz bu durum egemen görüşün bu araştırmayı yapanlar üzerindeki etkisi sonucudur. Bu karşımıza öncelikle yaratılışçı, ırkçı, ataerki vb. türlerde çıkabilmektedir. Araştırmayı yapan bilim insanı, egemen zihniyetin bu başat faktörlerinin etkisi altında ise, bilimsel verileri nesnel değerlendirmek yerine egemen zihniyet bakış açısıyla çarpıtılabilmektedir. Bu etkenlerden bağımsız diyalektik bir bakışla bakıldığında gerek insan türünün de ait olduğu Primatlar arasında yapılan biyolojik gözlemlerden, gerekse günümüze dek avcı-toplayıcı yaşamı sürdürmüş kabilelerin yaşam örneklerinden ya da ortaya çıkan fosil kayıtlarından pek çok veri bizlere geniş bir bakış açısı sunmaktadır.

Kadının tarihsel yenilgisi nasıl başladı?

Diyalektik tarihsel yöntem sayesinde görebiliyoruz ki insanlık tarihinin gelişiminin içinde kadının cins ezilmişliğinin olmadığı bir dönem, ana yerli ya da ana soylu diye adlandırılan bir tarihi süreç yaşanmıştır. Bu süreç esasında ilkel komünal toplum dediğimiz bir döneme tekabül etmektedir. Özel mülkiyet olmadığı için sömürü ve iktidar ilişkileri de yoktur. Aile ve devletin de olmadığı bu dönemde insan toplulukları eşitlikçi bir şekilde yaşamıştır. Engels'in de belirttiği üzere toplumun bu aşamasında bildiğimiz anlamda “hukuki” haklar yoktur. Bu açıdan da bu dönemde bir erk'ten de söz edilemez. Ama bu toplumlarda

soy kadın üzerinden belirlenmektedir. Çocuklar topluluğa ait görülürken, topluluğun her bireyi de yararlı emek faaliyeti içindedir. Avcı-toplayıcılıkla yaşam sürmekteyken, bu iş bölümü bir ayrıcalık taşımamaktadır. Kadınların doğurganlıkları ve bebeklerin uzun süreli bakım ihtiyacı kadınların genelde yaşam alanına yakın yerlerde toplayıcılıkla besin elde ettiğini düşündürmektedir. Zira çocuklar ve bu anlamda soyun korunması önemlidir.

Kuşkusuz kadınların doğurganlıkları nedeniyle ayrı, saygın bir konumları olduğu da bir gerçektir. Bu durum, dönemin ritüellerine ya da sanatına da yansımıştır. Ancak Engels, bu topluluklarda kadınların daha belirgin konumlarının toplumsal üretim ilişkileri içinde anlam bulduğuna dikkat çekmiştir. Şöyle ki, genelde toplayıcılıkla yoğunlaşan kadınlar topluluğun beslenmesinde avcılığa göre daha elverişlidir. Zira avlanılmadığında topluluk bu sayede aç kalmamaktadır. Ayrıca erkeklerin av için uzun süreli topluluktan uzak yaşadığı düşünülürken, kadınlar topluluğu yönetmektedir. Ayrıca avlanan besinlerin saklanması işi ve bilgisi de kadınlardadır. Benzer şekilde ilkel tıp anlamında faydalı bitkilerin, yenilecek besinlerinin bilgisi de kadınlardadır. Zamanla toprak işleme, bitki yetiştirme ve hayvanların evcilleştirilmesi de kadınların ön ayak olduğu toplumsal işler arasına girmiştir.

Mülkiyet ilişkilerinin topluluktan özele kaymasıyla birlikte kadının tarihsel yenilgisi de başlamıştır. Ürün fazlasının oluşması, üretimde zaman içinde kol gücünün bu anlamıyla erkeğin öne çıkması, üremede erkeğin rolünün keşfi, mülkiyet ve veraset ilişkilerinin ortaya çıkışı ve buradan doğru da soyun erkeğe göre belirlenmesi, tek eşli çekirdek ailenin ortaya çıkması ve devamında sınıfların belirgin hale gelmesi kadınlar için eşitlikçiliğin de sonu olmuştur.

“Analık hukukunun yıkılışı, kadın cinsinin tarihsel yenilgisi oldu. Evde bile, idare erkeğe geçti; kadın aşağılandı, köleleşti ve erkeğin keyif ve çocuk doğurma aleti haline geldi. Kadının, özellikle Yunanlıların kahramanlık çağında, sonra da klasik çağda görülen bu aşağılanmış durumu, giderek süslenip püslendi, aldatıcı görünümlere sokuldu, bazen yumuşak biçimler altında saklandı; ama hiçbir zaman ortadan kaldırılmadı.” (F. Engels)

Başlangıcını köleci dönemin sömürü ilişkileri içinde bulan kadının ezilmişliği ve sömürsü, her sınıflı toplumun kendine özgü koşulları içinde “yenilenmiş” şekilde, bugünkü kapitalist topluma devredilmiştir.

Cinsiyet değil, sınıf çelişkisi...

“... üretim ilişkilerinin tümü, toplumun iktisadi yapısını, belirli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden bir hukuki ve siyasal üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur. Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır.” (Marx, Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı)

Marksizm bize sınıflı her toplumda egemen düşüncelerin egemen sınıfa ait olduğu gerçeğini anlatır. Buna göre üstyapıyı oluşturan her alanda dinden sanata, aile ilişkilerinden diğer ideolojik alanlara kadar egemen fikirlerin kaynağı mevcut üretim tarzıdır. Konumuz açısından bakarsak ataerkil kültür toplumsal üretim ilişkilerinin sonucu oluşmuş ve her sınıflı toplumsal düzende üst yapısal ilişkiler

içinde her daim yer edinmiştir. Bu nedenle üstyapıda kendini gösteren her türden sorunla olduğu gibi ataerkillikle mücadele içinde son tahlilde üretim tarzını, ona tekabül eden sınıfsal ilişkileri değiştirmek gerekmektedir.

Bundan dolayı sorunu cinsiyetler temelinde değil sınıflar temelinde tanımlıyoruz. Sorunun kaynağında erkek bireyi değil, erkek bireyin kadın bireyi nasıl algılaması gerektiğini söyleyen, onu bu şekilde eğiten mevcut toplumsal yapı olduğunu söylüyoruz. Kadın da erkek de kendilerine dayatılan bu bilinci, alternatif devrimci bir bakışla karşılaşmadıkları oranda sürdürmektedirler. Bundan kaynaklı üstyapıda yansıyan gerici burjuva ideolojisine karşı verilecek mücadele, sınıfsal temeldeki mücadeleyle birlikte ele alınmalıdır.

Sosyalizm niçin kadınların kurtuluşudur?

Marksizm kadının ezilmişliği sorununu belirli bir tarihsel süreç içinde koşulların ve üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıktığını ve bundan dolayı da sorunun ortadan kalkması için toplumsal koşulların değişmesi gerektiğini söyler. Sorunun çözümü için bu yönetsel ele alış, bize toplumsal bir devrimin gerekliliğini gösterdiği gibi alternatif bir toplumsal yaşam olarak sosyalizme işaret eder.

Özel mülkiyetle ortaya çıkan bir sorunun özel mülkiyetin kaldırılmasıyla biteceği çok açıktır. Ancak bu temel gerçeğin, Marksizm’e kadın sorunu üzerinden eleştiri yöneltenlerin söyleyegeldiği üzere “sorunun çözümünü maddi koşulların değişimine indirgediğimiz” ve çözümünü “toplumsal devrim sonrasına ertelendiğimiz” klişeleri ile yakından-uzaktan ilgisi yoktur. Diyalektik materyalist yöntemle dayalı sınıf mücadelesini temel alan bizler, toplumsal devrim hedefine bağlı olarak kadınların yaşadığı sömürü ve eşitsizlik karşısında acil demokratik ve sosyal istemler uğruna mücadelenin önemini asla göz ardı etmeyiz/edemeyiz. Bu mücadelenin işçi ve emekçi kadınlar üzerindeki özgürleştirici etkisi yanında, böylesi bir eğitimin işçi ve emekçi kadınları devrim mücadelesine kazanacağını da unutmuyoruz.

Özetle: “Sosyalizm mücadelesinde, işçi ve emekçi kadınların özgün sorunlarına dayalı demokratik talepleri ile sınıfsal talepleri arasındaki bağ doğru bir biçimde kurulmalı, nihai kurtuluşun sosyalizmle mümkün olduğu perspektifi, kadının özgül sorunları üzerinden mücadelenin önemini zayıflatan bir rol oynamamalıdır. Diğer yandan, işçi ve emekçi kadınların gündelik acil demokratik talepleri üzerinden mücadelesi örgütlenirken, sosyalist propaganda çalışması bunun olmazsa olmaz bir boyutu olarak ele alınabilmelidir.” (Devrimci Kadın Kurultayı Sonuç Bildirgesi)

Toplumsal bir devrim, üretim araçları ve zenginlikleri üzerindeki

özel mülkiyete kamu adına el koyma imkanı verecek önemli bir adımdır. Bu şekilde kadının ezilmişliğinin maddi koşulları da ortadan kaldırılmış olur. Ve sonrasında alınacak önlemler ile sorunun çözüm süreci işler. Bu önlemlerin temelinde kadının üretime ve sosyal-siyasal-kültürel yaşama katılmasının önünün açılması amacı vardır. Kuşkusuz kapitalizm, kadını üretim alanına çekerek, kadın emeğini kâr hırsı uğruna yaygınca kullanırken, tarihsel ölçekte önemli bir iş de yapmıştır. Ancak, bu kapitalizmde kadının çifte sömürsü ve ezilmişliği demektir. Kadını üretim alanında sömürürken onun ev köleliği sorununu çözmek gibi bir niyeti ve derdi olmamıştır kapitalistlerin. Bu nedenle sosyalizmde kadınların üretime çekilmesinin ve çifte sömürsünün son bulması için öncelikle, bunun maddi zemini olan ev işleri ve çocuk bakımının toplumsal kurumlaşmalar yoluyla ortadan kaldırılması gerekmektedir. Kuşkusuz ki tüm bu maddi önlemlerin, kökleri oldukça derinde olan geleneklerle ve alışkanlıklarla taşınan gerici ataerkil ideolojiyle sistematik bir mücadele ve eğitimle birlikte ele alınması gerekmektedir.

Kadın sorununun çözümünde toplumsal bir devrimin gerekliliğini göstermesi açısından Ekim Devrimi deneyimi fazlasıyla öğreticidir. Toplumsal kurumlaşmalar dışında, özel mülkiyetin kaldırılması amacının doğrudan bir sonucu olarak veraset sistemi de yıkılmış, varis kavramının yok olmasıyla bugünkü anlamıyla aile ilişkilerinin mülkiyet ilişkilerine göre belirlendiği döneme son vermenin önü açılmıştır. Ekim Devrimi ile boşanma ve kürtaj hakkı da kadının kendi yaşamında söz sahibi olması açısından alınmış diğer önlemlerdir. Yanı sıra evlilik içi-dışı çocuk ayrımı kalkmıştır. Eğitim ve bir dizi alanda kadın lehine alınan diğer önlemler de sorunun çözüm yoluna ışık tutmaktadır.

Bu açıdan diğer tarihsel deneyimlerin yanı sıra özelde Ekim Devrimi’ni değerlendirirken de diyalektik materyalist yöntemle yaklaşmalı, olumlu-olumsuz örnekleri bu gözle ele almalı, bugünkü mücadelemize katkı yapmalıyız. Bu açıdan bir kez daha Marksizm’in bilgisine sahip olmak ve dünyayı yorumlarken ama en çok da değiştirirken** bu yöntemin yol açıcılığından ilerlemek zorundayız.

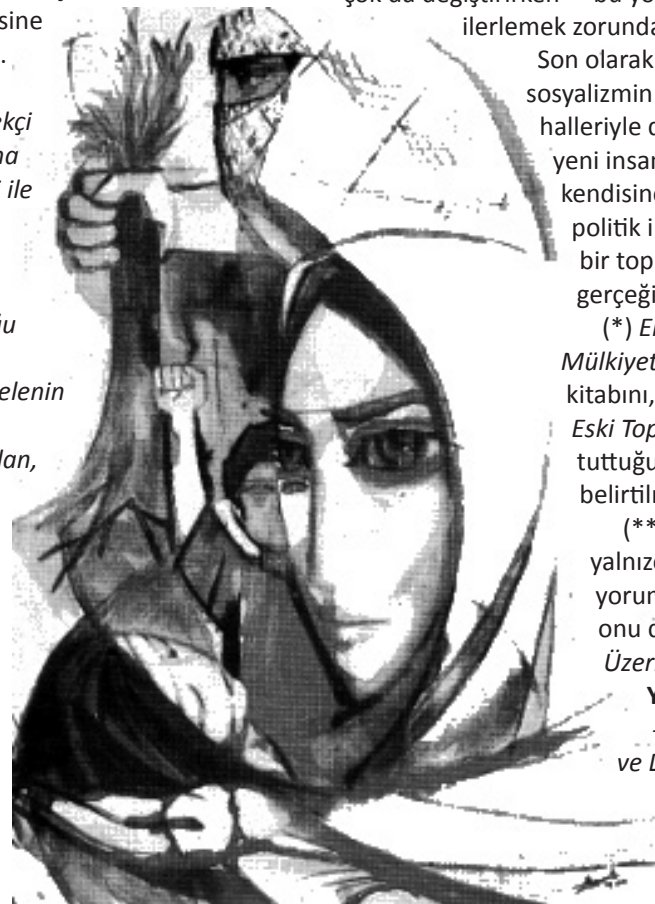
Son olarak vurgulamak gerekirse, sosyalizmin kadını ve erkeği bugünkü halleriyle değil, yeni toplumun yeni insanı olarak eşitleyen, bunu kendisine temel ideolojik ve politik ilke olarak tanımlayan bir toplumsal bir düzen olduğu gerçeğinde hareket etmeliyiz.

(*) Engels Ailenin, *Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni* adlı kitabını, Marx’ın *L.H Morgan’ın Eski Toplum* adlı kitabından tuttuğu notlara dayandırdığı belirtilmektedir.

(**) “Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir.” (Feuerbach *Üzerine Tezler - 11. Tez*)

Yararlanılan kaynaklar:

- Ailenin, *Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni - F. Engels*
- Kadın sorunu üzerine konferanslar - **H. Fırat**
- Kadın Antropolojisi - **Rayna Reiter**

Sermayenin gözünden 'aile paketi' yorumu

"Bölgeyi onlar kurtarıyor" diyerek Suriyeli sığınmacıların ucuz işgücü olarak sömürüldüğünü doğrulayan ve "sıra er geç Bangladeşlilere gelecek" ifadeleriyle mevcut sömürü ve köleliğin yetmediği yönünde görüş bildiren İstanbul Hazırgiyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB) Başkanı Hikmet Tanrıverdi, bu kez de "Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı"na ilişkin itirazlarını sıraladı.

AKP'nin kadını toplumsal yaşamdan silmeye ve eve hapsedmeye yönelik gerici hedeflerinin bir parçası olarak gündeme getirdiği 'aile paketi'ni eleştiren Tanrıverdi'nin derdi elbette ki kadın düşmanlığı veya emekçi kadınların maruz kaldığı eşitsizlik değil.

Sermayenin gözünden 'aile paketi'

Sermaye sınıfının 'aile paketine' ilişkin görüşlerini ortaya koyan İHKİB Başkanı Hikmet Tanrıverdi, hükümetin aile paketinde doğum yapan kadının uzun süre yarım gün çalışmasına imkan vermesinin kadın istihdamına zarar verebileceğini belirtti.

Tanrıverdi, bu çalışmanın yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini belirterek,

"Anne istihdamına destek olmayı amaçlayan bu paket, dünün üreten kadını, yarın işsizliğe mahkum edebilir. Sektörlerin kendi gerçeklerinden hareket

ederek, olası riskleri bugünden ortadan kaldırmamız" ifadelerini kullandı.

Ağırlıklı olarak kadın işçilerin çalıştığı tekstil sektörünün geleceği açısından hükümetin yeni düzenlemesini değerlendiren Tanrıverdi, sektörün kadın işçi istihdamı üzerinden yaşayacağı sıkıntıları dile getirerek hükümete uyarılarda bulundu.

Hükümetin aile programı ile, doğuran kadın çalışan istemesi halinde çocuk 5.5 yaşına gelene kadar yarım gün çalışma hakkından yararlanabileceğini vurgulayan Tanrıverdi, şunları söyledi:

"Hazır giyim sektörü olarak yüz binlerce çalışmamızın en az yarısını kadınlarımız oluşturuyor. Bu boyutta kadın istihdam eden bir ikinci sektör yoktur. Bu nedenle aile paketinin en çok ve doğrudan etkileyeceği sektörlerin başında geliyoruz. Yüzde 11 resmi işsizliğin olduğu Türkiye'de biz eleman bulamıyoruz."

"Yarım günlük işimizi kime yaptıracağız?..."

Sözlerini, "Global rekabetteki en önemli avantajımızı oluşturan 'hızlı üretim hızlı teslimat' avantajımızı sektöre uğratabilir, siparişlerde yaşanabilecek gecikmeler, iş ve pazar kayıplarına neden olabilir" diye sürdüren Tanrıverdi, tekstil patronlarının aile paketine yönelik itirazında emekçi kadınların değil kendi ihtiyaçlarını gözettiğini şu sözlerle itiraf etti:

"Böylesi bir ortamda tam zamanlı çalışan bulmakta zorlanırken, yarı zamanlı personeli nereden temin edeceğiz? Yarım günlük işimizi kime yaptıracağız?... Şirketlerinde yüzlerce, binlerce kadın çalıştıran hiçbir üretici, böylesine ağır bir riski taşımak istemez. Firmalarımız ailenin ve sosyal barışın en önemli yapı taşlarından olan kadın istihdamından uzaklaşıp erkek personele yönelebilirler."

Esenyurt EKK'dan söyleşi

Geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen Emekçi Kadın Çalıştayı'nın ardından Esenyurt EKK, 'Kadın sorununa marksist yaklaşım' üzerine bir sunum ve tartışma gerçekleştirdi.

11 Ocak'ta Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen tartışma öncesi gündeme dair çıkartılan derleme metinler katılımcılara ulaştırılarak ön hazırlık süreci örgütlendi.

Toplantıda ilk olarak kadın sorununun ortaya çıkışı,

tarix içerisinde geçirdiği evrimler ve bugünkü kapsamı marksist bir temelde özetlenerek sorunun çözümü ve yapılması gerekenler aktarıldı.

Gündelik yaşamda farklı biçimleriyle hayat bulan yaklaşımlar üzerine anlamlı tartışmaların yürütüldüğü toplantıda gündelik yaşamda somut olarak karşılaşılan sorunlar üzerine örnekler verildi. Toplantı bu konuda gerçekleştirilecek eğitim çalışmalarının önemi ve marksist bakış açısının kavranması gerektiğine yönelik vurgularla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Rosalar'ın yolunda ilerliyoruz!

Düzene karşı devrimin bayrağını dalgalandıran, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine yaşamını adayan devrimci kadınlar bizlere yol gösteriyor. Onların inancını ve direncini kuşanarak adımıyoruz mücadelenin sarp yollarını. Ve geleceği yakın ediyoruz bugünden yaşamlarımızı özgürleştirerek!

Dünya devrim tarihinde yerini almış enternasyonalist bir kadın devrimci olan Rosa Luxemburg'un ve emperyalizme karşı mücadelede her zaman omuz omuza yol yürüdüğü Karl Liebknecht'in katledilişlerinin yıldönümündeyiz. Katletmekle korkutacağını, bitireceğini sananlara diyoruz ki; Lenin'in deyimiyle "devrimin yüksekten uçan kartalı" Rosa, emperyalizme karşı yürünecek yolu aydınlatan bir ışıktır. Katliamlarla beslenen sömürü düzeninden Rosalar'ın hesabını soracağız, geleceği kazanacağız, "vardık, varız, varolacağız!"

Rosalar'ın yolundan ilerliyor, geleceğe yürüyoruz!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek kapitalizme karşı devrimin safında olmaktır!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında halkların kardeşliğini savunmaktır!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek burjuva egemenliğine karşı sınıf savaşını büyütmeektir!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek devrim yolundan sapanlara karşı amansız bir mücadele vermektir! Rosalar'ın yolunda ilerlemek işçi ve emekçilerin haklı davasına bedenini yatırabilmektir!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek sosyalizmin kızıl bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmaktır!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek işçi ve emekçi kadınların özgürleşmesi için seferber olmaktır!

Rosalar'ın yolunda ilerlemek ücretli kölelik düzenine karşı "İşgal, grev, direniş" diyerek yeni Greif'ler yaratmaktır!

Emekçi Kadın Komisyonları

15 Ocak 2015

İşçilerin Birliği Kurultayı toplandı!

İşçilerin Birliği Kurultayı 11 Ocak'ta Elektrik Mühendisleri Odası Bakırköy Temsilciliği'nde gerçekleştirildi.

Küçükçekmece ve Gaziosmanpaşa başta olmak üzere çevre bölgelerden işçi ve emekçilerin katılımıyla gerçekleşen kurultayda açılış konuşmasının ardından saygı duruşunda bulunuldu. Sonrasında da Greif işgalini anlatan sinevizyon izlendi.

İlgiyle izlenen sinevizyonun ardından, belirlenen başlıklar üzerinden sunumlara geçildi. İlk sunum, iş cinayetleri üzerine yapıldı. Sunumda, işçi katliamlarının, kapitalizmin çözümsüzlüğünün yanı sıra çürümüşlüğüne gözler önüne serdiği ifade edildi. Katliamların önüne geçilmesi için getirilen önerilerde işyerlerinde bağımsız kurullarla denetimin sıklaştırılması gerektiği, iş güvenliğine yönelik adımların fiili-meşru mücadeleyle kazanılabileceği vurgulandı.

İkinci sunum taşeron köleliği üzerine olurken, sunumda taşeronun gerçek anlamıyla yoğunlaştırılmış kölelik uygulaması olduğuna dikkat çekildi. Taşeronluk sistemi üzerinden yaşanan Greif Direnişi'nden sık sık örneklemelerin yapıldığı sunumda, taşeron köleliğine karşı sergilenen yasal-icazetçi çizginin nasıl bir akıbetle karşı karşıya kaldığı da örneklerle ifade edildi. Taşeron köleliğine karşı taban örgütlenmelerinin öneminden söz edilirken, taşeronun bir sistem olarak kaldırılmasının gerekliliği üzerinde duruldu.

Güvencesizliğe karşı taban örgütleri

İlk oturumun son sunumu ise 'güvencesizlik ve geleceksizlik' başlığında idi. İşçinin yaşamı boyunca güvenceli bir işe ihtiyacının olduğu kaydedilirken iş güvencesinin bugün patronların iki dudağı arasında

olduğu ifade edildi. İşçi sınıfının ekonomik taleplerle sınırlı bir mücadele anlayışından uzak durması ve kendi sınıf iktidarını kurma gücünü sergilemesi yönünde adımların atılması gerektiği vurgulandı.

BİR-KAR'dan kurultaya katılımcı olarak gelen metal işçisi, Almanya işçi sınıfının yaşadığı sorunların Türkiye işçi sınıfının yaşadığı sorunlarla benzer olduğu bilgisini verdi. Örgütlenme süreçlerinin de benzer olduğunu belirten metal işçisi, sınıfın uluslararası örgütlenme ihtiyacına dikkat çekti. Yapılan konuşmaların ardından ilk oturum bitirildi ve kurultaya ara verildi.

İkinci oturum DEV TEKSTİL Sözcüsü Engin Yılgin'ın konuşmasıyla başladı. Greif Direnişi'nin ardından devrimci sınıf sendikacılığı hakkında konuşan Yılgin, sermayeye karşı olduğu kadar sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin önemini de vurguladı. Yılgin, başta tekstil işçileri olmak üzere, sınıfı kucaklayan, sınıfa bilinç taşıyan bir perspektife sahip olduklarını ifade etti.

İşçi Dayanışması Koordinasyonu adına söz alan bir katılımcı kurultayı selamladıktan sonra, Greif Direnişi'nden bahsederek taban örgütlenmelerinin önemine değindi.

DGB'den Ülker direnişçilerine ziyaret

DGB, Topkapı'daki Ülker fabrikası önündeki direnişlerini sürdüren işçileri ziyaret etti. "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!/Zafer direnen Ülker işçilerinin olacak!" ozaliti açılarak direniş alanına yüründü. Direniş alanına gelindiğinde "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı hep beraber atıldı. Ardından

İşçi Kadın Komisyonlarını örgütleyelim!

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun sunumunda, işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları sorunlar anlatılırken gündemde olan Kadın İstihdam Paketi'nden de örnekler verildi. Bu sorunlar karşısında işçi ve emekçi kadınların tek seçeneğinin mücadele olduğu vurgulandı. Emekçi Kadın Komisyonu çalışmasının güçlendirilmesi çağrısı yapıldı.

Meslek liseliler: İşçi sınıfının parçasıyız!

Bir sonraki sunum ise DLB'li meslek lisesi öğrencileri tarafından yapıldı. Sunumda meslek lisesi öğrencilerinin daha okurken staj adı altında sömürüye maruz kaldıkları belirtildi ve sermaye devletinin meslek liseliler üzerinde yürüttüğü politikalar anlatıldı. Ayrıca DLB'nin meslek liselerine yönelik çalışmaları ve işçi sınıfı ile kurdukları bağ anlatıldı. Meslek lisesi öğrencilerinin mezun olduklarında işçi sınıfının bir parçası olacakları vurgulandı. Bir dizi somut öneri ile birlikte meslek lisesi öğrencilerinin staj süresince grev ve sendika hakkına sahip olması gerektiği ifade edildi.

Sunumların ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Katkı ve önerilerle kurultay daha da zenginleştirildi. Dolapdere'de Dora Hotel yönetimi tarafından işine son verilen bir işçi söz aldı. Örgütlenme sürecini anlatan işçi, Greif'ten etkilendiklerini, örgütlenme süreçlerinde taban örgütlenmelerini kurarak hareket ettiklerini ifade etti. Greif işgalinde yer alan kadın bir işçi ile Ontex direnişinde yer alan kadın bir işçi süreç boyunca yaşadıklarını, bilinçlenme süreçlerini, erkek sınıf kardeşleri ile omuz omuza nasıl mücadele ettiklerini anlattılar.

8 Şubat çağrısı

Etkinliğin ardından, Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yüründü. Sloganlarla İncirli Caddesi'nde yapılan kısa yürüyüşün ardından 8 Şubat'ta gerçekleşecek "Kavel'den Greif'e işgal, grev, direniş" etkinliğine çağrı yapıldı. Ayrıca taşeronlara karşı Topkapı PTT önünde direnen işçiler de 8 Şubat etkinliğine çağrı yaptılar. Son olarak Dora Otel işçisi direnişleriyle dayanışma çağrısı yaptı, işçi ve emekçileri 8 Şubat etkinliğine çağırdı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

direniş çadırına geçilerek işçilerle sohbet edildi. İşçiler direniş başlamadan önce kendi aralarında suni ayrımlarla bölündüklerini, ama direnişle beraber sınıf dayanışmasını öğrendiklerini ifade ettiler. İşçiler kendi direniş süreçlerini, fabrikadaki çalışma koşullarını anlattılar.

Ülker direnişçilerinin 31 Ocak'ta yapacağı dayanışma etkinliğinin davetiyelerini de alan DGB'liler işçilerle vedalaşarak çadırdan ayrıldılar.

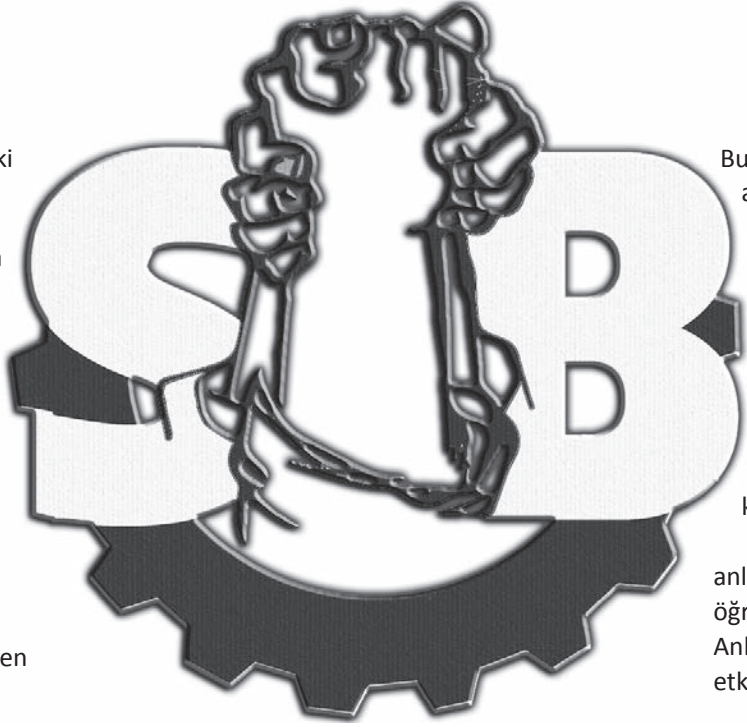

Sincan'da işçiler mücadeleyi yükseltiyor!

12 Ocak'ta düzenledikleri toplantıda önümüzdeki dönem çalışmalarını planlayan Sincan İşçi Birliği çalışanları, düzenli olarak yapılan seslenme faaliyetinin öneminin etkinlik ile bir kez daha ortaya çıktığını belirterek, imkan ve olanaklar ölçüsünde bu faaliyetin güçlenerek devam ettirilmesi gerektiği kararını aldılar. Bu çerçevede 2 haftada bir yapılan duvar gazetesi çalışmalarının belirli noktalarda süreklileştirilmesi, işçi sınıfının gündemlerinin yanı sıra Sincan'ın yerel gündemlerinin de çeşitli araçlarla Sincanlı işçilere taşınması kararı alındı.

Geniş bir örgütsüzlüğün hüküm sürdüğü Sincan'da işçi sınıfını örgütlü mücadeleye kazanmanın önemli adımlarından birinin Sincan İşçi Birliği çalışanlarının kendisini geliştirmesi olduğu konuşulurken, "İşçiler ne yapmalı?" etkinliğinde gelen öneri doğrultusunda Sincan İşçi Okulu'nu kurma kararı alındı. Okul gündemlerinin ve programının belirlenmesi için bir komisyon oluşturularak Şubat ayından itibaren Sincan İşçi Okulu'nun başlatılmasına karar verildi.

Kısa ve orta vadeli hedeflerini değerlendiren Sincan İşçi Birliği çalışanları, 1 Mayıs'ın birlik çalışması için de

yeni bir eşik olduğu konusunda fikir birliğine vardılar. Geçtiğimiz yıl derneğin kuruluşunun çalışma için bir eşik olduğu değerlendirildi yapılırken, 1 Mayıs'la birlikte Sincan İşçi Birliği'nin bölge işçileri için bir odak olması anlamında yeni bir eşik olduğu vurgulandı.

Bu çerçevede Sincan İşçi Birliği'nin 1 Mayıs'a, Nisan ayının son haftasında gerçekleştirilecek kitlesel ve coşkulu bir etkinlikle hazırlanması kararlaştırıldı. Bu çerçevede etkinliğin teknik hazırlıkları için komisyon oluşturuldu.

İşçi sınıfına üretimden gelen gücünü hatırlatmak ve Greif Direnişi'nin ruhunu büyütebilmek için "GREV" ismi ile yeniden çıkartılacak Ankara İşçi Bülteni de toplantıda değerlendirilerek bültene Sincanlı işçilerden katkılar alabilmek için planlamalar yapıldı.

Toplantıda, bir kez daha Greif Direnişi'nin önemi ve anlamı konusunda vurgular yapıldı. Greif Direnişi'nden öğrenmek ve Greif ruhunu büyütmek için 1 Şubat'ta Ankara'da, 8 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleşecek etkinliklere kitlesel katılım kararı alındı.

Sincan İşçi Birliği, bir sonraki toplantısını 1 Mayıs etkinliği ve Sincan İşçi Okulu hazırlıklarını değerlendirmek hedefiyle 24 Ocak tarihinde gerçekleştirecek. Aynı gün film gösterimi de düzenlenecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Parti, sınıf, devrim!”

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine baktığımızda, sınıfın mücadelesinin toplumsal yaşama kazandırdıklarının yaşamsallığını görürüz.

Grev hakkının Kavel işçileri tarafından grev yapılarak yasalara yazdırılması, düzenin gerici yasalarına takılmayan ve sınıfın geniş kesimlerini harekete geçiren 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin sermaye üzerinde yarattığı baskı, ayağa kalkan işçi sınıfının DGM'yi ortadan kaldırması bu kazanımlardan sadece birkaçıdır.

O dönemde devrimci partinin eksikliği göz önünde bulundurulduğunda bu kazanımlar azımsanacak gibi değildir. Bunu, sınıfı küçümsemek anlamında değil sınıfın devrimci bir partinin önderliğinden yoksun olduğu gerçekliğini vurgulamak için söylüyorum.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde kazanılan tüm haklar sınıfın ya militan duruşu ya da büyük bedeller ödemesiyle kazanım hanesine yazılmıştır.

İşçi sınıfının, bu kazanımları kalıcı hale getirmesinin tek yolu budur.

Bu kazanımların elde tutulmamasında ise sınıfın, öncüsüyle bütünleşmemesi gerçeği yatar. Bu parti sınıfı anlamalı, onun doğasını sezmeli ve onu bu yolda sabırla eğitmelidir.

Sınıfın militanlığını devrimci bir önderlikle birleştirip bunu bir program etrafında sermayeye yöneltmesi devrimin kendisi demektir.

Devrimci partinin sınıf mücadelesindeki yeri hayati önemdedir. Bu dönem için de Ekim Devrimi'ne öncülük eden Bolşevik Parti'den öğrenilecek çok şey vardır. “Devrim kitlelerin eseridir” fakat bu eseri yaratacak olan da her açıdan donanımlı bir devrimci sınıf partisidir.

İçinden geçtiğimiz dönemde kapitalizmin inanılmaz gelişimi toplumu topyekûn sarsmaktadır.

Devrimci bir partiyi inşa etme görevi ise her şeyden önce devrimci pratik içerisinde alınacak mesafeye bağlıdır. Lenin, ‘pratiğin içindeki zenginlik, teorinin on katıdır’ der. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nde bunu söyleyen Lenin, devrimci pratiği devrimci teoriyle birleştirmek için her seferinde kitle hareketinin öğreticiliğine çubuk bükülmüştür.

Lenin bu uğurda yeri gelmiş bütün Bolşevikleri karşısına almış ya da onları ikna etmek için tüm enerjisini seferber etmiştir. Bu çaba yeri gelir bazı devrimci pratikleri kitle hareketinin seyrine göre geri ya da daha ileri çekmeyi gerektirir.

Buna en iyi örnekse, Ekim Devrimi öncesinde kitle hareketinin zayıflığı durumunda Bolşeviklerin Duma'da yer alması ve burayı düzenin teşhiri için devrimci amaçlar dahilinde kullanmayı, kitle hareketinin yükseldiği koşullarda ise Duma'nın boykot edilmesi yönündeki tercihtir. Yani, devrimci bir strateji ekseninde verilen iki farklı karar, günün koşullarına ve hareketin ihtiyaçlarına göre alınmıştır.

Lenin devrim yolunda onu hedefinden saptıracak hiçbir ezber içine girmemiş, yaptığı planlar dahilinde bu yolda yapılan ufak hatalar onun sadece asıl programındaki yan ürünleri olmuştur.

Devrim için gerekli olan her düşünceyi o an için Bolşevikleri karşısına alsın bile sonuna kadar götürmüş ve çelik iradesini Ekim Devrimi'nin her safhasına taşımıştır.

Ekim Devrimi öncesinde Rusya'da reformizmin bile belli bir tutarlılığı vardı. Dönemin reformist akımları Çarlık monarşisine karşı bir savaş veriyordu.

Bu dönemin reformistleri ise bırakın bu savaşı vermeyi, '80 sonrasındaki tasfiye döneminin ardından tam anlamıyla düzen içi bir rol üstleniyorlar.

Kitle hareketlerinin devrimci yanını düzen

çemberine alma ve sınıfın ufkunu köreltmekten başka bir işlevleri yoktur.

Bu çemberin içinde durmadan oyalanan sınıf, gelecekteki devrimin mayasını hala damarlarında taşımaktadır. Bunu Greif, Seyitömer, Yatağan göstermektedir.

Bu gerçekler ışığında komünistler, bu tür durumların panzehirinin işçi sınıfı hareketinde olduğunu görürler. Buradaki asıl nokta ise devrimci partinin politikayı iyi süzmesi ve bunu pratikte ortaya koymasıdır.

Sınıfın daha güçlü biçimde toplumsal-siyasal yaşama ağırlığını koyması içerisinden geçtiğimiz şu dönemde imkansız değildir. Sınıfı ayağa kaldıracak ve onu devrimci iktidar hedefi doğrultusunda daha ileriye sevk edecek olan ise Lenin'in kıvrak zekasından öğrenerek pratik süreçlerde devrimci politikayı devreye sokmaktır.

Bunu yapanlar, yeni Ekimler'in mimarı olur. Yeni Ekimler uzak değildir. Son 16 yıldır verilen partili mücadele en önemli meyvelerinden birini Greif'le vermiştir. Bu deneyimle işçi sınıfına yürünmesi gereken yol gösterilmiştir.

'80 askeri faşist darbesinden bu yana tüm mücadele tarihini unutan işçi sınıfına Greif yol gösterici olmuştur. Greif, işçi sınıfına kendi kendini nasıl yönettiğini de birçok yönden göstermiştir. Kadına toplumsal yaşamda olması gerektiği yeri işaret etmiş, sendikal bürokrasinin gerçek yüzünü ortaya koymuştur.

Devrimci parti, geleceği kuracak işçi sınıfına kutup yıldızı olmuştur. Greif, devrimci partinin sınıf zeminine ayak basmasının en önemli örneklerinden biri olmuştur. Sermayenin kutsadığı özel mülkiyetin, sınıfın mücadelesi karşısında kumdan kaleler olduğunu göstermiştir.

İzmir'den bir metal işçisi

Yerel bültenler: Devrimci sınıf faaliyetinin soluk borusu

Sermayenin sömürü ve kölelik dayatmaları altında ömürlerini tüketen işçiler, sermaye egemenliğindeki medyanın kısılcığında. Sınıf mücadelesinin katı gerçeklerini iliklerine kadar hissetseler de işçiler sermayenin sömürü ve kölelik politikalarını kavrayacak araç ve zeminlerden yoksunlar.

İşte, bu gerçekten hareketle, sınıf mücadelesine ses-soluk olma misyonu ile uzun yıllardır farklı sanayi havzalarında varlıklarını sürdüren yerel işçi bültenleri, işçi sınıfı için adeta soluk borusu işlevi görüyorlar.

Devrimci sınıf faaliyetinin bir aracı olarak yayın hayatlarını sürdüren ve her aşamasında devrimci-öncü işçilerin emeğinin bulunduğu işçi bültenleri Aralık-Ocak sayılarıyla bir kez daha karşımızdalar.

İzmir, İstanbul, Gebze, Adana, Mersin, Kayseri'de yürütülen devrimci sınıf faaliyetinin gündemlerini içeren bültenlerin ortak temel gündemleri ise asgari ücrete yapılan sefalet zammı ve Greif işgalinin 1. yıldönümü vesilesiyle 8 Şubat'ta İstanbul'da düzenlenecek olan 'Kavel'den Greif'e... İşgal, grev, direniş' gecesi.

Bültenler neyi işliyor?

İzmir'deki uzun soluklu devrimci sınıf faaliyetinin bir ürünü olarak 10 yılı aşkın süredir düzenli seslenişini sürdüren **Çiğli İşçi Bülteni**, İzmirli işçilere 'iş cinayetleri, taşeronlaşmaya, iş kazalarına karşı işyeri komitelerinde birleşelim!' çağrısını yükseltiyor.

İşçilerin kaleminden çıkan yazıların dikkat çektiği bülten sayfalarında, süren işçi direnişleri ve grevlerin tablosunun yanı sıra asgari ücret sefaletine karşı mücadeleyi örgütlenme çağrısı bölge işçilerine taşıyor.

İzmir'de sömürü ve kölelik cehennemi Bakırçay Havzası'nda çalışan binlerce işçiye seslenen **Bakırçay Havzası İşçi Gündemi** de yeni sayısı ile Bakırçay işçilerinin sesi oluyor. Geçmiş yıllarda bölgedeki devrimci sınıf faaliyetinin bir ürünü olarak çıkan **Bakırçay İşçi Bülteni** ve **Demir-Çelik İşçileri Bülteni**'nin devamı niteliğindeki bültende petro-kimya ve metal işçilerinin yazıları bulunuyor. Ağırıklı olarak havzadaki sömürü ve kölelik koşullarının işlendiği bültende bu koşullara karşı işçiler çalıştıkları fabrikalarda işçi komitelerinde örgütlenmeye çağrılıyor. Bültende ayrıca, metaldeki grev sürecine yer verilerek metal işçisinin mücadelesi Bakırçay Havzası'na taşıyor.

Çukurova bölgesindeki işçi ve emekçilere yeni ve ilk sayısı ile merhaba diyen **Çukurova İşçi Bülteni**, işçi sınıfı için yıkım yılı olan 2014'ün ardından 2015 yılının umut yılı olmasını diliyor. Bülten, bu temennisini bölgede süren işçi direnişleri ve mücadeleleriyle destekliyor. Mersin'de liman işçileri ve belediye işçi kıyımlarına karşı mücadelenin sesi olan bültende DEV TEKSTİL'in örgütlenme çağrısı yer buluyor.

İstanbul'da işçi havzası Esenyurt bölgesine seslenen **Esenyurt İşçi Bülteni** ise, kapak sayfasında insanca çalışma ve yaşam koşulları için örgütlenme çağrısına yer veriyor. Ağırıklı olarak tekstil işçilerinin kaleminden çıkan yazılar ve DEV TEKSTİL'de örgütlenme çağrısı

da bültenin temel gündemlerinden. Bültende, Türk Metal üyesi bir metal işçisinin kaleme aldığı yazı ise mücadele çağrısı içeriyor.

Gebze, Çayırova, Tuzla bölgesine seslenen **'GREV'** ise, yenilediği görsel tasarımıyla dikkat çekiyor. Bölgede birçok defa patronların hedefi olan bültenin son sayısında 'Saraylarından sefalet dağıtanlara karşı birlik olma' çağrısı yükseltiliyor. Bölgenin nabzını tutan 'Fabrikalardan haberler...' bölümü ise sömürü ve kölelik koşullarının tablosunu özetler nitelikte. Metal işçilerinin grev kararlılığının yanı sıra asgari ücrete yapılan sefalet zammını teşhir eden bülten, bir dizi farklı sektörden işçinin kaleminden çıkan yazılara yer veriyor.

Kadın işçilerin hakları ve kadın katliamlarına da dikkat çeken bülten öncü-devrimci işçilerin emekleriyle yükseliyor.

Kamu Emekçileri Bülteni ise, yeni ve renkli düzenlemesiyle 2015 yılına dolu dolu bir başlangıç yapıyor. Mücadele görevlerine asılmak için 'Görev başına!' çağrısını kapak sayfasına taşıyan bülten, 2014 yılına ilişkin değerlendirmenin yanı sıra eğitimde gerileme, 13 Aralık mitingi, 8 Mart ve Eğitimciler Forumu üzerine değerlendirme yazılarını içeriyor.

Kayseri bölgesindeki işçi ve emekçilerin sesi olan **Kayseri İşçi Bülteni** ise kapak sayfasına, önümüzdeki 22 Şubat'ta düzenlenecek İşçilerin Birliği Kurultayı'nın

çağrısını taşımış. Taşeron köleliğine, iş cinayetlerine karşı mücadele çağrılarında yer veren bültende işçilerin kaleminden çıkan yazılar kurultay çağrısını işliyor.

Ümraniye bölgesinde işçilere seslenen **İşçi Bülteni**, işgalin 1. yılında sayfalarını Greif işgalinin deneyimi ve derslerine ayırıyor. Yeni yıla direnişle giren işçilerin mücadelelerini sayfalarına taşıyan bülten, metal işçisinin grev kararlılığını yansıtıyor. Bültende, diğer işçi bültenlerinde olduğu gibi 8 Şubat'ta düzenlenecek gecenin çağrısına da yer veriliyor.

Sektörel bir bülten olarak uzunca bir süredir karayolları işçilerinin örgütlenmesi mücadelesinin temel araçlarından biri olan **Karayolları İşçileri Bülteni**, yeni sayısı ile kadrolu ve taşeron işçilerinin sesi oluyor. Bülten, yeni sayısında bir kez daha işkolundaki sorunların yanı sıra 'Daha çok Greif!' yaratma çağrısında bulunuyor. Kayseri ve çevre illerdeki karayolu işçilerine seslenen bülten, asgari ücret gündemini de işliyor. Bültende karayolu işçilerinin kaleminden çıkan yazılar dikkat çekiyor.

Metal işkolunda çalışan yüzbinlerce işçinin sesi-soluğu olma hedefiyle yayın hayatını sürdüren **Metal İşçileri Bülteni**, grev iradesini ortaya koyan metal işçilerine seslenmeye devam ediyor. Bülten, işkolunda yaşanan gelişmelerin yanı sıra işbirlikçi-uzlaşmacı sendikal çizgiye karşı metal işçilerini uyarıyor.

Hasta tutsaklar ölüme mahkum edilirken...

Türkiye’de “hapishane”lere dair düşünceler...

Z. Kaya

1700’lü yıllardan bu yana adı ve modelleri değişse de, üstünde yeşerdiği mantığın değişmediği hapishaneler, sınıflı toplumların zorunlu bir icadı olageldi. Mantığını, bir sınıfın başka bir sınıf üstünde kurduğu baskının örgütlü hali olan devletin varlık sebebinin dışavurumunda bulan hapishaneler, işte bu dışavurumun insanlığa hediye ettiği zor aygıtlarından yalnızca biri ve sömürü sistemlerinin her dönem temsil ettiği sınıfın “hukuk”unun yalnızca bir parçası olarak karşımızda durmaktadır. Kendinden önceki sistemlerde zindanlar, kaleler, demir prangalarla özdeşleşen hapishaneler, 21. yüzyıl kapitalizminde, bu kokuşmuş düzenin ikiyüzlü maskeleriyle beraber “ceza infaz koruma kurumları” adıyla boy göstermektedir. Kah, topluma kazandırılan “suçlular” üzerinden yapılan propagandalar, kah peş peşe alınan uluslararası ödüllerle şişirilen imajlarla 21. yüzyıla ayak uydurulmaktadır. Ne var ki, ardına saklandığı peçe, sınıf mücadelesinin arenasında sıyrılıp atıldıkça ikiyüzlü propagandaların ardında tutsaklara yapılan fiziki ve psikolojik işkenceler, tecavüzler gün yüzüne çıktıkça peçenin ardında yatan kapitalist sistem kanlı dişlerini göstererek ortaya çıkmakta ve kendi şahsında bir bütün olarak burjuva hukukunun kofluğunu ortaya sermektedir.

Egemen sınıfın elindeki zor aygıtı «devlet»in bu ulvi kurumu, kendisini ortaya çıkaran sınıflar arası çelişkileri ve bu sınıfların mücadelelerini de bağrında taşımaktadır. İşte bu sebeple bugün hapishanelerde yaşanan hak gaspları ve işkenceler, hasta tutsakların ardı ardına katledilmesi ancak ve ancak bu zeminden bakıldığında anlamlandırılmakta ve saldırılara karşı mücadelenin başarısı da ancak bu zeminde kendini var edebilmektedir.

Hapishaneler kimin için, ne için?

Türkiye’de 328’i kapalı olmak üzere toplam 377 hapishane var ve 5 yıl içerisinde 153 yeni hapishanenin de yapılacağı Adalet Bakanlığı tarafından duyurulmuş durumda. Son 7 senede ise hapishanelerdeki mevcut 2.5 misli artmış bulunuyor. Hapishanelerin demir parmaklıklarının ardına bakıldığında ise orada ayakkabı kutuları ile milyonlarca lira vurgun yapan bakan çocuklarını değil, bu sistemin açlık ve sefaletine mahkum edilen “çalmak” ve “öldürmek” dışında bir çözümü bırakılmayan “hırsız” ve “katil”lerini bulabilirsiniz. Ya da uyuşturucu baronlarını, zehir pazarı üzerinden zenginliklerine zenginlik katanları değil, özellikle emekçi semtlerine yerleştirilen ve üç-beş kuruşa “torbacılık” yapanları. Gayriresmi burjuva ahlakının kendisi olan “fuhuş” pazarı üzerinden kadın bedenini metalaştıranları değil, bu sisteme göz yumanları değil, “ekmek parası” için bedenini kullanmak zorunda kalanları bulabilirsiniz demir parmaklıklar ardında.

Kısacası hapishaneler, kapitalizmin “adi” doğasının yarattığı “adli” tutsakların mekanıdır. Topluma

pompalanan bencillik, tüketim çılgınlığı, insani değerlerin yerini alan burjuva ahlakıyla beraber sefalet koşullarının her daim ürettiği, üretip üretip sözde hapishanelere doldurarak “topluma tekrar kazandırdığı” kendilerine o ünlü ifadeyle “kader” kurbanları dense de, gerçekte kapitalizmin “adi” doğasının kurbanları olanların mekanıdır. Ve kapitalist sistem yerli yerinde durduğu sürece de bu “adli” tutsaklar hapishaneleri yalnızca tekrar doldurmak için boşaltmaktadırlar.

Bir diğer yanıla hapishaneler kapitalizmin yarattığı “suçluların” mekanı olduğu kadar bu sisteme muhalif her unsurun da zorunlu durağıdır. Devrimcilerin, yurtseverlerin, öğrencilerin burjuva hukukun kendi sınırlarında dahi “mantıksız” kabul edilen delillere dayanılarak atıldığı hücreler, burjuva devletin kendini savunma biçimi, toplumu bastırma yöntemi ve devrimci güçleri “ehilleştirme” aracıdır. Bugünlerde, devrimcilerin dışında düzenin kendi iç dalaşmaları sonucu hapishane hücrelerinde farklı burjuva renkleri de kısa süreli konukluklar yaşa da, bu hapishanelerin “toplumsal” ve her sınıfa yönelik “eşitlikçi” sıfatını değil, ancak sistemin içinde debelendiği krizin bir yansımasını göstermektedir.

Keza, burjuva hukuku her ne kadar yasalarında öyle ifade edilmiş olsa da doğası gereği “eşitlikçi”, ve “özgür” olamaz. Zira Lenin’in de Marx’ın *Gotha Programı* eleştirisine dair düşüncelerinin üzerine not düştüğü gibi; “demokrasi özgürlükle bağdaşmaz.” Burjuva adaletinin sicili açılıp bakıldığında bir Sivas davası, bir 19 Aralık davasının akıbeti ile burjuva kliklerinin temsilcilerinin komik gerekçelerle aldıkları “takipsizlik” ya da “tahliye” kararları karşılaştırıldığında burjuva hukukunun sınıfsal yönü ve tutsakların sınıfsal bileşimi rahatlıkla kendini ele vermektedir ve böylelikle, kapitalist sistemde; “eşitlik” ve “özgürlük” kavramlarının da içi boş birer kelime oyunundan başka da bir şey ifade etmediği acı bir gerçek olarak dikilir önümüzde.

Kısacası ara başlıktaki sorunun cevabı; bu durumda, günümüz kapitalist sisteminde, burjuva devlet aygıtı içerisinde hapishanelerin burjuvazinin ihtiyaçları çerçevesinde ve kapitalist sömürü düzeninin bekası misyonu üzerine işlev görmesidir.

Hasta tutsaklar ölüme mahkum!

Hapishaneler gerçekliğini ortaya koyan sayısız uygulama vardır belki de. Tecrit, sohbet haklarının gaspı, verilmeyen mektuplar, keyfi cezalarla yakılan infazlar, tacizler, tedavi hakkının engellenmesi vs... Ama bunlardan en çok öne çıkanı ise hasta tutsakların durumu olmaktadır. Özellikle son aylarda ardı ardına katledilen hasta tutsaklar bir kez daha hapishaneler gerçekliğini gündeme taşıyor ve maalesef ki, bir kez daha yalnızca sosyalist basın ve ilerici yayınların da...

Akciğer kanseri olan ve hapishanede “bronşit” teşhisi konulan Abdülmecit Arslan tahliye edilmesinin ikinci ayında, raporlarına rağmen, doktorların artık yaşama şansı vermediği yoğun bakımdaki tutsak Mehmet Canpolat ise, tahliye dahi olamadan yaşamını yitirdi. Hapishaneye giriş sürecindeki burjuva adalet dahi sığmayacak “adaletsizlikler” bir yana en insani haklardan biri olan tedavi haklarının gasp edilmesiyle, burjuvaziye yeminlerini satmış “hekimleri” aracılığıyla göstermelik ve çoğunlukla yanlış tedavilerle yaşamdan yavaş yavaş koparılan hasta tutsaklar, “topluma zararlı” ibareli raporlarla dört duvar arasında ölüme mahkum edilmektedir. Mehmet Yamaç şahsında olduğu gibi, “ölmesi” için en uygun yer seçilerek sürgünler gerçekleştirilmekte, cinayete giden yol yavaşça değil hızla adımlanmaktadır.

Ölümün kıyasına gelindiğinde, artık geriye dönük bir tedavi şansı kalmadığında «insani değerleri» hatırlayıp verilen tahliye kararları ise insanlığın yüzüne arsızca gülmekten başka bir şey değildir. Ve hasta tutsakların bu ölüme mahkumiyeti kapitalist devletin hapishanelerine tutulan pir-ü pak bir aynadır.

Demir kapının ardı: İşkence, tecavüz, ölüm!

Bir kayıtla başlamak gerekirse, hapishanelerde yaşanan hak gaspları ve işkenceler “adli” ve “siyasi” ayrımı yapılmadan dört duvarın “içeri”sine girenler için pek de farklılaşmamaktadır. Yalnızca devrimci tutsakların yaşanan saldırılar karşısında ortaya koydukları direniş ve devrimci kamuoyunun sokaklarda ördüğü tepki bu saldırıları devrimci tutsaklar şahsında görünür kılmakta, gündeme taşımaktadır. Ve yine devrimci ilerici avukatlar sayesinde Pozantı hapishanesinde yaşanan özellikle “adli” çocuk tutsaklara yönelik tecavüz olayları gibi saldırılar gündeme taşınabilmektedir. Ve fark şuradadır ki; bu topraklarda sınıflar arası mücadelenin izdüşümü olan zindan direnişleriyle kazanılan mevziler sayesinde devrimci tutsaklar “adli” tutsaklara nazaran keyfi yaptırımları törpüleyebilmiştir.

Keyfiyetin kural olduğu günümüz hapishanelerinde “sindirme” ve “ehilleştirme” politikaları uygulanmakta, özellikle devrimci tutsaklara yönelik psikolojik işkence devreye sokulmaktadır. Demir kapının ardında yaşananlar ise, “tecrit” koşullarına eklenen keyfi

yasaklamalar ile boyutlandırılmaktadır. Tutsakların sesi, burjuva adaletinin dolambaçlı yollarında kısılmaya çalışılmaktadır. Kamuoyunda örülmeye çalışılan dayanışma ise tazyikli su ile bastırılmak, burjuva medyanın kör gözleri ile geçirilmek istenmektedir.

Sonuç ise, demir kapının ardında yaşanan sayısız işkence, tecavüz ve ölüm yaşanırken geriye açılan soruşturmalar, insan hakları mahkemelerinin arşivlerinde gidip-gelen dosyalar ve geriye döndürülemeyen sayısız can olmaktadır. Ama sadece şimdilik! Bugünün sınıf mücadelesinin seyri ve düzeyi çerçevesinde şimdilik! Ve yeni bir kavga yılına girdiğimiz şu ilk ayda pek de uzak olmasa gerek!

Çözüm sınıf mücadelesinde, kurtuluş sosyalizmde!

Sınıflar arası mücadelenin arenalarından biri olarak ifade ettiğimiz hapisaneler, kendi ile özdeşleşen tüm işkenceleri ve uygulamaları ile bu mücadelenin seyrine göre biçim almaktadır. Yüzüne takdığı peçenin sonsuza değin sıyrılıp atılması ve zindanların tarihin çöplüğündeki yerlerini almaları da işte bu mücadelenin nihai sonucuna ulaşmasıyla doğrudan bağlantılıdır. O güne değin, hapisaneler, sınıf savaşımının şiddetine göre sarsılacak, demokratik haklar ve insanlık değerleri uğruna mücadele bu kurumun ve üstünde yükseldiği kapitalist sistemin temellerini yıkacaktır. Bugün, hapisanelerde yaşanan her türlü işkenceye karşı durmak, hasta tutsaklara özgürlük talebini daha güçlü haykırmak içerde ve dışarda hücreleri parçalamaktan yani kapitalist düzene karşı topyekûn mücadeleden, sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Ve unutulmamalıdır ki, sınıflı toplumlara ait olan ve kapitalist sistemin "adi" doğasıyla perçinlenen hapisaneler ve burada yaşanan saldırılar çözümünü, varlığını muhtaç olduğu olgunun ortadan kalkmasında bulacaktır. Ve tarih hapisanelerde yalnızca insanlığın gelişimine ket vuran para babalarını, burjuva efendilerini ağırlayacağı, işçi sınıfının adaletinin hüküm süreceği sosyalizm günlerini kayda geçirecek ve ancak sınıfların olmadığı ve dolayısıyla zor aygıtı devletin gereksizleşerek sönmüldüğü günlerde "hapisane" sözcüğünü lügatından çıkaracaktır.

Ve son sözler programlarında proletarya diktatörlüğü altında geleceğin Türkiye devriminin resmini çizen komünistlere ait:

"9) Eski düzenin çürümüş yargı sistemi tümden tasfiye edilecektir. Yargı yetkisi üyeleri işçiler ve emekçiler tarafından seçilen halk mahkemelerine geçecektir. Proleter ve emekçi kitlelerin jüri sistemi yoluyla yargı görevlerine yaygın ve etkin katılımı teşvik edilecektir." (TKİP Programı 2. Bölüm Türkiye Devrimi başlığında "siyasal alanda" alt başlığı içerisinde)

"8) Proleter adalet: Cezalandırma anlayışı ve sistemi, suçluyu eğitime ve yeniden topluma kazandırma temel amacına dayandırılır, buna ilişkin önlemlerden oluşur. Cezaevleri bu amaca uygun eğitim kurumları olarak yapılandırılır. Mahkumlara çok yönlü üretici etkinliklerde bulunma olanağı sağlanır. Eğitilen mahkumlar ceza sürelerine bakılmaksızın serbest bırakılır.

Bir ceza yöntemi olarak sosyal eleştiri etkin biçimde kullanılır, teşvik edilir.

Savunma hakkı tam güvencededir. Gözaltında ya da cezaevlerinde kişilere fiziki ve manevi baskı yapılamaz. İşkence insanlık suçudur, ağır biçimde cezalandırılır." (TKİP Programı 2. Bölüm Türkiye Devrimi başlığında "Toplumsal sorunlar alanında" alt başlığı içerisinde...)

Devletin cezaevi politikası katlediyor

Hasta tutsakların tedavi ve tahliyelerine izin vermeyen sermaye devleti, hasta tutsakları ölüme gönderiyor.

Abdülmecit Arslan hayatını kaybetti

Böbrek lezyonu ve akciğer kanseri nedeniyle durumu kötüleşen ve tahliye edilen hasta tutsak Abdülmecit Arslan 9 Ocak sabahı hayatını kaybetti.

Durumu ağırlaşan Arslan, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden hasta tutsaklar için toplama merkezine dönen Metris Cezaevi'ne sevk edilmişti. Adli Tıp Kurumu'nun cezaevinde tek başına kalamayacağına ilişkin raporuna rağmen savcının itirazı nedeniyle tahliyesi engellenen Arslan, geçtiğimiz Ekim ayında serbest bırakılmıştı. Arslan için düzenlenen cenaze törenine binlerce kişi katıldı.

Hasta tutsak Canpolat hayatını kaybetti

Hasta tutsak Mehmet Canpolat, kaldırıldığı hastanede 12 Ocak'ta yaşamını yitirdi. 18 yıldır cezaevinde tutuklu bulunan Mehmet Canpolat, 19 Aralık Katliamı sırasında Gebze Cezaevi'ne yapılan saldırılarda devletin kullandığı gaz bombaları ile göğsünden yaralanmış, bu nedenle KOAH hastalığına yakalanmıştı. Hastalığı akciğer kanserine ulaşan fakat her tedavi talebinde bir şeyi olmadığı öne sürülerek cezaevine geri gönderilen Canpolat, tüm başvurulara rağmen serbest bırakılmamıştı.

48 yaşındaki Canpolat'ın durumu Aralık ayında ağırlaşmış, hafızasını ve konuşma yetisini yitirmişti.

Canpolat'a uğurlama

Canpolat için 13 Ocak'ta Yenibosna Cemevi'nde cenaze töreni yapıldı. Cenazeye, aralarında İHD İstanbul Şubesi ve Barış Anneleri İnişiyatifi'nin de bulunduğu çok sayıda kurum ve kişi katıldı.

Bağcılar'daki Yıldız Tepe Mezarlığı'nda defnedilen

Canpolat, mezarlığa gelen yüzlerce kişi tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Defin işleminin ardından Cumartesi Anneleri'nden Güzel Şahin, hasta tutsakların durumuna dikkat çekerek toplum ses çıkarmadığı oranda hapisanelerden yeni ölümler geleceğini ifade etti. Canpolat'ın arkadaşı Selahattin Sel ise, Canpolat'ın katilinin devlet olduğunu söyledi.

Bakanlık önünde eylem

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnişiyatifi 13 Ocak'ta Adalet Bakanlığı önünde gerçekleştirdiği eylemle Canpolat'ı andı ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekti.

Basın açıklamasında ilk olarak Lütfi Taş ve Abdülmecit Arslan'ın da devletin cezaevlerinde Ocak ayı katliamları listesinde ölüme gönderilen iki hasta tutsak oldukları belirtildi. İnişiyatifin her hafta Kızılay'da gerçekleştirdiği eylemlerde Canpolat'ın durumuna dikkat çekildiğinin hatırlatıldığı konuşmada "Daha sırada kaç kişi var?" dendi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/02 * 16 Ocak 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Cd. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

PROLETARYANIN DEVRİMCİ ÖNDERİNİ SAYGIYLA ANIYORUZ...

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz sadece bizim cephemizde emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük başarısızlık ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerinin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltilebilmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Ama gerçek olan şey değişmez: Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilere karşı yapacağı savaş ile 'cevap vermek' için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlülere rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna kadar vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

V. İ. LENİN